

ВЕЛИКА СРБИЈА



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАЈ 2007. ГОДИНЕ
ГОДИНА XVIII, БРОЈ 2795

Међународни научни скуп



Хашко измишљање кривичног дела



говора мржње и процес против



проф. др Војислава Шешелја



Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА
СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.



Војислав Шешељ

Др Војислав Шешељ:

*„Да господине
Најс,*

*ја се залажем
за Велику Србију
и увек ћу се
за њу залагајти.*

*Ја се ње
нећу одрећи,
иа макар и завршио
свој животи у Хаги”.*

Др Војислав Шешељ

СВЕДОК ОДБРАНЕ
СЛОБОДАНА МИЛОШЕВИЋА
У ХАШКОМ ПРОЦЕСУ

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2005.

ВЕЛИКА СРБИЈА

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3



НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач

Проф. др Војислав Шешел

Главни и одговорни уредник

Елена Божић-Талијан

Заменик главног

и одговорног уредника

Марина Томан

Помоћник главног

и одговорног уредника

Момир Марковић

Редакција

Огњен Михајловић, Амцад Мигати,
Будимир Ничић, Момир Василевић,
проф. др Сретен Сокић, Вјерица Радета,
др Бранислав Блажић, Борис Алексић,
Љубомир Краговић, Владимир Ђукановић

Техничко уређење и компјутерски прелом

Северин Поповић

Карикатуре

Синиша Аксентијевић

Унос текста

Весна Марић, Златија Севић,
Љубинка Божовић, Драгица Томић
и Биљана Мичић

Лектор

Александар Чарапић

Председник Издавачког савета

Др Борђе Николић

Заменик председника Издавачког савета

Др Бранко Надовеза

Издавачки савет

Проф. др Војислав Шешел,
Томислав Николић, Милорад Мирчић,
Гордана Поп-Лазичић, Александар Вучић,
Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Душко Секулић,
Зоран Красић, Паја Момчилов,
Наташа Јовановић, Горан Цветановић

Штампа

ДОО „Драгић“, Зрењанин

Борђа Јоановића 20,

23000, Зрењанин, тел.: 023/535-491

Редакција прима пошту на адресу

„Велика Србија“, Трг победе 3,

11080 Земун; рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су у

Регистар средстава јавног информисања

Министарства за информације под бројем

1104. од 5. јуна 1991. године.

ЦЕНЕ ОГЛАСА

Цене огласа за издање у сто хиљада примерака: последња колорна страна корица 100.000 динара; унутрашња колорна страна корица 80.000 динара; унутрашња новинска страна 60.000 динара; 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара; 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара; плус порез на промет.

Међународни научни скуп „Хашко измишљање говора мржње и процес против проф. др Војислава Шешела“, одржан 24. и 25. фебруара 2007. године у Београду у организацији Српске радикалне странке и експертског тима који помаже одбрану др Војислава Шешела, окупио је интелектуалну и моралну светску елиту. Свој глас против самовоље и пристрасности нелегалног Хашког трибунала подигли су најеминентнији интелектуалци – професори, правници, адвокати, историчари, социолози, публицисти из читавог света, затраживши пуштање др Шешела на слободу.

Првог дана међународног научног скупа одржан је округли сто на коме су говорили сви учесници, а међу гостима су се нашли многобројни представници дипломатског кора. Након опсежних елабората у којима је анализирано нелегитимно постојање и незаконит рад Хашког трибунала са становишта међународног јавног права, али и актуелног стања међународних односа, учесници су оштро критиковали унилатерални политички волунтаризам САД. Констатовано је да је у раду Хашког трибунала на делу угрожавање људских и процесних права проф. др Војислава Шешела, с обзиром да му се суди по основу измишљене правне категорије. Говор мржње је оцењен као политичка, а не као правна категорија.

После округлог стола, угледни страни интелектуалци поздравили су српске радикале на митингу подршке др Војиславу Шешелу. Истакавши да је др Шешел постао симбол борбе против поробљивачке глобалистичке политике, затражили су његово пуштање на слободу.

Другог дана међународног скупа одржана је видео линк конференција посвећена истој теми као и округли сто. Путем видео линка укључили су се и неки од најпознатијих светских интелектуалаца из САД и Канаде. На овој конференцији учесници су се посебно осврнули на ангисрпску пропагандну делатност Хашког трибунала, директно политички мотивисану од стране Сједињених Америчких Држава и НАТО-а. Сложили су се да се ради о политички инструисаном процесу против др Шешела, коме се ускраћује и једно од основних људских и процесних права – право на одбрану. Тиме су грубо порушени сами темељи међународног јавног права. Нелегално постојање и нелегитиман рад Хашког трибунала представљају прави пример „удруженог злочинског подухвата“ који, иако усмерен против Србије и српског народа, истовремено представља претњу свим слободољубивим народима света, истакли су говорници.

Учесници међународног научног скупа сложили су се да је неопходно конкретизовати акције на анимирању успаваног светског и домаћег јавног мњења, како би се скренула пажња на све опасности које доноси нови светски поредак преко једног од својих инструмената – Хашког трибунала.

ИСТИНОМ ПРОТИВ ЛАЖИ

- *Еминентни стручњаци и врхунски интелектуалци из читавог света, правници, историчари, социолози и други изразили су укидање Хашког трибунала и пуштање проф. др Војислава Шешеља на слободу*

Међународни округли сто „Хашко измишљање кривичног дела говора мржње и процес против др Војислава Шешеља“ у организацији Српске радикалне странке и Тима који помаже одбрану др Шешеља одржан је 24. фебруара 2007. године у хали „Експо“ у Новом Београду. Поред истакнутих професора и правника из Београда – проф. др Оливера Антића, проф. др Бранка Ракића, правног саветника др Шешеља Зорана Красића, присутнима се обратило и више од 30 еминентних стручњака и врхунских интелектуалаца пристиглих из различитих делова света. Најбројнија је била руска делегација, коју је предводио генерал-пуковник Леонид Ивашов. Осим њега, учешће на међународном округлом столу узели су: депутати руске Думе Андреј Савелев и Николај Курјанович, правник Александар Мезјајев, историчари Ана Филимонова и Олга Четворикова, новинари и аналитичари Јекатарина Пољгујева и Иља Горјачев. Из Француске су на скуп допутовали адвокат Жак Вержес и токсиколог Патрик Бариво, из Индије правник Канвар Бин Синг и члан парламента Кашмира Балат Синг. Такође, скупу су присуствовали и гости из САД: Дејвид Серџи, адвокат, Џон Степлинг, драмски писац и режисер, Мик Колинс, глумац, драмски писац, и режисер. Из Британије је на научни скуп допутовао новинар и публициста Нил Кларк, из Либана адвокат Бушра Халил, из Немачке правник Кетрин Шиц, из Норвешке режисер Гунхлес Скордал, из Канаде адвокат Кристофер Блек.

Рад Хашког трибунала анализиран је са научног, историјског, правног, социјалног и војног аспекта. Неправилности у раду Трибунала анализирани су на конкретним примерима из праксе. Закључено је да Хаг штити лаж, прогања истину и фалсификује историју. Учесници су били једногласни у закључку да је он једно од оруђа глобалиста којим покушава да се успостави нови светски поредак.

Сви учесници међународног округлог стола сложили су се да говор мржње не постоји као правна већ као политичка категорија, да је измишљен како би се контролисали политички противници, односно ограничавала њихова слобода говора. Оцењено је да се за говор мржње не може одговорати.

Учесници су једногласно затражили укидање Хашког трибунала и пуштање проф. др Војислава Шешеља на слободу.

Слобода Шешељу

Међународни округли сто отворио је генерални секретар Српске радикалне странке **Александар Вучић**, захваливши се гостима који су допутовали из свих крајева света,



да искажу своје противљење раду нелегалног Хашког трибунала. „Даме и господа, драги пријатељи, пре свега бих желео да се захвалим свим гостима овог великог међународног скупа, који су дошли из свих делова света, од Индије, арапских земаља, Русије, Француске, Немачке, па све до Сједињених Америчких Држава, да искажу противљење према онима који угрожавају елементарна људска права и слободу, онима који данас руше мир у свету. Захваљујем се онима који су дошли да искажу подршку храброј борби једног човека, али и свих људи који желе за себе, своју земљу и своју децу, другачију и бољу будућност.

Желим да се захвалим и свима вама присутнима овде у великој дворани „Експо“ центра у Новом Београду што сте дошли. Имам изузетну част да отворим овај велики међуна-

родни скуп са темом „Хашко измишљање кривичног дела говора мржње и процес против др Војислава Шешелја”. Данас је тачно четири године откако је др Војислав Шешел отишао у Хаг, а суђења још нема. Оптужница, као што знате и сами, је фабрикована, али о томе ће вам данас говорити најеминентнији људи и најзначајнија имена из области правних, социолошких, историјских и других наука, али и неки од најпризнатијих уметника савременог света”, рекао је генерални секретар Српске радикалне странке.

Заменик председника Српске радикалне странке **Томислав Николић** такође се захвалио учесницима скупа који су прешли хиљаде километара да би исказали своју решеност и одлучност да промовишу идеје и вредности слободе, слободе говора, савести, другачијег мишљења и права на живот и достојанство свих људи у савременом човечанству.

„Данас је, драги пријатељи, тачно четири године откако је др Војислав Шешел отишао у Хаг. Отишао је не да брани себе, већ да заштити српски народ и српску државу од лажних оптужби, фалсификата, манипулација оних људи и земаља, пре свега на Западу, који су директно произвели рат на простору бивше Југославије и оних који су одговорни за десетине хиљада жртава и разарање земље.

Четири године не почиње суђење др Војиславу Шешелју. Четири године у притворској јединици лежи човек за кога и Хашки трибунал каже да никога није убио, али да је крив, јер је, по њима, мислио погрешно и држао запаљиве и оштре политичке говоре. Конструисали су ново кривично дело – говор мржње, како би могли да кажњавају све слободољубиве, њима непослушне и непокорне људе и државе, мислећи да идеју послушности и ропског односа наметну као једини могући модел понашања у савременом свету”, рекао је Николић.

Заменик председника Српске радикалне странке нагласио је да ће се пријатељи Војислава Шешелја и пријатељи истине и правде непомирљиво борити за његову слободу и будућност Србије. „У Србији се често каже да страх каља образ човеку, а ми данас немамо право на страх, већ ћемо се свим својим знањем, снагом и одлучношћу борити за право, правду, истину и нашу и будућност све деце света.

Још једанпут, хвала вам, драги пријатељи, што сте дошли из најудаљенијих крајева света и тиме показали да идеју слободе не може нико да победи. Хвала вам, јер вам ни Индија, ни арапске земље, ни Русија, ни Француска, ни Немачка, ни Америка нису биле далеке да се не бисте борили за своје идеје, за нормалан живот и право на другачију будућност наших потомака. Хвала вам на помоћи, јер не само Српска радикална странка, већ и српски народ ову вашу помоћ никада неће заборавити”, истакао је Николић.

Незаконито оптужен Шешел

Први страни гост који је говорио на међународном округлом столу био је доктор историјских наука, генерал-пуковник **Леонид Григоријевич Ивашов**, до 2001. године начелник Главне управе за међународну сарадњу руске армије, преговарач и представник руске армије у време НАТО агресије 1999. године, тренутно први потпредседник Академије геополитичких проблема (АГПП). Генерал Ивашов говорио је о злоупотреби права и његовом претварању у инструмент глобализма.

Леонид Григоријевич Ивашов је истакао: „Ми данас говоримо о Србији, говоримо о трагедији која је задесила српски народ и дошли смо да подржимо незаконито ухапшеног и окривљеног Војислава Шешелја.

Србија и Војислав Шешел су пре свега један елемент велике глобалне политичке игре и покушаја да се измени савремени свет...



Ми данас имамо право да подвучемо следеће тенденције у развоју светских процеса. Пре свега, то је рушење духовно-цивилизационих основа и замена тих основа читавим низом лажних вредности које руше праве вредности нације и које воде човечанству у катастрофу. Ми данас видимо да владе многих држава нису националне, већ су само сурогати недостојних људи, неспособних да заштите и одбране националне интересе. Данас видимо девалвацију норми међународног права и владавину права јачега, права оружја, права рата. Видимо да данас многи народи више нису способни да очувају своју националну самосвест. А они који покушају, као Срби, да то учине, њих нападају и уз помоћ оружја. Када говоримо о изворима оваквог развоја глобалних процеса ми, пре свега, видимо Сједињене Америчке Државе и западну цивилизацију. Уколико се вратимо неколико деценија уназад, видећемо да се данас поново успостављају фашистички методи уређења света. Уређење света се базира на фашистичкој идеологији.

Ми, такође, видимо да су демократске вредности које је некад Запад донео свету, сада дискредитоване. Лаж и дупли стандарди су постали основно оружје земаља НАТО. Они данас представљају озбиљну претњу зато што се ослањају на огромни војни потенцијал. Данас многе државе у свету, које желе да иду својим путем, постављају питање могу ли се са Западом градити равноправни односи без атомских ракета.

С тога можемо да закључимо да управо војна политика Сједињених Америчких Држава, земаља НАТО-а развија данас нову трку у наоружању, нови хладни рат, укључујући и трку у ракетном и атомском наоружавању. Деценију и по гледамо трагедију Југославије, трагедију српског народа и закључујемо да је он постао жртва, пре свега, информационо-психолошког експеримента”.

Генерал Ивашов је подсетио на трагичну смрт Слобода-на Милошевића и предочио да се данас покушава уништити Војислав Шешел: „Данас, са једне стране, видимо појаву другог националног лидера Војислава Шешелја и видимо исти процес – изоловати лидера од свог народа, покушати уништити његову вољу и не искључујем, такође, покушај да

се физички обезглави српски национализам, српски народ.

Имао сам прилике да учествујем у раду Хашког трибунала, уколико то може тако да се назове. Био сам сведок одбране Слободана Милошевића и генерала Ојданића. Оно што сам уочио, могу сада да вам испричам. Методе које користи тај Трибунал дају ми право да га назовем савременим Гестапоом. Трибунал се не руководи нормама међународног права, моралним вредностима које је створило човечанство кроз читаву своју историју, он се не руководи чак ни људским правима и данас ми уочавамо да се у Хагу суди читавом народу, суди се Србима. Необјективност Трибунала је очигледна. Навешћу неколико примера.

Са руске стране сведоци одбране били смо бивши премијер Совјетског Савеза и посланик Државне думе Николај Ришков, затим, бивши премијер Русије, академик Јевгениј Примаков и ја.

Припремајући се за судски процес, ми смо добро размотрили оно што су сведочили они који су оптуживали Слободана Милошевића и видели смо да се сва она сведочења генерала Кларка, Наумана и других представника НАТО-а против Слободана Милошевића и против других српских лидера прихватају неприкосновено... Али када смо ми, базирајући се на аргументима, на фактичким подацима, почели да наводимо, да износимо своје сведочење, своје доказе, Хашки трибунал то није прихватао”.

Генерал Ивашов присетио се сведочења у вези Мадлен Олбрајт: „Навео сам чињенице, датум, време и садржај разговора госпође Олбрајт са лидером албанских незаконитих јединица, Хашимом Тачијем. У питању је био разговор у коме је госпођа Олбрајт инсистирала да албански сепаратисти позову НАТО у покрајину. Током другог разговора, одржаног 25. марта 1999. године, она је захтевала од Хашима Тачија оружани устанак. Када сам ја те чињенице навео, од мене су захтевали – донесите нам овде шифре и кодове на основу којих сте ви добили управо ту информацију. Како сте могли да ухватите те разговоре од стране албанских сепаратиста? Исто су тражили и захтевали од Јевгенија Примакова када је он говорио о томе шта је он чуо у својој Контраобавештајној служби.

То је један фашистички однос према сведоку. Такав је био однос према мени. Пример за то је када је господин Најс, тужилац Тужилаштва, почео свој говор следећим речима: „Вама је, наравно, тешко да будете објективни због тога што сте ви дуго живели у социјалистичкој земљи”. Или, ево још једна чињеница: „Из биографије се види да сте ви Рус и због тога ће вам бити тешко да говорите, али ми ћемо помоћи”. Боже, зар ово није савремени нацизам”.

На крају свог обраћања, генерал Леонид Ивашов осврнуо се на питање судбине Косова и Метохије: „Видимо да НАТО примењује двоструке стандарде. С друге стране, западне земље потпуно пренебрегавају одлуке и резолуције међународних институција и институција међународне безбедности. Резолуција Савета безбедности Уједињених нација 1244 признаје територијалну целовитост Србије, управо да би се обезбедила међународна безбедност, целовитост и територијални интегритет Србије. Ради реализације те Резолуције уведен је међународни контингент. У Резолуцији реч НАТО уопште не постоји”.

Ивашов је нагласио да је одбрана националног лидера Срба Војислава Шешеља, и заштита права Срба на своју свету земљу, заједничка ствар.

Трибунал користи гласине као доказ

Чувени француски адвокат **Жак Вержес** истакао је да данас у свету постоје народи који желе да поробе читаво чове-



чанство, поручивши српском народу да представља херојску авангарду у борби за истину, нагласивши да због те чињенице сви слободни људи у свету треба да буду са српским народом, на његовој страни.

Вержес је подвукао да је Међународни трибунал у Хагу за злочине у Југославији, нелегалан и незаконит.

„Он је формиран одлуком Савета безбедности иако овај орган на то нема право. Савет безбедности је делегирао власт коју нема том трибуналу. То је незаконито, противно свим принципима права у цивилизованим земљама. Саме судије праве законе које примењују. У случају председника Милошевића они су 22 пута мењали текст закона да би могли да му суде. Они не кажу да је неко невин док није доказано да је крив. Тај Трибунал прихвата да гласине представљају доказ. Шта су гласине? Гласине су оно што западне силе дошапну медијима. Коначно, тај Трибунал не добија новац само из фондова НАТО-а, него, од, рецимо, господина Сороса, који је осуђен у Паризу због финансијских прекршаја. Он даје новац Трибуналу. Шта мислите ви о Трибуналу кога појединци, приватници, финансирају? Када се ради о жени, то се зове проституција. Тај Трибунал је потчињен. Трибунал који се проституише. У овом тренутку не треба да нас чуди ако тај Трибунал, та проститутка, практикује криминалну политику”.

Затим се угледни француски адвокат у излагању осврнуо на кршење процесних и људских права Слободана Милошевића и Војислава Шешеља: „Председника Милошевића, као и Шешеља, нису могле да посећују супруге. Милошевић је поред тога био болестан. Посетила су га три лекара, један Француз, један Рус, један Србин и та три лекара су констатовала да је његово физичко стање тешко, да му треба шест недеља одмора, да је његов живот у опасности. Шта је учинио Трибунал? Трибунал је повећао брзину и учесталост сужења. Рекли су да, пошто не може сам да се брани, наметнуће му адвоката. То су желели да ураде и са проф. Шешељем. Како то назвати, ако не убиством? Према томе, Трибунал је Трибунал убица”, рекао је Вержес.

Жак Вержес је изнео мишљење да се мора покренути процес против такозване међународне правде, у коме ће узети учешће многи угледни правници. „Мислим да је време да се осуди та међународна правда коју видимо на делу. Можда у Београду да направимо један процес те такозване међународне правде, где ће да учествују многи правници. Што се тиче процеса Милошевићу, ја сам консултовао четири еминентна професора права у Паризу и Лиону и показали смо колико је нелегалан тај Трибунал.

Они су одговорни за смрт господина Милошевића. Треба да их оптужимо за културни геноцид на Косову. Уништавање свих успомена, читаве историје Србије. Што је најважније, Србија је репрезентативна али тих појава има у целом свету. Када Американци уђу, на пример, у Багдад, они у ствари штите нафту, али дозвољавају да се опљачка музеј у Багдаду. Све што је било пре Сједињених Америчких Држава, све је за њих проклето, све желе да униште.

Тражио сам да се господин Буш гони, али пошто су Сједињене Америчке Државе изван права и не прихватају Међународни кривични суд, затражио сам да се гони господин Блер, који је саучесник господина Буша, пошто је Енглеска прихватила Међународни кривични суд. Знате шта ми је одговорио тужилац тог суда: „У овом тренутку немамо времена, сада гонимо једну религиозну секту у Уганди“. Очигледно је оно што се догађа у Уганди далеко, далеко важније. Данас се говори о Дарфуру, где се догађају грозне ствари, али се не говори шта се догодило у Ираку за време ембарга, 500.000 деце је умрло због ембарга. Те податке нису дали екстремисти. То је дала Светска здравствена организација. Та деца су заборављена. Американци су бомбардовали уређаје за пречишћавање воде па је Олбрајтова рекла – то је цена демократије. Мислим да је у праву, али то је цена америчке демократије, то треба додати”.

Вержес је скренуо пажњу на третман оптужених. „Другачије се понашају према Србима. Ови други су на слободи, а господин Шешел чека. Он је већ четири године у затвору и поново кажем да је време да направимо тај процес, то суђење. Неће нам недостајати сведоци, правда света ће осудити тај Трибунал. И лекари ће се питати зашто суд није узео у обзир њихово мишљење и осудиће смрт господина Милошевића. Неко мора да осуди тај начин рада и фашистичку моћ која жели да влада светом. Они кажу да су демократе, али копирају Хитлера, ти трговци људским месом.

И на крају процеса, за који би се заинтересовао читав свет, треба направити једну белу књигу, да се покаже каква опасност постоји због луде, арогантне политике Сједињених Америчких Држава и њихових савезника у Европи, међу којима је, нажалост, и Француска”.

Желимо мир а не фашизам

Угледни индијски судија **Канвар Бим Синг**, професор међународног права, борац за људска права, који је заједно са Ремзијем Кларком учествовао у одбрани Слободана Милошевића у Хагу, аутор књиге „Осуда“ (о НАТО агресији), пренео је поруку председника владе Индије српском народу и поручио да је Индија уз Србију. Канвар Бим Синг се захвалио организаторима што су га позвали да учествује на међународном округлом столу и рекао: „Од стицања наше независности 1947. године, још од Нехруових дана, ми смо одлично разумели народе Југославије, а нарочито српски народ. Наши културни, политички и други односи се нису променили и остају добри заувек. Ми смо са вама. Разговарао сам са председником владе моје земље. Председник владе Индије упућује своје топле поздраве и поручује да ће Индија бити уз народ Србије. Ми вас подржавамо, у потпуности смо уз вас,

и са Косовом, јер је Косово интегрални део Србије и не може јој га нико одузети.

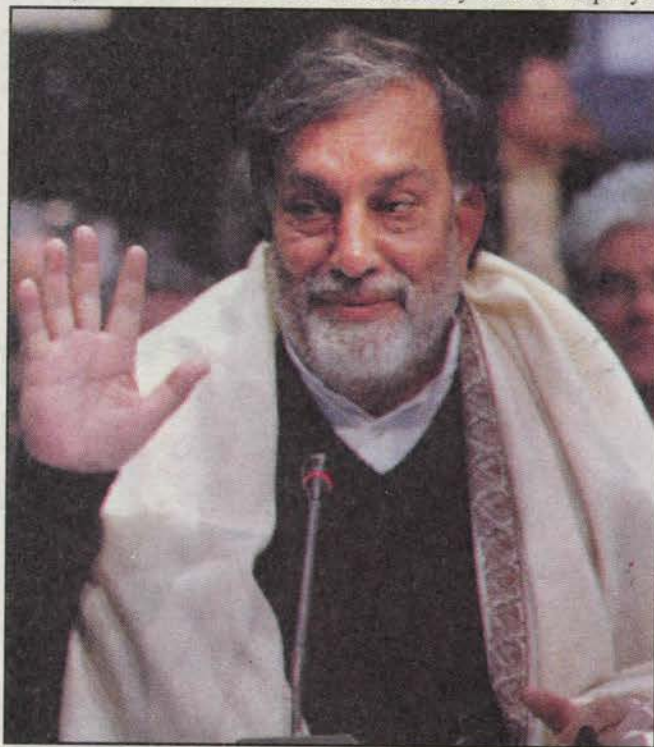
Дубоко смо свесни како господари новог света, после напада на Ирак, желе свуда да успоставе нови светски поредак. А шта је нови светски поредак? Генерал је поменуо – фашизам. Желе да успоставе војне базе и фашистички поредак. Ми говоримо о миру. Народи Индије, Србије, Ирака, говоре о миру и напретку, а они шаљу оружје терористима на Косову и Метохији”.

Канвар Бим Синг је истакао да му је Слободан Милошевић, који је био његов пријатељ, скренуо пажњу да ће га убити. „Када смо срели Милошевића, он нам је рекао – убиће ме. Када смо Ремзи Кларк и ја ишли да видимо господина Слободана Милошевића у затвору, било је 14 капија, једна за другом, које смо морали да прођемо да би се срели са њим. Амерички наредник који је ту стајао је рекао – ви, да знате, не можете с њим да расправљате о његовом правном случају. Можете да говорите о томе какво је време овде, али не о самом процесу. Ремзи Кларк и ја смо управо дошли да разговарамо о суђењу. Ја сам такође правник, а Ремзи Кларк је бивши државни тужилац у Кенедијевој влади, и нису нам дозволили да причамо о правном случају.

Правници у Индији сматрају да привремени судови, Трибунал за Руанду и за бившу Југославију, по међународном праву немају никакав основ за постојање. Постојање овог суда је потпуно незаконито и представља кршење самог духа Повеље Уједињених нација. Не постоји никакав кодекс, никаква правила, то је само један фашистички стил да се униште непријатељи. Они који се супротстављају новом светском поретку су једноставно његови непријатељи. Уосталом, шта се десило са председником Садамом Хусеином? Да ли је то било суђење?”

Оптужбе за говор мржње у случају проф. др Војислава Шешела Синг је назвао шалом. „Ако ви прикупите све говоре Буша старијег и Буша млађег, ја вам гарантујем да би по томе требало њих вешати. Обесили би их њихови сопствени судови. То је говор мржње”.

Канвар Бим Синг је нагласио да је др Војислав Шешел апсолутно невин, исто онолико колико су невини и присут-



ни на скупу. „Он је већи од свих нас, јер је имао храбрости да оде тамо до тог америчког злочиначког чеда, Међународног суда за Југославију. Отишао је и рекао – овде сам да ми судите. А данас, после четири године, суђење не почиње. Где су ту начела праведности? Желим да питам господина Буша – где је ту владавина права? За четири године ви не можете да га изведете пред суд, и то због говора мржње. Српски народ је доказао на изборима да је др Војислав Шешељ велики вођа српског народа и сада смо дошли овде да то потврдимо.

Дошао сам из Индије. Ми смо колеге. Долазим из конгресне странке и доносим вам поздраве милијарду људи Индије који су са вама и на вашој страни, на страни др Шешеља. Уверавам вас да се ова конференција неће зауставити на овоме. После ове конференције сигуран сам да ће руководство Српске радикалне странке идуће године славити победу и ослобођење проф. др Војислава Шешеља. Нико га не може даље држати у затвору. Морамо бити јединствени. Значи, довољан је само један наш човек да поразимо све те непријатеље. Предлажем вам да одржимо конференцију. Ми из Индије смо спремни да дођемо у сваком тренутку. Људима у Индији говорићу о вашој љубазности. Ви можете да пробудите јавност у југоисточној Азији, у другим деловима света, у Европи. Треба пробудити и продрмати јавно мњење, не би ли подржало захтев за пуштање на слободу др Шешеља.

Господине Николићу, ви чините велику ствар за правду, не само за српски народ, већ и за народе Африке и југоисточне Азије и друге народе света, све оне који живе под јармом Буша и његових сарадника. Желим да вам пружим пуну подршку и пуну сарадњу и да вам обезбедим политичку и правну платформу било где у Индији, у Уједињеним нацијама, у Хагу, било где, свуда ћу вас подржати”, завршио је излагање судија Синг.

Фашистичка идеологија под плаштом демократије

Бушра Халил из Либана, један од најпознатијих арапских правника и адвокат ирачког председника Садама Хусеина,



Ms. Bushra Khalil

кога су крајем 2006. нелегално и варварски убиле америчке окупационе власти у Ираку након монтираног судског процеса, сложила се са судијом Сингом да САД спроводе фашистичку идеологију под плаштом демократије. Она је упоредила рад Трибунала за бившу Југославију и такозваног ирачког суда.

„Сједињене Америчке Државе су, преко такозваних судова, убиле два велика човека, Садама Хусеина и Слободана Милошевића. Али историја нас је научила да су сви велики људи, међу њима и пророци, убијани зато што су се борили против неправде. Али на крају њихова идеја је победила. Исто се дешава и у наше време. Имамо велике хероје. Милошевић је убијен, убијен је и Садам Хусеин, али њихове мисли ће бити звезде водиле у свету. Они су у ствари пали у служби борбе човечанства против зла”, истакла је Бушра Халил.

У свом излагању осврнула се на рад такозваног ирачког суда, нагласивши да је он стопроцентно амерички. „Одлуком Пола Бремера, администратора америчких окупационих снага, донет је амандман о формирању овог суда. Он је сам себе поставио као главног човека за све што се дешава у Ираку. При том суду основан је такозвани Кривични биро за злочине бившег режима. У ствари, тај Биро је управљао овим судом. Шеф тог бироа је шеф америчке амбасаде у Багдаду, а његову плату исплаћује америчка амбасада. Ми, чланови одбране председника Садама Хусеина, уколико смо желели да се дописујемо са судом, морали смо да то радимо преко тог бироа. У заглављу њихових одговора који стижу у наш биро у Аману пише – Америчка амбасада, Биро за суђење бившем режиму. Тај биро, у ствари, шаље судије на суђења. Официри америчке армије присуствују свим седницама. Прва седница којој сам присуствовала је одржана пет месеци након почетка суђења. Била сам против тога што амерички официри седе у суду. Одговорили су ми да изазивам хаос. Председник суда ми је запретио да ће ме избацити ако то будем поновила. На другој седници показала сам фотографије Абу Грайба. Рекла сам им – ви судите Садаму Хусеину који је користио своје уставно овлашћење и потписао пресуду – смртну казну, тим људима, а ви си чинили злочине у Абу Грайбу и силовали мушкарце. То је први пут у историји да мушкарци буду силовани. Да ли је овај суд нешто покренуо да суди таквима? Судија ме одмах избацио напоље, забранивши ми да се вратим на суђење.

Када сам била код председника Садама Хусеина, рекао ми је – Ја знам каква ће бити пресуда. Он је знао да ће бити обешен и рекао ми је да му је свеједно. – Мени је најважније какав ће бити суд јавног мњења и народа.

Они су покушали да се договоре са председником Садамом Хусеином. Један амерички генерал је рекао Садаму – морате обуставити отпор. Наравно, они не кажу отпор, него кажу тероризам. Нудили су му да изабере у коју земљу ће да иде. Наравно, Садам Хусеин је одбио. Био је оштар према америчком генералу.

Други пут, они су покушали још више да га притисну. Нудили су му да буде председник Републике. Рекао им је да је то функција, а он неће да разговара са њима у вези функције, он се бори против њих за слободу своје земље, а не због функције. Онда су покушали да са њим нађу договор у вези са америчким базама у Ираку. Тада им је рекао – Чак и ако прихватим ту вашу понуду, мој народ је неће прихватити”.

Адвокат Бушра Халил је нагласила да је ирачки народ слободарски исто као и српски народ. „Председник Садам Хусеин је био борац за слободу, као и председник Милошевић, као и др Шешељ. Садам Хусеин се борио против америчког плана све до самог краја живота. Остао је доследан

својим националним циљевима до краја живота. Био је херој до саме смрти.

Пријатељство између Ирака и Србије је природно. Природно је исто тако да поред Садама Хусеина такви буду и Слободан Милошевић и др Војислав Шешељ. Срећна сам што сам упознала Шешеља у Ираку. Др Шешељ је увек остављао јак утисак на свим састанцима. И без обзира што се нисмо језички споразумели, пошто он не говори арапски, а ја не говорим српски, били смо пријатељи. Ја сам гајила према њему огромно поштовање, а такође и он према мени. Др Шешељ и Србија су стали на страну Ирака у најтежим тренуцима. Садам Хусеин је лично био поносан на своје пријатељство са др Шешељем. Када је председник Милошевић убијен у затвору, ја сам обавестила председника Садама о томе. Није био изненађен, јер је свашта очекивао од Американаца, али је био тужан. Рекао ми је да је свет изгубио једног великог вођу.

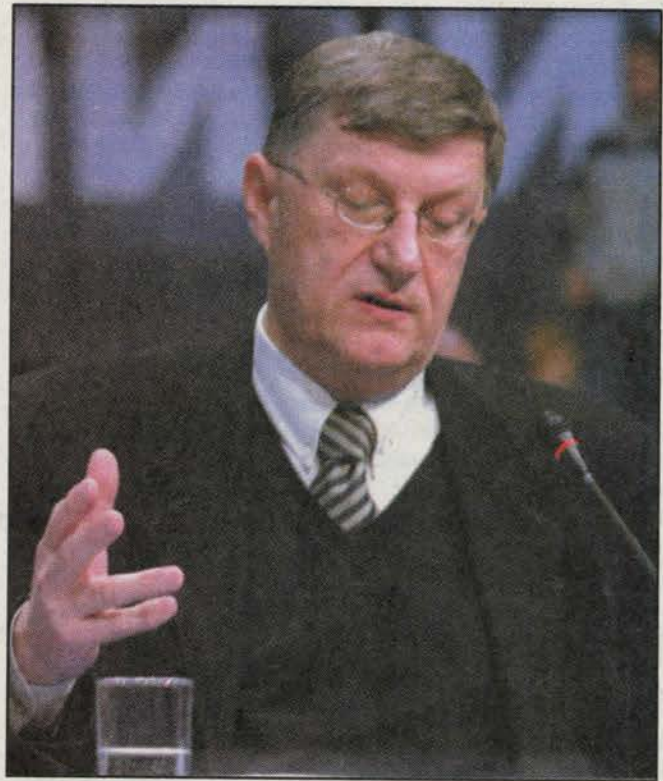
Ми смо данас овде да потврдимо наше историјско пријатељство са Србијом и давање подршке др Шешељу. Садам Хусеин нам је рекао – Ви, у ствари, и нисте адвокатски тим, ви сте, у ствари, моја подршка. Није желео да чује реч адвокат. Мислим да је био у праву. Ми овде нисмо да бранимо Шешеља. У ствари, Шешељ брани нас и све слободољубиве људе. Ми смо дошли да му дамо подршку. А ја лично данас хоћу да кажем да ћу бити у тиму који ће бити подршка Шешељу”.

Бушра Халил је истакла да је Трибунал у Хагу исти као такозвани ирачки суд, и онај који намеравају да успоставе у Либану. „То су судови који хоће да осуде хероје који одбијају да подрже амерички хегемонизам. Као што је председник Садам Хусеин разбио слику ирачког суда, данас др Шешељ разбија слику Хашког трибунала. Он је разоткрио незаконитост тог суда. Иначе, у Либану се боримо да таквих суда не буде у нашој земљи. Победа је, на крају, увек на страни оних који се боре за свој народ и своју земљу”.

„Зауставити Србе, одмах, заувек”

Након Бушре Халил, присутнима се обратио професор Правног факултета у Београду проф. др **Оливер Антић**.

Проф. др Оливер Антић је истакао: „Једном сам поставио питање шта би се догодило када би, на пример, неки државници, политичари и уопште јавне личности дали следеће изјаве. Узмимо, рецимо, када би Клаус Кинкел, тада немачки министар спољних послова, рекао следеће: „Јевреје треба натерати да клече”, или на пример када би Маргарет Тачер рекла: „Зауставити Јевреје одмах, заувек”, или када би Томислав Мерчеп, хрватски политичар рекао следеће: „Да се заувек ријешимо Јевреја и направимо еколошки чисту државу”, па додао: „На несрећу, нисам побио све Јевреје”. Или, на пример, да Питер Јустинов, глумац, књижевник, режисер и амбасадор УНИЦЕФ-а, каже: „Јевреји су дводимензионални народ са жудњом за простотом и идеологијом тако базичном да се може разумети без напора. Животиње користе своје ресурсе знатно срећније него ови наопаки створови, чија је припадност људској раси с великим закашњењем”. Или, на пример, када би Хелмут Кол рекао: „Нека се Јевреји подаде у сопственом смраду”, или Џозеф Бајден, сенатор, и то демократа, када би изјавио: „Јевреји су неписмени и дегенерици”, па затим додао: „Јевреји су силоватељи, убице беба, касаци и агресори”. Или када би, рецимо, председник Народне скупштине Француске рекао: „Јевреји су ђубре”, или када би амерички форензичари и антрополози Ерик Стовер и Гилс Перверс изјавили: „Јевреји су пијане, прљаве, смрдљиве и убилачке животиње”. Или кад би Џејми Шеј, портпарол НАТО-а рекао: „Јевреје треба спокојно бомбардовати, јер ће се све убрзо заборавити”.



После оваквих изјава, које ја не бих могао квалификовати као говор мржње, јер то није правни појам, нити правна установа, већ сасвим конкретно кривично дело подстрекавања на геноцид, свако разуман би очекивао кривични прогон оних који су дали овакве изјаве. Вероватно би тако и било. Најмање што би могло да се догоди јесте да ти високи политичари и функционери заувек буду уклоњени са политичке сцене.

Исто би се, верујем, догодило и када би се уместо Јевреји ставио израз Арапи, Цигани, Енглези, Немци, муслимани, католици и тако даље. Међутим, ту има један проблем. Наиме, све ове изјаве су заиста дате и тачно цитиране. То је оригинал, али уместо речи Јевреји или Израел, речено је Срби и Србија. И нико не одговара, нико се не позива на одговорност, нико не помиње макар и тај метаправни појам језика мржње”, нагласио је проф. др Антић и додао: „Мржња у њиховом говору је велика, јер, како је написао француски академик Жан Литур, мрзе се само нације и људи који имају душу или карактер. „Они који су се”, наставља академик, „наметнули као судије Србији били су далековидији, њима није промакло да су осуђујући овај народ, ову нацију, која је покушала да преживи и то је радила како је могла, индиректно наносили ударце Француској. Надали су се да код нас неће наићи на довољно врлине да бисмо се солидарисали са нашим старим друговима. И њихова рачуница, нажалост, била је тачна. Овде увек постоји неки утицај из иностранства, или, ако тако више волите, опредељење за одрицањем које је понекад најјаче или нас одвлачи у деловање или понашање због ког касније зажалимо, пошто се врлина врати у наша срца”, рекао је Дитур. Додајмо и мишљење Албера Камија, који јасно поручује: „Не постоји ништа што би се у целини могло осудити, а поготову не нека нација”.

Професор Антић се затим осврнуо на случај проф. др Војислава Шешеља: „Чекајући на тај повратак врлине у нечија залеђена срца и др Војислав Шешељ, како би рекао Андрић, седи у Проклетој авлији, преварен и лишен слободе, усамљен и одвојен од својих и од пријатеља, доведен у тра-

гичан процес, а целом свету на виду, као на срамном стубу, али са гордом решеношћу у себи да у том положају истраје и да остане оно што је, да не изгуби свој циљ испред очију и да не попусти ни брату, ни крвнику, ни неверницима који га подмукло varaју, уцењују, продају и препродају.

Данас је могуће све. Шешел робија у Хагу због говора мржње, а Динко Шакић, управник концентрационог логора „Јасеновац 2“ са слободе поручује: „Жао ми је што нисмо учинили све што нам се приписује, јер да смо то тада учинили, данас Хрватска не би имала проблема. Не би имао тко писати измишљотине“.

Сада, како би рекао велики Француз Жан Дитур: „Када се нешто неодређено појави у речнику, то значи да морал капитулира, а дезинформацијама се даје званични изглед.“

Данас нећу говорити о праву, јер да се заиста ради о праву, ми не бисмо овде ни седели, јер не бисмо имали о чему да расправљамо. Нећу говорити ни о Повељи Уједињених нација, општеприхваћеним правним начелима, о разним конвенцијама, посебно о Европској конвенцији о људским правима и основним слободама, јер сам о томе и до сада довољно говорио и чини се, још више писао.

Поступцима су се увек чинила тежа кривична дела него речима. Они су нас бомбардовали, они су нас пуцали, они су убијали цивиле у возовима, у аутобусима, на тракторима, на мостовима, чак и на ношама. Ако се подигне глас против тога, то је онда по њима говор мржње. Ми, Срби, смо већ имали забрану говора мржње. Када су њега довели на власт, он је под формом братства и јединства у ствари забранио сваки говор о геноциду који су његови сународници учинили над српским народом. Ко је поменуо такву ствар одговарао је за говор мржње, као противник и рушитељ братства и јединства. Суштина је увек иста, мењају се само форме. И носиоци су исти. Данас највише вршиште о говору мржње синови и кћери Брозових злотвора. Исто као и њихови родитељи.

Они су у хашким процесима забранили да се расправља о злочину против мира, о подстрекавању на рат и омогућавању услова да се отпочне са грађанским ратом, а сада нам суде за такозвани говор мржње“.

Професор Антић је нагласио да је говор мржње непостојећа установа са становишта права. „Може се одговорати кривично и грађански за говор којим се подстрекава на одређено кривично дело, може се одговорати за увреде и клевете, може се одговорати за позивање на рушење уставног поретка или територијалног интегритета земље, али за говор мржње се не може одговорати, јер то није правна, већ политичка установа. Онај ко позива на одговорност за говор мржње у ствари сам чини кривично дело, а то дело се зове кривично дело лажног пријављивања. Забрана говора мржње, преведена на наше услове и на наш језик значи следеће – забрана самоодбране, забрана говора истине, забрана лелека над нашим жртвама, забрана говора права“.

Подсећајући на изреку старог руског мудраца да лаж, прихваћена као истина, увек има опасан изглед, професор Антић је истакао да ће све оно национално остати несхватљиво за Европу. „Све то опомиње на нашу, може бити још дугу усамљеност у породици европских народа, на оне грешке у проценама у Русији које ће потрајати још дуго у будућности. То говори о њиховој очитој склоности да о нама суде по оном лошем, можда чак објашњава и ону упорну, општу, на некаквом гадном и снажном непосредном осећању засновану мржњу коју Европљани гаје према нама. То објашњава и ону одвратност њихову према нама, као према нечему гадном, па чак и онај сујеверни њихов страх пред нама, па и сам онај вечни, давнашњи приговор њихов упућен

нама, да ми наводно нисмо уопште Европљани. Ми се, разумемо се, љутимо, из све снаге се упињемо да докажемо да смо Европљани“, забележио је бесмртни Достојевски у свом дневнику за 1873. годину.

Историја се стално понавља, посебно међу ближњима, зар не. Историја се, наравно, понавља и ми не морамо да се враћамо ни на париске процесе из 1973. године, ни на процесе у Немачкој од 1933. до 1945. године. Вратимо се, рецимо, 3.000 година уназад, када је Хесиод, први светски етичар, благовремено упозорио: „Правду ће заменити песница, градови ће падати под грабежом и неће побеђивати ни онај ко чува заклетву, ни правични, ни добри. Ускоро дрзнику и злотвору почасти ће се одавати. Где је сила, тамо ће бити и право“. Изгледа да сам погрешно професију. Да сам знао оно што сад знам, вероватно бих студирао заједно са нашим драгим гостом, генералом Ивашовим и верујем да бих и тада умео боље да делим правду него они у Хагу и они који стоје иза Хага“, рекао је проф. др Антић.

Политичка оптужница против Шешелја

Катрин Шиц, професор на „Гете“ универзитету у Франкфурту, експерт за Балкан, коаутор неколико књига о НАТО агресији и истакнути сарадник правног тима Слободана Милошевића, говорила је о нелегалности Хашког трибунала. „Међународни правници као што су Вержес, Диксон из Канаде, бивши амерички главни тужилац Ремзи Кларк и други, говорили су о нелегалности судова за Југославију и Уганду. Њих је направио Савет безбедности, тело које нема овлашћења да направи неки суд.“

Поред тога, сваки међународни трибунал који треба да говори о агресији има тешкоћа да докаже своју легалност. Што се тиче суда за Руанду, Ремзи Кларк описује тај суд као инструмент америчке контроле ситуације у Руанди, Бурундију и Републици Конго.

Трибунал за бившу Југославију углавном је против Срба. Стране силе су дубоко умешане у конфликт. Оне су створиле тај Трибунал за Југославију. То су урадиле две велике земље, Америка и Немачка, које су биле најодговорније за кр-



вопролиће у Југославији. Очигледно да би се прикрила пристрасност, Трибунал је оптужио и неке несрбе, али има их далеко мање и нижи су по рангу. Ако се анализирају поступци против њих, открива се нешто врло интересно. Када сам гледала суђење Орићу и тројици чланова ОВК, видела сам да је њихово суђење имало антисрпски став. Без обзира који су злочини почињени од несрба, контекст Трибунала је увек био геноцид београдских четника. И Лимај и Орић су злочинци чији су злочини добро познати. Они су сада слободни. „Вашингтон пост“ је поменуо Џон Пафита, који је видео његове ратне трофеје. На видео траци виде се спаљене куће Срба и одсечене главе Срба, а то никада није поменуто на суђењу“.

Кетрин Шиц је подсетила да политичке намере исказане приликом оснивања Трибунала 1993. поткрепљује и изјава Мајкла Шафа, саветника председника Стејт департмента, за време прве Бушове администрације. „Он је рекао: – Стварајући тај Трибунал за Југославију, Савет безбедности је имао три циља. Прво, да подучи српски народ који је дубоко био заведен Милошевићевом пропагандом и да га научи о томе какве је злочине направио његов режим. Друго, да олакша помирење, али и да највећа кривица падне на Милошевића. Треће, да се новоизабрани лидери Србије дистанцирају од агресивне политике у прошлости. Дакле, Шаф је лобирао да се направи суд против Милошевића.“

Одлуком да се сам брани, Милошевић је спречио суд да изврши један од својих најважнијих задатака, а то је да га заувек искључи из политике. Исто је и са др Шешелџем. Намера је да се и он потпуно искључи из политике.

Судије Трибунала поступају у интересу сила које стоје иза Трибунала. Они занемарују интерес правде. Примењују исте поступке као што се судило у 17. веку. То се може видети по ономе што се догађало у случају Милошевић.

Војислав Шешелџ је рескирао живот протестујући против наметнутог адвоката. То је потпомогнуто великим демонстрацијама у Београду и многим писмима уважених личности из читавог света. Ипак, не бих била изненађена да видим још једну рунду неких наметнутих ствари“.

Професор Шиц подсетила је на говор државног секретара Сједињених Америчких Држава Иглбергера, од 16. децембра 1992. године, у коме је оптужио Војислава Шешелџа за злочине. „Иглбергер је рекао: – Знају се имена оних лидера који су директно помагали оне који су починили ратне злочине и који су можда и наредили те злочине, опет цитирам: – Војислав Шешелџ, чије су снаге „Бели орлови“ биле повезане са злочинима у већем броју босанских градова. То је рекао Иглбергер.“

Очигледно није било доказа против др Шешелџа. Он је тек 10 година после тог говора Иглбергера оптужен. И за шта је оптужен? Прва оптужба против др Шешелџа, од 2003. године, је претрпела знатне промене две године касније. Они су прво оптужили Шешелџа за злочине против човечности и за гоњење на политичким и националним основама и ту имамо потпуно нов појам који се уводи у новој оптужби, то је говор мржње.

По мом мишљењу, тај додатак показује слабост оптужбе и представља очигледни покушај да се појачају оптужбе. Оптужба је говорила о суђењу Штрајхеру у Нирибергу. Штрајхер је био осуђен на смрт зато што је тражио истребљење јеврејског народа. Он је у новинама захтевао да се истребе Јевреји. Ово поређење између Штрајхера и Шешелџа је велика увреда за све. Штрајхер је осуђен, цитирам: „Јер је знао за истребљење Јевреја у окупираним источним територијама, а и даље је писао и објављивао пропаганду смрти“. То се истиче у Штрајхеровом случају, али у другом случају, Ханс Фриче је био ослобођен. Тада је речено да је било про-

паганде код Фричеа у његовим говорима на радију, али Трибунал није био спреман да каже да је он терао немачки народ да чини злочине против конкретних људи. Његов циљ је био да подржава Хитлера и немачке ратне напоре“, крај цитата.

Крајем 2003. године, Трибунал за Руанду оптужио је Наману. Међутим, потпуно су изменили оно што су до тада говорили о Штрајхеру и Фричеу. У Руанди су сва тројица оптужених осуђени. То је критиковано као нешто што је ризична иновација у праву. То су критиковали чак и они који су подржавали суд. Као што је Трибунал узео ван контекста више пута изјаве Милошевића, то исто раде и против Шешелџа“.

Проф. Катрин Шиц нагласила је да поређење Шешелџа са Штрајхером изгледа као поређење браниоца суверених права са човеком који је пропагирао уништење једног народа.

Према њеном мишљењу, у Трибуналу суде судије које немају никаквог искуства. „Искуство није уопште предуслов за именовање, већ само политичка воља. На почетку рада Трибунала судије су углавном долазиле из муслиманских земаља, које су у то доба подржавале босанске муслимане. Са друге стране, против руског кандидата је уложен вето, наводно да не би било пристрасности.“

Политичка размишљања која су довела до оптужбе др Шешелџа 2003. године, су свакако служила политичким интересима такозваних демократских снага у Србији. Али, ти интереси код подизања оптужнице служили су и онима који су подржавали те власти. То су исти они који су подржали Трибунал.

Дубоко ценим борбу председника Милошевића и подржавам садашњу борбу др Шешелџа и Милана Мартића у Трибуналу. Желим да закључим да је Трибунал политичко оруђе које треба да се оптужи и забрани“.

Затворити Хашки трибунал

Затим је реч добио професор правних наука на Универзитету у Казању **Александар Мезјајев**. Он је један од водећих руских експерата који проучавају Хашки трибунал. Његов реферат у руској Думи крајем 2006. године (пред комисијом за праћење стања људских права у свету којом председава позната руска историчарка и депутат Наталија Нарочницкаја) је привукао велику пажњу у руској стручној и политичкој јавности. Мезјајев је три године лично пратио суђење Слободану Милошевићу и аутор је књиге о Хашком трибуналу. Он је аргументовано разоткрио све злоупотребе Трибунала у пракси.

Александар Мезјајев је позвао присутне да размотре које су то конкретне акције које могу да се предузму да би се проф. др Војислав Шешелџ спасио. „Ви сви знате да је у децембру донета одлука Апелационог већа да се укине решење суда. Тада су др Шешелџ вратили право на личну одбрану. Међутим, та одлука није у корист др Шешелџа. Ако прочитамо ту одлуку пажљиво, ми ћемо видети да је то провокативна одлука. Они нису допустили да он умре у децембру, већ су једноставно то време мало померили. Навешћу само један цитат из одлуке Апелационог већа: „У случају да судско веће одлучи да је потребно именовање адвоката, др Шешелџ треба да се достави списак адвоката од којих он треба да изабере себи стенод бај адвоката“. Јасно је шта ће учинити др Шешелџ као одговор на такву једну понуду. И следећи цитат: „У случају опструктивног понашања др Шешелџа, судско веће има право да настави процес са именованим адвокатом“. На тај начин Апелационо веће директно инструкује судско веће шта треба да учини и вероватно ће се то догодити првих дана суђења.“



Међу практичним радњама, за које сматрам да је неопходно учинити, издвојићу две групе питања. Прва група питања је коришћење већ постојећих правних механизма. Друга група питања везана је за стварање нове институције. Прво, сматрам да је потребно да се тражи да се донесе закључак Међународног суда Уједињених нација и Европског суда за људска права. Др Шешел је неко време пре овога захтевао од суда да се такав консултативни закључак добије. Суд је одбио то да учини. Али Хашки трибунал није једини орган који може да иницира консултативни закључак. Неке државе могу да поставе дато питање пред Генералном скупштином. И данас смо видели да би представници многих држава заиста то могли и да учине.

Каква питања би требало да поставимо пред Међународним судом? Прво, то је питање легитимности Међународног трибунала, питање које се разматра већ дуго, али дефинитивно није решено. Друго питање се односи на решавање проблема да је на територији Европе формирана нека зона сумрака у којој уопште не важе норме међународног права. Тај проблем је покушао да реши Слободан Милошевић, међутим, без успеха, због процедуралних питања. Европски суд за људска права је одбио жалбу као неприхватљиву.

Можемо да иницирамо нов поступак, имајући у виду оне грешке које су учињене у предмету Слободана Милошевића против Холандије у Европском суду за људска права. Европски суд морамо да приморамо да одговори на питање – какве су могућности одбране људских права на територији Европе за држављане чија је земља учесник Европске конвенције о људским правима.

Наравно, постоји велики проблем. Обраћање Међународном суду Уједињених нација и Европском суду за људска права не значи да ће бити донета законска и праведна одлука. Сматрам да у Србији то не треба доказивати. Свима је познато какве одлуке може да доноси Међународни суд Уједињених нација. Али да ли то значи да, ако су нам мале шансе, да треба од тога да одустанемо? Мислим да одговор треба да буде негативан. Ми треба да искористимо све могућности правне борбе.

Међутим, постоји још један проблем. Током последње три године на моју иницијативу формирана је група руских правника која се бавила међународним правом у вези са одбраном Слободана Милошевића. Ми смо давали изјаве, укључујући и изјаву коју је Слободан Милошевић читао у судници Хашког трибунала. Али, то је било недовољно. Због тога предлажем да правници формирају још једну специјалну групу која би доказала кршење права од стране Хашког трибунала”.

Основ за престанак рада Трибунала Меџајев види у томе што његове одлуке нису базирани на нормама међународног права. „Уколико погледамо те одлуке, на први поглед, оне имају основ. Постоји много позивања. Али та позивања се не односе на норме међународних уговора. Не позива се на норме важећег међународног права, већ на праксу судова у Америци, Енглеској или других међународних судова. Међутим, у складу са Статутом Међународног суда Уједињених нација, одлуке судских органа не представљају извор међународног права и то је у нашим рукама најјачи аргумент. Одлуке Међународног трибунала за Југославију немају правну снагу”, рекао је Меџајев и додао да се мора деловати у оквиру Уједињених нација, пошто сам Трибунал не обраћа пажњу на приговоре и тужбе. „Када међународна група правника свакодневно буде доказивала да су одлуке Међународног трибунала за Југославију правно ништавне, то може да представља нашу шансу да обуставимо рад тог Трибунала.

Ипак, ја сам оптимиста. Када сам седео у судници и када сам видео како се брани Слободан Милошевић, много пута ми се појављивала мисао – па то је бескорисна борба. Шта може да се учини против такве машинерије? Али Слободан Милошевић се бранио тако да се у мојој души та нада изнова појављивала. Због тога сам оптимиста, али и плашим се да је данас обустављање и престанак рада Хашког трибунала једина могућност да се спаси др Шешел.

Желео бих да наша конференција врло озбиљно размисли то питање. Желео бих да поштоване колеге које данас присуствују, изнесу своје мишљење и жељу да учествују у тој групи правника. Немамо времена. У најскорије време догађаји могу да се развијају врло, врло брзо”, закључио је Меџајев.

Подметање доказа

Нил Кларк, британски публициста, писац и новинар из Оксфорда који се противио НАТО агресији 1999. године, објављујући своје ставове у бројним британским часописима, присутнима је изразио жаљење што је његова земља имала водећу улогу „у срамном и незаконитом нападу на Савезну Републику Југославију”.

Кларк је излагање започео причом о, како је рекао, стварним злочинима. „Много слушамо у такозваној међународној заједници о ратним злочинима. Много се о томе прича. Дозволите ми да нешто кажем о ратним злочинима: бомбардовању РТС-а, бомбардовању путничких возова, бомбардовању људи на мостовима, цивила у Југославији 1999. године. То су заиста били злочини који су почињени. То нису били говори, то су била дела којима су убијани људи. А људи одговорни за те ратне злочине су данас још увек слободни, и у овом тренутку планирају агресију против суверене државе Иран. Такође, починили су агресију против народа Ирака. Те људе треба извести пред лице правде. То је најхитнији задатак нашег времена.

Много тога слушамо о Међународном суду за бившу Југославију. Он се пореди са Нирнбершким судом после Другог светског рата. Али, у ствари ту нема никакве поредбе.

Дозволите ми само да вам цитирам Роберта Диксона, у Нирнбергу: „Рат је у суштини рђава ствар. Његове последице нису ограничене само на зараћене државе, већ захватају и погађају читав свет. Започињање агресивног рата не представља само међународни злочин, већ је то највећи могући међународни злочин...“ Дакле, Нирнберг је указао и положио темеље најстрашнијег злочина, агресивног рата. Агресивни рат је НАТО покренуо против Југославије 1999. године и четири године доцније, против Ирака.

Не смемо никада да заборавимо ратне злочине почињене против ове земље. Живимо у једном врло гадном свету, где се они који планирају рат за ратом називају миротворцима, а они који се супротстављају рату агресорима. Људи као што је био председник Милошевић, чији је једини злочин био што је бранио свој народ и своју земљу, су демонизовани и осуђени као агресори, док су људи који спроводе агресију на слободи. Живимо у једном свету у коме се речи употребљавају у супротном смислу од онога што значе.

Сједињене Државе говоре о демократији, њихова мисија је ширење демократије у свету. Али демократија коју шире Сједињене Државе и већина држава која је са њима повезана, није права демократија. Права демократија је у Србији и земљама у којима људи сами одлучују о својој судбини без страног мешања.

Демократија коју они желе је демократија Хенрија Форда. Хенри Форд, чувени произвођач аутомобила, је говорио својим клијентима – можете имати сваки ауто, без обзира на боју, под условом да је црн. Америчка демократија је потпуно иста. Можете гласати за било кога докле год то нису Српска радикална странка, Социјалистичка партија, Комунистичка партија или басистичка странка, можете гласати само за оне партије за које вам ми кажемо да треба да гласате. Ако гласате на погрешан начин, ви сте диктаторска а не демократска држава.

У Белорусији, председник Лукашенко је постигао апсолутну победу на изборима. Кондолиза Рајс је изјавила да је Лукашенко последњи диктатор у Европи. Председник Милошевић је имао три изборне победе, када је 21 политичка странка постојала у земљи у његово доба, постојали су опозициони медији, а они су га назвали диктатором.

Према томе, ствар је сасвим јасна, Сједињене Америчке Државе и њихови савезници желе веома ограничени вид демократије.

Написао сам недавно један чланак о изборима у Србији. Победник је странка која је добила највећи број гласова, а то је била Српска радикална странка. Ипак, не дозвољава се Српској радикалној странци, највећој странци, појединачно најјачој странци да игра улогу у власти ове земље. Како ви то можете назвати демократијом? Можемо ли то звати демократијом? Највећа странка мора бити у влади.

Ова влада у Србији данас не представља српски народ. То је квислиншка влада, која добија наређења из британске и америчке амбасаде, влада која продаје национална блага ове земље страним компанијама. Та влада у Србији није легитимна влада, јер она не ради у интересу српског народа“.

Према његовим речима, суштина демократије је у томе да земље буду слободне да саме бирају владу коју желе и да воде онакву спољну политику какву саме изаберу и онакву економску и привредну политику какву саме желе. Али у данашњем новом светском поретку то није дозвољено.

Зато што није желела да се удружи са НАТО-ом и са Европском унијом, Југославија је демонизована на Западу дуж од једне деценије. Српски народ је био изложен, уосталом, као што је проф. Антић већ рекао, расизму, говору мржње, све то само зато што није хтео да се прикључи и да се



подреди евроатлантским структурама. То је био једини разлог“, нагласио је британски новинар.

Кларк је истакао да су се Милошевић и Шешел нашли у Хагу зато што су се супротстављали новом фашистичком поретку и залагали за суверенитет своје земље. „Порука не може бити јаснија, Слободан Милошевић се усудио да се супротстави том процесу. Раскринкао је лажи које су говорене, зато је платио својим животом. Садам Хусеин је убијен зато што се усудио да изазове фашистички светски поредак. Др Шешел је већ четири године у затвору, скоро исто толико времена колико је господин Тарик Азиз био у затвору у Ираку, а шта је његов злочин? Каква зверства је он почињо? Њему се суди само зато што је био члан владе коју је нови светски поредак желео да уклони.

И то је у ствари једна врста притисака. Свим вођама које могу доћи у искушење да се томе супротставе, послата је порука да ће завршити као Милошевић, као Тарик Азиз, као др Шешел – иако немамо никаквих доказа, ми ћемо вас тамо држати четири године без суда и не усуђујте се да нам станете на пут. То слободно можемо назвати фашизмом.

Размислите само о начину на који је Адолф Хитлер спроводио своју спољну политику. Сваке две или три године постоји нека исфабрикована криза, монтирана. Данас нови светски поредак управо све то копира.

Пре осам година је објављено да постоји криза на Косову. Каква је то била криза на Косову? Сједињене Америчке Државе су наоружале и подржале тзв. Ослободилачку војску Косова са свесним циљем и свесним наложима да пуца и да убија офицере и припаднике југословенске државе, функционере, да би се створио изговор за војну интервенцију. Није било никакве кризе на Косову. Новинар Џон Пили рекао је да је ситуација на Косову потпуно иста као и ситуација између Британије и Северне Ирске. Можете ли замислити да припадник владе председника Милошевића долази, рецимо деведесетих година у Британију и да каже – ако се ви не договорите са Северном Ирском, ми ћемо вас бомбардовати! Можете ли тако нешто замислити?

Четири године после такозване косовске кризе поново имамо кризу око такозваног ирачког оружја за масовно уништење. Та криза је поново потпуно измишљена. Ми сада знамо да је и то био изговор за илегални рат, да би се уклонила влада у Ираку.

Године 2007. имамо кризу са Ираном. Зашто? Јер очигледно Иран жели да развија нуклеарну енергију и онда то ствара глобалну кризу. Где ћемо бити ако дозволимо да се тако нешто настави? За четири године ће бити, рецимо, криза око Венецуеле или Белорусије или Сирије. Против сваке независне земље.

Према томе, борба др Шешела је борба за све нас у свету".

На крају излагања Кларк је предложио да међународни округли сто буде основ за грађење једног новог покрета, који би се борио против глобалистичког процеса. „Потребно је да образујемо један нови савез са конзервативним, националистичким, социјалистичким, комунистичким и другим странкама, савез свих људи који верују у равноправност и суверенитет свих земаља. Треба да градимо један светски поредак у коме је Србија једнака Сједињеним Америчким Државама и Великој Британији, потпуно равноправна и где се међународно право поштује.

Треба да кренемо у офанзиву, морамо да обезбедимо да одговарају они који су одговорни за ратне злочине против Југославије, Ирака, да буду изведени пред лице правде. Морамо се борити против влада које не представљају народ, као што је влада овде код вас. И морамо да користимо пример који нам је дао председник Милошевић и који нам сад даје Војислав Шешел. То треба да буде наша инспирација.

Веома охрабрујући знаци се већ виде у Венецуели, тамошња влада игра главну улогу у борби против овог процеса фашистичког светског поретка. Ту су и Русија, Белорусија, Куба и велики број земаља. Треба сви да се удружимо.

Долазећи из Британије, желим да кажем да и ми имамо значајну улогу коју треба да одиграмо. Наша влада такође није репрезентативна влада, не представља народ, наша влада је такође квислиншка влада. Морамо и у Британији да радимо заједно, јер ствари почињу да се одвијају у том правцу. Људи с левице и с деснице су се окупили заједно да још једном скрену пажњу британској влади да треба да ради за интересе Британије и за мир, а не као још једна придружена држава чланица Сједињених Америчких Држава.

Треба да будемо оптимисти, јер нови светски поредак је запао у велике тешкоће. Све више људи у свету се буди и схвата лажи које нам се причају. Лажи о геноциду на Косову, лажи о оружју за масовно уништење у Ираку, или лажи друге врсте. Морамо да се ујединимо, да то раскринкамо и разбијемо тај глобалистички дневни ред и планове. Према томе, то није само ствар која се тиче Србије, него је то ствар свих нас. Као што је адвокат Вержес већ рекао, данас је Србија авангарда овог покрета. Живела слободна, независна Србија! Живео слободан, независни свет!" поручио је британски новинар и публициста Нил Кларк.

Тиранија звана Хаг

Изјавивши да, иако је први пут у Београду, осећа да је дошао међу пријатеље и сараднике, депутат руске Думе, изабран са листе „Родина“, аутор бројних књига, **Андреј Николајевич Савелев** је излагање усмерио на осветљавање чињеница које су довеле до тога да у савременом свету постоји таква „тиранија“ као што је Хашки трибунал. Савелев је о Хашком трибуналу на оригиналан начин говорио са аспекта филозофије и међународног права. Он је анализирао два основна филозофска правца који се данас појављују у међународном праву и међудржавним односима. Поред



анализе Кантове и Хегелове мисли, он је указао и на данас актуелне мисли Карла Шмита и руског филозофа Иљина које указују на силе које стоје иза Хашког трибунала.

„У савременом свету се води борба између суверених нација и светске олигархије. Србија се управо налази на оштрици те борбе. Управо због тога на српској земљи и у Србији се рађају такви хероји као што су Слободан Милошевић или Војислав Шешел. Њихови подвизи надахњују филозофску мисао, заоштравају је и ослобађају од лицемерја. И тек онда видимо фарсу међународног суда и правосуђа и оне скривене интересе који се скривају иза формалних процедура које осуђују борце за национални суверенитет.

Промене свести европејаца о праву су у спрези са озбиљним трансформацијама филозофских позиција. Постоји дефиниција или учење које може да се зове линија Канта. У том оквиру, представа о животу је таква да се читав свет састоји од појединачних људи.

Супротна дефиниција, која се до данас преплиће са Кантовом дефиницијом, је став Хегела. Он је анализирао важност државних институција и разматрао међународно право само као спољно право државе. Данас се покушава занемарити Хегелова филозофска поставка.

Данас међународно право представља покушај стварања издвојеног законодавства које нема никакво упориште у националној традицији и одваја се од субјекта међународног права, то јест од државе. Појављује се наддржавно право без националног права.

Истакнути мислиоци двадесетог века више пута су се борили против те дефиниције. На пример, руски филозоф Иљин. Он је писао у својим делима о филозофији права, о томе да европско право од 18. века почиње да се формализује, да се претвара у празне параграфе лишене духа и повезаности са животом. И то формално право почиње да диктира људима како треба да живе. У много чему данашње право наслеђује управо ту болест.

Ослањајући се на учење Карла Шмита, немачког филозофа, можемо да видимо шта се догађа са међународним

правом. Према учењу Шмита, суверен је онај ко је способан да направи изузетну институцију и ванредну ситуацију.

Ко је створио ванредну ситуацију на Косову и Метохији? Ко је створио ванредну институцију као што је Хашки трибунал?

Не треба да сумњамо да је то субјекат који се крије иза суверенитета Сједињених Америчких Држава. Мислим да интереси те групе, тог скривеног субјекта, нису повезани са националним интересима Америке, већ су то превасходно интереси светске олигархије. Према томе, међународно право постаје средство господарења.

Такође, Карл Шмит износи да се иза сваког правног термина крије теолошки смисао. Дакле, међународно право у оном облику у коме постоји у Хашком трибуналу треба тумачити као испољавање моћи одређене религиозне секте, а основни знак, основна карактеристика те религиозне секте је расна мржња према историјским народима који насељавају нашу планету.

Управо због тога се врши геноцид над Србима и уништава стабилност и државност Русије. У те сврхе се користи међународно право. Хтео бих да предложим да уведемо нови термин – амерички рајх. То је термин који одражава не само стремљење америчког народа, већ саму идеју тајне религиозне секте, коју видимо у трансформацији међународног права, у оријентацији тог права на расизам”, истакао је Савелјев.

Према Савелјеву, водећу улогу у борби против хегемонизације треба да представља национално право. „Али, то не значи да међународно право треба одбацити у целини. Оно треба да заузима место које му припада, у складу са Хегеловом дефиницијом.

Нажалост, руководећа улога међународног права је изнад националног. У садашњој ситуацији, то је водећа улога окупатора, неморалне снаге, то је руководећа улога бирократа над грађанином.

Сматрам да ми, учесници конференције, можемо у потпуности да подржимо предлог који се овде чуо, да прогласимо Хашки трибунал нелегитимним, јер он не одражава интересе нација. То је самозвана институција и треба да захтевамо престанак рада тог Трибунала.

Мислим да ће се уз овај захтев окупити сви делови руског патриотског покрета. Сматрам да ће се због напора руског патриотског покрета Русија пробудити и заузети своје место у строју. Заједно ћемо победити”.

Хашки трибунал измишља нова кривична дела

Према речима правног саветника проф. др Војислава Шешеља **Зорана Красића**, Хашки трибунал у виду Тужилаштва и његових вештака измишља нова кривична дела, која представља као злочин против човечности и проналази им место у оптужбама против др Шешеља.

„Да би се извршила једна озбиљна анализа шта у ствари Тужилаштво подразумева под говором мржње, потребно је доста времена и велика интелектуална мука да се, просто, схвати шта они желе да кажу. Анализирајте оптужницу, измењену оптужницу и претпретресни поднесак Тужилаштва, чувено вештачење још чувенијег дипломираног физичара који себе представља као почасног доктора социолошких наука, господина Обершала. Вероватно вам је познато, он је био вештак и у суду за Руанду приликом доношења пресуде Нахмани и оној тројци. Е, у таквом једном друштву, у таквом једном склопу нелегитимног суда, где не постоји право, где не постоји закон, формиран је став да један преседан из децембра месеца 2003. године може бити извор права за оптуживање Војислава Шешеља за говор мржње.

У настојању да видимо шта је то говор мржње, шта се то замера Војиславу Шешељу, проучавајући све те документе Тужилаштва, тек смо 28. новембра 2006. године почели мало да разазнајемо шта они то замерају и шта они желе да постигну тим оптужбама. Без намере да цитирам добар део онога што је проф. Антић с правом цитирао и извршио ону конверзију речи, ево, драги пријатељи из иностранства, да се мало боље упознате шта је говор мржње Војислава Шешеља. Видео касета, 17. април 1991. године, Плитвице. На касети се види народ који скандира „Србија, Србија, Србија!” И онда највећи оптуженик данашњице, др Војислав Шешељ, каже: „Овде живи српски народ, ова је земља српска и заувек ће остати српска”. Нађите ми једну реч која асоцира на мржњу. Нема те речи. Али шта коментарише Тужилаштво? Они то описују на следећи начин: „Уместо смиривања, Шешељ је на крају окупљеном народу поручио...” Значи, не сме да се чује истина, већ као смиривање треба да дође нека лаж. Јер, у Хагу се штити лаж, а прогања истина.

Други пример, 21. април 1991. године, Јагодњак, Хрватска, исто видео касета, уводна реч Тужилаштва, приказује се прилог – Војислав Шешељ каже, цитирам: „Хрвати, што се нас тиче, могу да изађу из Југославије кад им је воља, кад год пожелe, само им отворено стављамо до знања да ни педаљ српске територије неће изнети, ниједан комадић земље на којој се налазе српска села, порушене цркве, српске јаме, кланице, српски логори, српски Јасеновци. Јер ако бисмо то дозволили, били бисмо недостојни својих славних предака и морали би да се стидимо пред својим потомцима”. Где је ту говор мржње? Има ли ту иједне лоше речи? Из сваке речи одише истина, научно доказана истина. Али, наравно, моделаторима новог светског поретка не одговара истина. И ако бих сад прескочио оне кривичноправне појмове, врло значајне, које је Тужилаштво покушало да сажме у шест неких својих импровизованих тачака уводне речи које стварно не заслужују ниједан озбиљан коментар, мора на крају да се констатује: Војислав Шешељ је политички затвореник 21. века. Зашто? Зато што светски моћници још увек нису за-



вршили посао са Србијом и са српским народом. Он им смета и због тога су у стању све и свашта да измисле. Зато може чак да буде и толико очигледно контрадикторно оно што су написали у оптужници, оно што су написали у претпретресном поднеску а нарочито у оно што су рекли током уводне речи”.

Наводећи примере којима Хашки трибунал „замајава цео цивилизовани свет”, Зоран Красић је рекао: „Високо мисаони представник Тужилаштва, извесни Саксон, каже: „Веза између прогона и дела насиља не мора да постоји”. То је у супротности са међународним обичајним правом. Само да вас подсетим да Хашки трибунал врло често зна да каже да се квалификација међународног обичајног права налази у члановима Римског статута.

Наравно, све може када је у питању Војислав Шешељ, па чак и ортодоксна глупост и ортодоксна лаж. Даље каже: „Одласци мотивисани страхом од дискриминације, а не услед примене силе или дела присиле, не морају нужно представљати кршење међународног права”. Просто да се човек запрепасти. Да ли су ти људи у Тужилаштву икада прочитали било који међународни документ који се тиче хуманитарног права? Или следећа констатација: „Јер појединачно дело може да представља прогон”. Покушавам да вам скренем пажњу да се ја ипак налазим на терену говора мржње у њиховој интерпретацији. Шта је проблем са овим ставом? Па, ту се не тражи од стране Тужилаштва да се испуни ниједан услов из међународног обичајног права, па бих ја само поменуо један – да напад против цивилног становништва мора бити понашање узроковано делима наређеним од стране државе или као део организоване стратегије.

Хашки трибунал у процесу против Војислава Шешеља измишља ново кривично дело, измишља елементе бића тог кривичног дела и за сваки елемент, где чуда, он формира своје виђење *actus reus mens rea*. Незапамћено у правној историји. То се дешава у Хагу. Има пуно таквих бисера. Као, не постоји услов да та дискриминаторна намера буде повезана са неком политиком. Па како је могуће кршење међународног хуманитарног права уколико иза тих дела не стоји нека политика? Они се и тога одричу само да би им прашао наводни говор мржње против др Војислава Шешеља.

У оптужници против Војислава Шешеља, то што они називају говором мржње, је саставни део његовог понашања у оквиру његовог учешћа у удруженом злочиначком подухвату, још једне измишљене категорије, али где чуда, и као облик непосредног физичког почињања злочина против човечности. Злочин против човечности у Статуту Хашког трибунала је члан пети, злочин против човечности у Римском статуту је члан седми. Та два члана не кореспондирају.

И на крају, за говор мржње Војислав је оптужен за три локације: Мали Зворник – Србија, где никада није било оружаних сукоба; друга локација Хртковци – Србија, никада није било оружаних сукоба. Наводно, депортована лица не испуњавају елементарне услове да би могла да имају статус депортованих лица. Сви су уз посредство Римокатоличке цркве извршили размену имовине и седам до десет пута боље материјално прошли у тој размени. Не постоји ниједан доказ, нити се Тужилаштво позива на било који доказ, којим би ставило до знања да је после изговорене речи, говора Војислава Шешеља кренуло насиље. Његов говор је увек био последица насиља које се десило над српским народом. Они чак не праве ни разлику шта је неко као опозициони политичар могао да прича до 27. априла 1992. године, до кад је формалноправно постојала СФРЈ и од тог датума до, рецимо, септембра 1993, који је обухваћен оптужницом. Налазимо се на терену измишљотина, а да су главни протагонисти,

они чије речи су довеле до растурања ове државе, које је цитирао господин Антић, хуманисти, миротворци. Они у Хагу не знају да се у Хрватској данас воде научне расправе по питању да ли је Туђман био усташа или је усташе искористио 1991. године да би формирао своју државу.

Хаг напросто постане забораван, нарочито када је у питању Војислав Шешељ, а видите и сами, ево данас је четири пуне године, они не смеју да крену са суђењем. Не смеју да крену, зато што знају да ће Војислав да их растури по свакој тачки оптужнице, по свакој речи, по сваком зарезу, а да би наши пријатељи из иностранства то схватили, ја ћу само цитирати последњу реченицу првог поднеска који је поднео Војислав Шешељ, у чему смо му ми помагали: „Војислав Шешељ је оптужен зато што је антифашиста и зато што је први имао храбрости 1990. и 1991. године да упозори на буђење усташтва и новог нацизма”. Схватите једну ствар – да је Хашки трибунал постојао 1946. године, Винстон Черчил би био осуђен”.

Храбра борба Војислава Шешеља

Генерални секретар Српске радикалне странке Александар Вучић је затим прочитао поруке подршке познатог америчког адвоката **Џонатана Левија**, који је због пљачке и отимања злата и других драгоцености за време Другог светског рата у име српских и јеврејских жртава тужио Ватиканску банку, и **Мајкла Парентија**, доктора политичких наука, аутора књиге „Убити нацију, напад на Југославију”.

„Пружам пуну подршку храброј борби др Војислава Шешеља пред Хашким трибуналом”, истакао је Леви у ауторском тексту који ће бити објављен у „Српској слободарској мисли”.

Мајкл Паренти, доктор политичких наука, је нагласио: „Не слажем се са политичким програмом др Војислава Шешеља. Он и ја смо на различитим тачкама у политичком спектру, он је много конзервативнији од мене. Ипак, увек сам га поштовао због његове спремности да јасно говори о правима српског народа и његове способности да свој кривични суд усмери против агресивних одлука америчких НАТО сила. У сваком случају, моје политичко неслагање са њим не спречава ме да препознам и схватим да је др Шешељ жртва нечувеног малтретирања такозваног суда. Оптужница и пролонгирано затварање и утамничење др Војислава Шешеља представљају повреду правде и међународног права и незаконито кршење људских права. Желим вам све најбоље у вашој истрајној и принципијелној борби за истакнутог српског лидера”.

Познати амерички адвокат, **Дејвид Серпи**, сложивши се са претходним дискусантима да је Трибунал незаконит, нагласио је да су се у Трибуналу појавили многобројни проблеми. „Много је адвоката у Трибуналу добро радило свој посао, али постоје људи који се називају адвокатима, правницима, а који су само злоупотребили тај систем да би зарадили новац, и то преко леђа ваших земљака. Они су оставили, напустили ваше земљаке уочи суђења. Случај су затим преузели други, који нису имали времена да схвате оптужницу, да схвате случај.

Као пример навешћу случај господина Крајишника. Непосредно пре суђења његов адвокат из Америке је, уз образложење да има проблем у струци, престао да га заступа. У случај је затим убачен нови адвокат.

С друге стране, у Статуту Трибунала постоји једна ствар која се назива пост-осуда, која предвиђа да се случај може ревидирати, иако је Статут по том питању нејасан и не даје образложење шта то значи. Сматрам да треба да се направе један одбор, то је предложио и проф. Борисовић, који би



претресао сваки случај и сагледавао да ли је одбрана била лоша и где су биле грешке. Одбор би могао да затражи, можда узалуд, али бар јавно, да Трибунал ревидира сваки случај. Многе лоше правне одлуке могу да се утврде тим путем. Не само политичке одлуке, које су без сваке сумње и сврха процеса”.

Амерички адвокат је истакао да се пред неправилностима Трибунала затварају очи, јер ће Трибунал престати 2010. године са радом. „Дакле, када Трибунал заврши своју стратегију, једини људи који ће бринути, размишљати о тим процесима, су људи који су овде у овој сали и људи који треба да користе механизам пост-суђења.

Ако користимо тај механизам, искористићемо њихове прописе против те њихове институције”.

Нагласивши да је и сам заступао људе који су били оптужени за сличне ствари као што је говор мржње, адвокат Серџи је истакао да је увек сматрао да је бранио право на слободу говора. „Људи имају право и на непопуларно мишљење. Ми овде имамо правду победника. Имамо мишљења која су непријатна за неке људе. Али, како су последњи избори показали, то је мишљење велике већине српског народа. И искрено, као што је проф. Шешел рекао, нема ту никакве мржње, то је само мишљење, како је рекао господин Красић.

Ми у Америци имамо познате људе који захтевају убиство председника Чавеза, а ипак не видимо да је Пат Робинсон у затвору због говора мржње. Једноставно, можете да имате мишљење јер је то део политичког живота.

Дакле, проф. Шешел је политички затвореник. Надам се да ће идуће године он бити овде”, завршио је излагање адвокат Дејвид Серџи.

Хашко прекрајање историје

Присутнима се затим обратила **Ана Игорјевна Филимонова**, магистар историјских наука са Института за славистику Руске академије наука у Москви, руководилац стручних пројеката РАН, предавач на МГМИО (Московски државни

факултет за међународне односе. Иначе, оснивач овог факултета је Министарство за иностране послове) и експерт за Балкан и Ватикан. Ана Филимонова је говорила о историјском контексту сукоба у бившој Југославији. Њена анализа пружио је сасвим другу слику од оне коју стварају анализе самозваних експерата Хашког трибунала, који прекрајају и фалсификују историју југословенске кризе зарад политичких циљева Трибунала.

Говорећи о геостратешким пројектима Сједињених Америчких Држава и уједињене Европе, међу које спада и оснивање Хашког трибунала, Ана Филимонова је рекла: „Стратешки циљ процеса глобализације данас је разрешење глобалне ресурсне и демографске кризе у корист Сједињених Америчких Држава и НАТО-а, који су ушли у фазу прерасподеле светских ресурса, пре свега енергетских, уз примену силе. Средства за спровођење ове стратегије су стварање геополитичког система контролисаног хаоса и потпуно укидање међународних правних норми у другој половини 20. века.

После распада СССР, западни центри силе добили су могућност да приступе остваривању геостратешких циљева западних идеолога. Пошто су појачани процеси глобализације смањили економски и државни суверенитет малих и средњих држава, НАТО је усмерио своју пажњу ка Источној Европи. При томе су и УН и ОЕБС, најутицајније међународне организације за очување мира и безбедности, одједном почеле да предају своје функције НАТО-у и америчкој дипломатији.

Током југословенске кризе формиран је и тестиран нови механизам распада вишенационалних федерација, ескалације међунационалних сукоба и њихових одржавања на жељеном нивоу. То се постизало путем економских санкција и прекида преговора у случају да резултати преговора нису одговарали Белој кући. Напомињемо да су управо САД спречиле потписивање планова које је разрадила Међународна конференција о бившој Југославији под вођством Европске уније. Такође, формирали су систем протектората и стварања квазидржавних структура као што је Косово и Метохија.

Војно учешће НАТО-а у балканском конфликту претворило је преговарачки процес у диктат који је био усмерен против српске стране. „Тиме је уништена могућност за мирну коезистенцију југословенских народа без страних уплитања. Улога одржавања мира препуштена је војсци у сталним базама НАТО-а на Балкану. Деловање НАТО-а и Сједињених Америчких Држава противно је свим основама међународног права и Устава Уједињених нација. Такође, ово деловање је сасвим очигледно показало претњу коју носи нови светски поредак. Од Југославије су почели обрачуни са земљама које су Сједињене Америчке Државе означиле као аутсајдере”. Филимонова је истакла да је под утицајем земаља НАТО-а Трибунал у Хагу покренуо обимну делатност у току које је постало јасно да се опет примењују двоструки стандарди и да је за главног кривца у овом сукобу проглашена једна страна, и то српска.

„У Међународном трибуналу отворен је још један фронт борбе против српског народа. Пракса деловања Трибунала јасно показује да су западне државе, после непосредног учешћа у оружаном кампањи против Републике Српске и Савезне Републике Југославије, начиниле корак напред. Трибунал је претворен у инструмент уклањања политичких покрета и националних лидера који нису по мери одређених западних политичких елита.

У новом светском поретку посебну улогу, о чему је говорио и Војислав Шешел, имале су Немачка и Ватикан. Под



притиском Немачке, 12 држава Европске уније је 17. децембра 1991. године усвојило Декларацију о стандардима признавања нових држава у Источној Европи и на територији бившег Совјетског Савеза, као и Декларацију о Југославији. Тиме је Европска унија присвојила прерогативе Уједињених нација, доносећи одлуке од којих зависи судбина суверених независних држава. То је било прво значајно кршење норми међународног права, из кога је затим настала пракса двоструких стандарда при оцени текућих догађаја.

Геополитичке амбиције немачке владајуће елите спровођене су у два правца. У спољашњој политици Немачка је била заинтересована за нестабилност свог геополитичког окружења, тако да је на крају могла да промовише себе у веома важног чиниоца континенталне безбедности и стабилности. Ова идеја није нова, 1923. године немачки идеолог Ван ден Брук изјавио је: „Немачка, као држава у самом центру Европе, једини је поуздани темељ европске равнотеже“. У том правцу, који се подудара са политиком Вајмарске републике, као и Другог и Трећег рајха, деловао је механизам тог немачког утицаја на окружење. Немачка политика фокусира се ка свом најближем окружењу, то јест, ка својим традиционалним зонама утицаја. Услед тога Немачка је успела да за те спољашње територије створи услове у којима је реинтеграција неизбежна и крајње пожељна за владајуће елите ових држава. При томе је Немачка избегавала директан утицај и све оне начине деловања који могу да подсети на политику Трећег рајха.

У садашњим условима европских интеграција, Немачка функционише као усисивач који сакупља све мрвице, односно жртве неуспелих суверенитета из деведесетих година прошлог века. Немачка је подржала католичке државе Словенију и Хрватску, што је одговарало њеним интересима укључивања ових земаља у немачку економску зону, јер би јој то обезбедило излаз на Јадран и Медитеран. Немачка је спровела танану игру око Хрватске, где су искоришћена сва средства: новац, пропаганда, везе и економска помоћ. Још 1988. године Туђман се састајао са канцеларом Колом

да би усагласили обострану политику приликом поделе Југославије“, рекла је Филимонова. Она је нагласила да се целокупна немачка политика на Балкану своди на распарчавање балканских држава да би се добила зона економске експанзије, оптуживши и Ватикан за активно учешће у распарчавању бивше Југославије. „Тренутно је у току информациони и културни продор на постјугословенске просторе. Други центар силе који је утицао на ескалацију грађанског рата у Југославији и успостављање послератне ситуације је Ватикан. Историја Југославије од тренутка стварања Краљевине СХС и током целог периода функционисања државе, па све до краја балканске кризе, крајем деведесетих година, показује активне тежње Свете столице да учествује у друштвенополитичким процесима на југословенским територијама.

При томе се та стратегија и тактика Ватикана према југу Балканског полуострва најјасније истиче за време глобалних геополитичких трансформација. На пример, почетком двадесетог века, за време распада Аустроугарске, у време формирања нових држава. Затим, за време Другог светског рата, приликом формирања профашистичких режима, као и на крају века, приликом распада Југославије.

Дипломатска игра Ватикана и његово уплитање у политички живот Југославије спровођени су кроз такозване религиозне организације. На територији бивше Југославије од тренутка почетка кризе деведесетих година, актуелно су дејствовале многобројне католичке организације које су обухватале широке народне масе, а такође и елитистичка организација Опус Деи, која је спроводила идеје католичког фундаментализма.

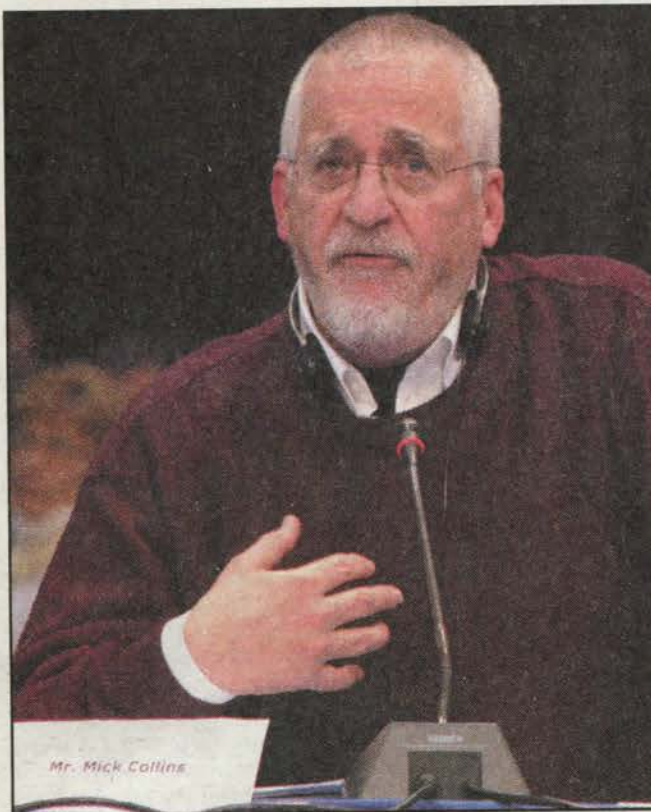
На пример, у јануару 1994. године, када су Хрвати контролисали 10 одсто територије Босне и Херцеговине и када су им због присуства војних снага на тој територији претили санкцијама, уследили су сусрети Мате Гранића, министра спољних послова Хрватске са кардиналима, а затим и његов сусрет са папом Јованом Павлом Другим. Према признању Гранића у интервјуу за загребачку телевизију, папа је дао наредбу да се заустави рат између Хрвата и Бошњака, између католика и муслимана. Тај мир, који им је био неопходан за рат против Срба, био је успостављен“, истакла је Филимонова.

Листи оних који су узели директно учешће у поменутом процесу Филимонова додаје и Сједињене Америчке Државе. „Тада је уз директно уплитање Сједињених Америчких Држава створена Муслиманско-хрватска федерација, која је уједињеним снагама кренула у рат са српском страном. И у односу према косовском конфликту Света столица је применила већ разрађену тактику. Папа је увек подржавао захтеве албанских сепаратиста на Косову и Метохији. Он је један од првих светских лидера који су захтевали спровођење енергичних мера против Србије.

На крају можемо закључити, узимајући у обзир ове стратешке циљеве и методе њиховог спровођења који су утицали на распоред геополитичких снага на југоистоку Европе, да пред Србијом, у идеолошком смислу, остају озбиљни проблеми. Србија мора да нађе своје место у геополитичком координатном систему и да формира своју националну геостратегију на постјугословенском националном простору, и то под непрекидним политичким нападима против српског народа, што је већ постала традиција у историји српске државе“, закључила је Филимонова.

Двоструки стандарди

Мик Колинс, глумца, режисер и драмски писац, један од оснивача Међународног комитета за одбрану Слободана



Милошевића, говорио је о подели света на подобне и неподобне са становишта америчке демократије. Колинс је рекао: „Према томе, шта се може учинити у вези са тим заједничким кривичним, криминалним понашањем, као што је понашање тог суда? Искуство ме је навело да не будем оптимиста у вези са тим. Видим да је 20. век у ствари био двобој између двеју сукобљених снага, фашизма с једне стране, што је филозофско оправдање за капитализам, и комунизма са друге стране, који је филозофско оправдање за револуционарни социјализам. Проф. Марковић ме је у томе исправљао овде у Београду. Хтео је да ми каже да постоји и трећа сила. А ја сам рекао – драги професоре, реците ми која је то сила. Он је рекао – то је либерализам. Ја сам рекао – либерализам? Мислите као што је Тони Блер или Бил Клинтон или Адам Смит? То је либерализам. Рекао сам – колико је мени познато, либерализам је у ствари тепих добродошлице за фашизам.

Америка данас трпи од одређеног нивоа апсолутног незнања. Причамо о ширењу немаштине, сиромаштва. То је нека врста физичких промена, еволуционих промена кроз које људи пролазе када су сиромашни, недовољно ухрањени, немају чисту воду, немају здравствену негу. Људи у Америци су прошли кроз физичко и психолошко погоршање захваљујући недостатку обавештења. Ово замрачење информисаности је стварно нешто ђаволско. Јер, Американци заиста верују да су Други светски рат добили Џон Вејн и Еди Марфи. Нећу да причам много о холивудским причама, али желим само да истакнем: сутра увече је додела „Оскара“. То је прослава ступидности...

Ми имамо две странке, две пословне странке, у ствари једну пословну странку са два десна крила... Избори у новембру нису указали ни на какву светлост на крају тунела. Нада да ће рат у Ираку бити окончан је веома мала. Када би се рат у Ираку сутра завршио, већи део америчких пословних кругова би нестао. Разне велике компаније би једноставно нестале.

Ако говорите о очувању српског суверенитета, заиста морате да обратите пажњу на присуство окупационих снага на Косову и Метохији и у Босни и Херцеговини. Бондстил је највећа америчка војна база ван Сједињених Америчких Држава, која је изграђена после Вијетнама. Имате базу и у Тузли, која је некада била духовна престоница босанских муслимана, тамо где су наводно сви побегли из Сребренице. У Тузли се налази америчка база Игл, велика ваздухопловна база, одакле бомбардерске мисије полећу за Ирак. Када ове снаге имате на својој територији, веома је тешко претпоставити да ви још увек имате национални суверенитет”, рекао је Колинс.

Излагање је завршио оптимистичком поруком да му је српски народ вратио наду у бољу будућност. „Не желим да умањујем било чију улогу, било чију жељу, али људи из Србије, из Југославије, су ти који су ми дали разлог да наставим да се борим. Српски народ је био тај који ми је показао прави пут. Српски народ ми је показао да не само да је та борба могућа, већ да је то нешто достојанствено и потребно. Можда сам то видео у неком филму, али неко је негде рекао да нема срећног краја, живот се никада ни за кога не завршава срећно, губимо све, губимо сваког кога волимо и онда је живот прошао. Али оно што Срби говоре и раде упркос свему томе, то је храброст и то је коначна нада за све. Хвала вам на тој поуци коју сам извукао од вас”.

Истина се прећуткује

Затим се скупу обратио познати француски токсиколог и велики пријатељ Срба, Патрик Баро. Он је током деведесетих константно помагао борбу српског народа у Републици Српској Крајини и Републици Српској. Баро је основао прву канцеларију Републике Српске Крајине у Паризу, а учествовао је и као сведок у процесима у Хашком трибуналу. Баро је извршио анализу оптужнице против др Војислава Шешеља са становишта чињеница.

На почетку обраћања, Патрик Баро је подсетио присутне на једну реченицу коју према његовим речима често користе филозофи. „Та реченица гласи – први задатак слободног човека је да каже – не. Срећан сам што сам данас са људима који умеју да кажу – не. Врло сам срећан што сам овде са људима који одбијају да буду робови.

Нисам правник, али бих желео да говорим о оптужби против др Шешеља и да то анализирам из једног другог аспекта. Пре свега, са становишта човека који је добио научну информацију, који има научну позадину и који зна да наука представља објективно и строго посматрање свих чињеница и веза које постоје између узрока и последице. Видећемо да тога уопште нема у оптужници против др Шешеља. Друго становиште је поглед човека који је био сведок два пута у Хагу. Био сам сведок одбране председника Милошевића и председника Милана Мартића. Током вишечасовног сведочења сукобио сам се са Тужилашвом. Сукобио сам се када сам се суочио са госпођом Карлом дел Понте, а исто тако са тужиоцем Блеком. Ако кажем госпођа Дел Понте, то је зато што сам учтив човек, али приватно ја користим далеко теже речи.

Морам да констатујем да оно што је радио тужилац Трибунала нема ничег заједничког са науком. Тужилац Трибунала је пристрасан, потпуно својевољан и арогантан. То видимо и када читамо оптужбу против др Шешеља, а ја то читам сваког дана”.

Баро је нагласио: „С једне стране имате биографију др Шешеља, а с друге стране имате читав списак злочина. Међутим, између те две ствари нема никакве везе. Никакве објективне везе између узрока и последица. Према томе, будући да нема никаквог доказа, нема никакве узрочне везе,



тужилац Трибунала је измислио везе. Он је створио фиктивне везе које немају никакве везе са стварношћу и које су потпуне фантазмагорије.

Желео бих да кажем неколико речи о те две везе, у ствари, две фиктивне конструкције. Прва фиктивна конструкција је појам заједничког злочиначког подухвата. У ствари, ту се ради о нечему у шта може све да се стрпа, некој торби у коју може све да се стрпа, цаку у који може да се стрпа цео српски народ. Знате, заједнички злочиначки подухват, то је систем оне руске лутке, где имате матриошку, а унутра можете да ставите све што год хоћете. А заједнички злочиначки подухват је то". Угледни француски токсиколог сматра да се, по том реду ствари, у оптужници Војислава Шешеља могао наћи било који грађанин Србије. „Ако сте прочитали оптужбу, видећете да се речи 'Шешељев човек' појављују 26 пута. Тужилац 26 пута каже – Шешељеви људи су урадили то и то. Али 'Шешељеви људи', то не значи ништа. Нема никаквог датума, никаквог имена. Уместо Шешељеви људи можете да кажете и људи др Бариоа. Нећете наћи никакву везу између тих појмова и злочина који су почињени.

Друга правна фикција, то је говор који подстиче на мржњу – говор мржње. Али ни у једном тренутку, ако повежемо говоре др Шешеља, нема никаквог позива на убијање, никаквог позива на мржњу. Српска радикална странка жели да живи у миру са свим мањинама, ако те мањине желе да живе у миру са Србима. Ја бих инсистирао на чињеници да су све те реченице које су поменуте као реченице др Шешеља извучене из контекста.

Можете да нађете на крају и један анекс или додаток, који подсећа на историјске чињенице из 1991. године, посебно у Хрватској, који изазива запрепашћење. Ако прочитате анекс, ту се уопште не помињу говори који су били прави говори мржње. Мислим на говоре председника Туђмана и ХДЗ-а. Шта је говорио председник Туђман 1990. године? Он је говорио да Независна Држава Хрватска Анте Павелића представља вековне жеље, тежње хрватског народа. То је био говор мржње, јер то је био говор који је помињао држа-

ву Анте Павелића, геноцидну државу. Такође, један говорник је поменуо Јасеновац, а тај говор мржње је довео до измене хрватског устава 1990. године. Може ли се наћи конкретнији пример говора мржње од говора који је уписан у Устав и који говори о масакру Срба, о покољу? Али то Трибунал потпуно игнорише, а то је био први злочин против мира и цео свет зна да је тај хрватски говор, који су подржали немачка дипломатија и Ватикан, започео рат у бившој Југославији".

Према речима Патрика Бариоа, оптужба против др Шешеља говори једино о деликту мишљења и деликту намере. „На пример, госпођа Дел Понте каже – др Шешељ је имао намеру да изврши злочине. Дакле, госпођа Дел Понте има неке телепатске дарове и зна шта се дешавало у глави др Војислава Шешеља.

Данас имамо једну нову интервенцију. Некада смо имали војну, затим смо имали хуманитарну интервенцију, која представља само скривени облик војне интервенције, а данас имамо интервенцију којом жели да се утиче на унутрашњу политику Србије. Инструмент преко кога се то спроводи је Трибунал.

А зашто? Зашто баш на унутрашњу политику? Одстрањује се др Шешељ из политичког живота Србије, јер Трибунал жели по сваку цену да ослаби Српску радикалну странку. Тако ће се лакше доћи до независности Косова и Метохије.

Такође, Трибунал вас тера да прекршите свој Устав, јер ваш Устав каже да је Косово и Метохија неотуђиви део Србије. Трибунал вас тера да прекршите и званични став ваше Скупштине, јер су ваши посланици, а посебно посланици из Српске радикалне странке, одбили независност Косова и Метохије. Према томе, добро видимо како вас данас западне силе, такозване демократске, терају да прекршите свој Устав и да прекршите вољу народа.

На крају, подсетићу вас да сам 1999. године, за време НАТО бомбардовања, био са вама ноћу на београдским мостовима. Носио сам мету на грудима. Сећате се сви, имали смо мете нацртане на грудима. Био сам поносан што је носим, а данас сам поносан што носим слику др Шешеља, јер је то један начин да се каже – не, а први задатак слободног човека је да каже – не", исказао је своје мишљење угледни француски токсиколог Патрик Барио.

Срби кажњени због слободарског духа

Олга Николајева Четворикова, магистар историјских наука, аутор више књига и предавач на МГИМО (Московски државни факултет за иностране односе) нагласила је да су сви срцима и мислима са Војиславом Шешељом. Надовећујући се на дискусију Ане Филимонове, Олга Четворикова је веома оригинално и аргументовано разоткрила шта се крије иза Европске уније и такозваних интеграционих процеса у Европи. Говорећи о догађајима на Балкану који су повезани са општеевропским процесима, Четворикова је истакла да се Србији многе ствари дешавају због слободарског духа српског народа.

„Реч је о процесу који може да се назове геополитичка револуција. Овај процес под велом стварања тобоже европског јединства и институција, како се то сада зове, у ствари реално ради на уништавању националног суверенитета. То се догађа јер се уместо националних држава жели створити слаба федерација етничких, регионалних формација и оне ће бити подређене врло чврстој централној власти. Централну власт ће чинити транснационална елита, и она неће имати никакве везе са националним интересима појединачних држава.

Ту се примењује принцип „подели и владај“. Улогу детонатора играју погранични еврорегиони. Ти региони су створени као унијатска територија која се налази са обе стране границе. Они се стварају ради економске и културне сарадње, али имају сасвим другачије циљеве који треба да доведу до уједињења региона са обе стране границе.

Такав регион је створен 1958. године између Холандије и Немачке, и то је био покушај да се прошири територија и сфера економског утицаја на пограничне територије.

Затим, када се распао социјалистички блок, еврорегиони су створани по границама: на границама са Француском, Белгијом, Чехословачком, Пољском и са Чешком. Тај регион са чешке стране укључује зону Судета. То је била зона коју је окупирао Немачка. У садашње време такви региони постоје у читавој Европи. Има их око 200.

Они постоје као европска институција, а усмеравају се од стране немачких политичара”, рекла је Четворицова и запитала се који су прави разлози те асоцијације. „У документима се говори следеће – циљ делатности унутар ових региона су задаци у области сарадње и отклањање препрека у тим регионима, тј. савлађивање граница и свођење државних граница на административне границе.

Карл Паренс сасвим отворено изјављује да та асоцијација има, пре свега, задатак да промени менталитет становника пограничних зона, то јест, националне границе да замени поштовањем административних граница. Треба рећи да управо та асоцијација учествује у свим конференцијама пограничних региона и утиче на усвајање докумената који одређују правне норме сарадње и нове основе и форме европских региона. На тај начин, преко стварања тих региона реализује се размекшавање државних граница у циљу њихове замене за административне.

Поставља се и задатак постепеног стварања у еврорегионима административних пореских и банкарских система, као и правног система који ће бити повезан са националном државном влашћу и још више са институцијама Европског савета, Европске уније.

Најинтересантније је да су основа сарадње тих региона конкретни пројекти, чије се финансирање врши из разних извора. Наравно, главну улогу имају Европска унија и непосредни учесници пројекта, то јест приватни предузетници, приватна предузећа.

Имајући у виду улогу немачке елите, потпуно је разумљиво да такви европски региони постепено долазе под контролу немачке финансијске елите.

Устав Немачке, која је федеративна држава, даје могућност земљама, уз одобрење федералне владе, да преносе право суверенитета на институције пограничног региона. То је, дакле, отварање могућности да Немачка у скривеној форми може да успоставља своју власт над другим територијама, коју је изгубила на Постдамској конференцији. Значи, није само реч о оним регионима који су непосредно уз Немачку, може да се догоди да Немачка успоставља контролу и над другим регионима. На пример у Алпе Адрији, региону који обједињује алпске државе затим еврорегиону Карпата, који обухвата територије Пољске, Украјине, Румуније, Мађарске и Словачке, то је раскрсница између централне и источне Русије”.

Четворицова је нагласила да постоји стратегија стварања еврорегиона и по читавом простору руске границе.

„Стратегија је посебно лукава јер се већи део тих региона повезује непосредно преко техничког фактора и није случајно асоцијација еврорегиона у контакту са федералистичким савезом техничких друштва. Тај савез је такође интересантна организација. Као да је европска, али је кон-

тролише Немачка, јер питање учесника конференција, које се одржавају сваке године, контролише Министарство унутрашњих послова Немачке. Значи, оно одређује буџет тог савеза.

Асоцијације и савез проводе усаглашену политику, то јест повезују етничке групе и регионалне језичке наводном пограничном сарадњом. Тим циљевима служе документи који су усвојени уз активно учешће тог савеза. Реч је о документима о језицима националних мањина, аутономији, оквирној конвенцији о мањинама. Руководиоци асоцијације непосредно учествују у раду пројеката о језицима региона и мањина. Све је то надувано и вештачко прављење проблема у вези са правима мањина. Подржава се око сто сепаратистичких покрета који сада постоје у Европи. Ти покрети имају за циљ еманципацију етничких група. Они фактички припремају основу за стварање федерације од етничких региона. Тако савез отворено подржава Албанце Косова, Македоније, подржава сепаратистичке покрете који су за аутономију Каталоније и Андалузије у Шпанији, аутономије у Француској, Холандији, Италији, Шкотској, који су за аутономију Немаца у Белгији, Мађара у Словачкој и Румунији, Хрвата у Војводини, одређених мањина у Литванији, у Пољској, мањина у Мађарској, мањина кримских Татара, иако они чак и не улазе у Европску унију. То су само неки од сепаратистичких покрета, њих има око стотинак.

Постојање оваквих докумената, а исто тако и других докумената које разрађују ове институције и организације дозвољава етносепаратистичким покретима да испољавају све већу активност у одбрани своје специфичности и што је најважније, ти документи им дозвољавају да интернационализују своје захтеве, то јест да користе интеграционе процесе у Европи, истовремено се борећи за свој сепаратизам. Дакле, нису случајни сви ти процеси децентрализације власти током последњих година у Шкотској, Ирској, Шпанији и у Француској, иако је Француска била земља која је одувек била бастион централизма. Значи, они су успели и у Француској.



Све се то догађа истовремено, координисано и у складу са општим програмом и методима. То даје етничким мањинама могућност да постигну да државне границе постану административне.

Седмим чланом документа о регионалним језицима и седмнаестим чланом Оквирне конвенције се каже да границе не треба да изазивају проблеме и баријере унутар етничких група. По документу о регионалној аутономији, могуће је чак и у општем смислу приступити исправљању регионалних граница. Све то се реализује по формули немачке политике из 19. века. Треба издвојити етнички супстрат из државног оквира. Затим треба приступити новим разграничењима. Управо тај процес се сада активно реализује.

То спајање етничких и пограничних група је описао представник Каталоније. Он је рекао следеће: – Моја земља је на активан начин подељена 1659. године и моји суграђани припадају два државама.

Процес је отишао јако далеко. Тајно се делује на многа документа која се разрађују у одговарајућим организацијама. На пример, 2004. године уз финансијску помоћ Европског парламента објављена је карта коју је разрадила организација партија која се зове „Зелена европска слободна алијанса”. Та федерација партија је створена 1994. године. Седиште јој је у Бриселу и она брани принципе самоопредељења. На карти из 2004. године, све зоне где живе етничке мањине, фактички су представљене као етничке аутономије.

На пример, на карти можете да видите да у Чешкој, Румунији, Трансилванији, у Француској, треба да постоје аутономије. Треба да се сетите чак и Акситаније. Ако се сећате, постојала је у средњем веку. Сад се појављује захтев да јој се да независност, јер они имају свој језик, своју културу, менталитет и нарочито специфични привредни развој. Даље, на тој карти имамо читав комплекс тих етничких група које улазе у савез, то јест у Европску унију.

Присуствујемо активном процесу смањења националног суверенитета који делом прелази на наднационалне компаније, које на самом врху контролишу наднационалне елите. Фактички се та концепција назива – деловати локално, мислити глобално. Значи, појавио се тај термин – локал. То значи, чврста контрола центра. То је процес рашчлањивања Европе, федерација и југославизација, како се већ зове и још једанпут хоћу да кажем да је то врло доследно и врло дубоко.

Модел, пример стварања таквог локалног система је Белгија. Као што вам је познато, тамо се управо налазе институције Европске уније и седиште НАТО-а. Треба рећи да је Белгија увек била унитарна држава. Фламандци и остали су живели мирно. Године 1966. седиште НАТО-а прелази у Брисел. Истовремено, у другој половини шездесетих, управо у Фландрији се улаже амерички капитал и тамо се селе филијале америчких корпорација. Поједине енклаве почињу да цветају, а Валонија почиње да заостаје. Након 1966. године односи између Фламанаца и Валонаца се погоршавају. Управо деведесетих година, када европске институције долазе до врхунца, истовремено долази до разлагања државе Белгије. Она постаје федерација, а покрет, као што вам је познато, организације сепаратистичке Фландрије жели даљу конфедерализацију. Ја сам то изучавала, процес управљања белгијским регионима је толико компликован да скоро ниједан Белгијанац не може то да схвати. Белгија је фактички децентрализована и претворена у административни хаос. Најважније је то што је то класични модел који покушавају да наметну читавој Европи, модел децентрализације и разбијања на мале енклаве које се контролишу преко чврсте структуре Европске уније.

Морам рећи да ове наднационалне институције које се у садашње време стварају у оквиру Европе, Европске уније, немају ничег заједничког са националним интересима тих држава.

Немачка игра водећу улогу у европској изградњи. Само она може да да буде на добитку у овом процесу форсирања права мањина и региона, јер Немачка нема мањина и процес разбијања по етничком принципу није могућ у њој.

Али, посебно треба истаћи да је и сама Немачка у ствари играчка у рукама америчке елите. Дакле, у реалности, европске институције контролише транснационална елита која не воли да показује своје лице, али чији се интереси увек реализују кроз разне методе деловања.

Стога, да бисмо дали адекватан и реалан одговор политици Запада, треба не само да се проучава стратегија Запада, већ је треба објашњавати широким слојевима друштва. Знање је снага, непријатељ користи наше незнање и зато добија на фронтима информативног рата, о чему се данас толико говорило”, рекла је Четворикова.

Реферат је завршила, како је истакла, једним чисто емотивним закључком, да је стратегија непријатеља лукава и да је непријатељ снажан, али и оптимизмом да „када се дружите са српским народом, онда схватите – ма како снажан тај непријатељ био, он нема проћу, јер његова снага је у страху који доноси и који се усађује у срце народа. Ми видимо да данас већи део европских народа страхује, али код српског народа нема страха, и ма како страшна била ова стратегија, сматрам да ћемо ми Руси и Срби, браћа Словени, победити. Хвала вам на пажњи. Живела Шешелева победа!”

У Хагу се брани истина

Након излагања Олге Четворикове, научном скупу се обратио професор Правног факултета у Београду **проф. др Бранко Ракић**. Професор Ракић је био правни саветник Слободана Милошевића. Проф. др Ракић је указао на неправилности у раду Хашког трибунала и његово олако поигравање са чињеницама и доказима, као и фабриковање лажи, у које спада и оптужба против проф. др Војислава Шешела.

Пожелевши проф. др Војиславу Шешелу да настави да побеђује Хашки трибунал, проф. др Бранко Ракић је рекао: „Победити Хашки трибунал значи затворити га. Ми знамо да ће се то десити, зна и он, али није на одмет понекад то поминути, с времена на време.

Ја ћу, наравно, говорити пре свега о ономе што је помешно господин Александар Вучић, што сам радио и на шта сам најпоноснији од свега што сам радио у животу, наиме, што сам учествовао у одбрани као правни саветник председника Милошевића. Кажем, веома сам поносан на то, а веома сам поносан и на чињеницу да сам непосредно учествовао, и то је трајало данима, по цео дан, на заједничким састанцима на припреми сведочења др Војислава Шешела, у импровизованој канцеларији хашког казамата, где смо председник Милошевић, др Шешел, ја и понекад још неко од сарадника, дане проводили спремајући одбрану. То је за мене стварно нешто што је незаборавно и на шта сам изразито поносан.

Ја, и на основу тога, знам оно што знате и ви, да ови тамо у Хагу Воји не могу ништа и да ће он на крају да их, да се колковјално изразим, згази”.

Проф. др Ракић је нагласио да је Хашки трибунал неправна институција створена да се с једне стране елиминирају са политичке сцене неподобни политичари, а с друге да се Србија растури. „И зато се Косово и Метохија данас брани, пре свега, у Хагу, једнако као што се и Република Српска, коју такође хоће да укину, брани у Хагу, једнако као што се

и Крајина и крајишки народ брани у Хагу, као што се сви интереси нашег народа бране у Хагу. Лично мислим да се и интереси свих других бране у Хагу, јер је Хашки трибунал универзална пошаст и никоме неће донети добро, ма како то изгледало у овом тренутку. На крају од тога сви морају да имају штете.

Зато је веома важно да ми овде пружамо подршку нашим људима који се налазе у Хагу, јер они се не боре за себе, него се боре за нас. Они тамо и јесу зато што су се борили за нас. Своју борбу настављају и у Хагу. Нажалост, наши политичари, односно наша власт, настављају ту сарадњу са Хагом. Сарадња је и даље питање престижа, европске оријентације и тако даље. Знате, ниједна европска држава Запада, нити Сједињене Америчке Државе никада не би такво „право и правду“ применили на своје држављане. Значи, бити европске оријентације, у оном позитивном смислу речи, управо значи бити против Хага. Због тога је Српска радикална странка најзначајнија партија, управо европске оријентације у оном правом и позитивном смислу у овој земљи. Она странка која се залаже за антицивилизацијски суд је странка антицивилизацијске оријентације и антиевропске, пошто је европска цивилизација битан елемент укупне цивилизације”.

Проф. др Ракић је на примеру илустровао понашање наших политичара када је у питању Хаг: „Имао сам прилике у Хагу да се стидим у име других, не знам, вероватно је свако пролазио кроз ситуације када се стидите због онога што чини неко други. Немате везе са тим, али вас жив срам поједе. У Трибуналу имају службу која се бави популаризацијом Трибунала, ширењем знања о њему и приближавањем његовог рада народним масама. Онда ту доведу неке студенте, неке скауте, долазе разни, обилазе Трибунал, гледају суђења. Једном сам срео групу студената са неког универзитета из Тексаса, који су шетали онако по Трибуналу. Затим, ту су била нека деца у неким униформима, не знам ни ја тачно шта су, неки скаути или тако нешто. Кад оно, трећу групу, истог ранга као и та деца, чиниле су судије Врховног суда Србије. Шеткали су их кроз Трибунал као и ту децу. Они им показују а они срећни што су дошли да разгледају ту светску институцију. Питају ме неки страни адвокати – ко су ови; рекох – ма неки туристи. Где да кажем судије Врховног суда из моје земље. Били су и из других судова, али хајде да кажем, Врховни је овако најизразитији.

Друга ствар десила се овде у Београду. Пошто радим на Правном факултету, негде око шест сати поподне, у кабинету ме зове жена која ради на улазу, на портирници. Каже – професоре, дошле су неке жене и питају где се одржава предавање о Хашком трибуналу. Пошто знам да се ви у то разумете, да ли знате за то? Ја кажем – не знам, вероватно бих знао да нешто има. Рекох – стварно не знам. Али она каже – неке жене питају, чујем позади женски глас који каже – председник Врховног суда. Рекох, хајде да изађем. Кад тамо, поред портирнице стоје тадашњи председник Врховног и председник Окружног суда. Питам о чему се ради. Каже – па, чуле смо, односно, јављено нам је да дођемо на предавање секретара Хашког трибунала. Рекох – ко вам је то јавио, да ли сте добиле неки позив? Кажу – не, него је неко звао, па је рекао нашим секретарицама. Значи, једна секретарица звала другу, да секретар Хашког трибунала држи предавање и да треба да дођу. И наравно, оне су потрчале да дођу. Е сад, шта је ту трагедија? Прво, тај секретар Хашког трибунала по свом положају није у рангу да му долази председник Врховног суда на предавање, он се чак и не бави ничим што би њима било занимљиво. Он се бави набављањем, не знам, папира за фотокопирање, проверава да ли функционишу



микрофони у судницама и тако даље, да ли дихтују прозори, значи, то је човек који се бави административним и техничким пословима. Нема шта да предаје, ја знам тог Ханса Холцијуса, човек је са гледишта суђења ван приче. У суштини, нема шта да каже. Друго, према рангу председник суда нема шта да слуша секретара Трибунала. Ја кажем – нема овде ништа, оне отишле и тако. Е сад, замислите ви ту трагедију да долазе тако високо рангиране судије код нас на телефонски позив, неко се завитлавао, окренуо секретарицу и сад оне дотрчале да случајно не буде да пропусте такву прилику и тако то. И да им неко, вероватно, не замери због тога”.

Говорећи о понизном и послушничком односу према Трибуналу, проф. Бранко Ракић је навео и следећи пример: „Када је на суђењу Слободану Милошевићу сведочио Јанош Сел, официр Војске Југославије, иначе Мађар, а по оцени Трибунала великосрпски националиста, Џефри Најс је тражио затворену седницу где се пожалио да не добија довољно документације из Србије и да нема доказе у овом предмету. Председник Милошевић га је питао – зар је могуће да ви мене држите овде четири године и да после четири године тврдите да немате доказе? Што ме онда држите овде? У току сведочења Јанош Сел је поменуо да има неку бележницу из рата. Постоји и војнички дневник који воде официри али и бележница, то је свеска где се бележе неке техничке ствари, попут тога да треба набавити 100 килограма пасуља итд, значи ствари које немају везе са ратним операцијама. Он то помене и Најс, пошто нема доказа, хвата се за шта год може и каже – да ли имате ви доказе? Сел каже – немам, то је небитно, нисам га донео. Па каже – налази се у мојој јединици, у мојој канцеларији и тако. Најс каже – нама би то требало. Мислимо да је то важан доказ. Пошто није било времена да се донесе одлука да се бележница достави, јер то захтева процедуру, већ истог дана је овде код нас, значи у Војсци, проваљено у неку врсту сефа Јаноша Села и узета та свеска и послата одмах у Трибунал. Пошто су они дужни нама то да дају, добили смо је после неколико дана, али пошто је слато факсом, горе стоји датум када је слање

обављено. Послато је истог дана када је Најс изразио жељу. Жеља му је испуњена и Јаношу Селу је проваљен сеф”.

Осврнувши се на говор мржње, проф. др Бранко Ракић је истакао: „Ако неко износи истину, а истина може да буде према некоме често непријатна, некад чињенице могу некога да мрзе, да ли тај ко износи такве чињенице користи говор мржње који је за осуду? Да ли ја, ако за некога ко је убица кажем да је убица, за некога ко је терориста кажем да је терориста, за усташу кажем да је усташа, или за издајника да је издајник, морам о њима да говорим с љубављу, да би то било у складу са европским стандардима а да не би био говор мржње? Мислим да је проблем оних који се жале на говор мржње, и овде у политичком животу, у томе што њих чињенице мрзе. Али они нека виде шта ће са чињеницама. Онај ко износи чињенице не може да врши злочин или било какво злодело због тога.

Што се тиче истине и Хашког трибунала, он је себи за симбол изабрао лаж. Ако отворите на интернету сајт Хашког трибунала на енглеском језику, видећете неколико сличица које симболизују Трибунал. Стоји слика суднице, судија како стоје и слика наводног злочина који гони Хашки трибунал. Шта је злочин, то је слика човека-скелета из наводног логора Трнопоље, која је обишла свет. Слици су придодавана и нацистичка обележја, као оне куле стражаре и тако даље, да би то све изгледало нацистички. Слику је, иначе, снимила телевизија ИТН и њихова новинарка Пени Маршал. Радило се заправо о отвореном логору за избеглице које су ту биле смештене, које су се слободно кретале и које су пришле да разговарају са новинарима. Новинари су били унутар једног дела где се држао алат и нека опрема. То је било ограђено делом бодљикавом жицом, делом оном жицом која се користи да животиње не излазе. Потпуно необезбеђено. Да ту жицу повучете, можете да је скинете. Значи, уопште није било нешто што би била ограда концентрационог логора. Имате могућност за несметан разговор. Срећа да је екипа РТС-а такође била ту присутна и истовремено снимала са том Пени Маршал. На снимку РТС-а се чак и види разговор Пени Маршал. Види се да покушава да јој приђе тај мршави човек, који очигледно има неку болест, јер сви су око њега ухрањени. Новинарка покушава од њих, а посебно од једног који говори енглески, да извуче тврдњу о томе да су малтретирани. Овај одговара – не, јако нас фино третирају, једино што је врућина. Ето, то је снимак и тај је снимак приказан, значи директан доказ о томе да је то измишљотина, да је то лаж о том концентрационом логору и о људима-скелетима. Снимак је приказан на суђењу, прво Душку Тадићу и онда на суђењу Слободану Милошевићу. Хашки трибунал то не интересује, они ту лаж која је евидентна и доказана лаж држе као свој симбол. Значи, када отворите на интернету сајт Хашког трибунала, та слика стоји”.

Проф. др Бранко Ракић је присутне подсетио и на извештај генералног секретара Уједињених нација Бутроса Галија од 30. маја 1992. године. „У извештају се каже (то је на дан када су нам уведене санкције), да се Војска Југославије, то јест ЈНА, повукла са територије Босне и Херцеговине, да је тамо формирана Војска Републике Српске која није под контролом Београда и да су значајни делови Босне и Херцеговине под директном војном окупацијом регуларних трупа Републике Хрватске. Да је то било на седници Савета безбедности, могли би да уведу санкције само Хрватској, никако Србији. Међутим, тадашњи председавајући, Аустрија, аустријски представник је то склонио у страну. Тек када су уведене санкције, то је дистрибуирано. Тај документ, који иде у прилог нама и говори о томе како се манипулисало

против нас, користио је председник Милошевић када је имао онај свој одговор на уводно излагање Тужилаштва у фебруару 2002. године. То је оно чега се ја сећам, вероватно је било и неких других ситуација. Када је сведочио Лорд Овен, тај документ је презентован, када је сведочио Филип Морион тај документ је презентован, када је сведочио венецуелански дипломата Дијега Арија, тај документ је такође презентован. Значи, бар четири пута током тужилачког дела. И Владислав Јовановић, бивши министар иностраних послова Југославије, је током сведочења говорио о том документу. И Робинсон, судија који је био на суђењу све време, каже – господине Милошевићу, па ово је важан документ за вас, зашто ви ово не користите у своју одбрану? После петог коришћења, он нема појма да је то било, да је то коришћено. Документ тако важан а не интересује га. За мене је то било изненађујуће. Па смо после цитирали делове оптужнице, јер нам се дешавало да за нешто што је релевантно он каже – а, извините, где то пише у оптужници? Судија пита где то пише у оптужници, он, који мора ту оптужницу да зна напамет. Чак и Робинсон и Квон, да не говорим о Бономију, који је иначе 800.000 страна прочитао за два месеца, толико му је трајало време за припрему. Он је потписао да се упознао са предметом после два месеца, а предмет је у том тренутку имао 800.000 страна.

Било је и таквих ситуација када је, рецимо, сведочио неки мађарски вештак Ференц Веј. Пошто је сведочио на мађарском језику, превод је ишао на енглески, па са енглеског на српски. Постојао је проблем са тоном и председник Милошевић се жалио да чује сваку пету реч. На то судија Меј каже – фокусирајте се на оно што чујете, отприлике, фокусирајте се на сваку пету реч, није битно да ли чујеш или не чујеш, иначе ништа није битно, ми имамо пресуду”.

О сведочењу проф. др Шешелја проф. др Ракић је рекао: „Баш када је Шешелј сведочио, био је поменут и 5. октобар, а судија Бономи пита – извините, 5. октобар, које године? Као када би судија који суди о политичким догађајима у Америци на помен 11. септембра упитао – а које године? Толико је то бесмислено незнање. Била је и тема дубровачка република, ако се сећате, када је Воја Шешелј сведочио. Судија Бономи упитао је Најса откуд то у оптужници. Ви сад оптужујете да Срби хоће да праве дубровачку републику. А Најс каже – не знам тачно откуд то у оптужници, али ја верујем да су ови што су писали оптужницу правилно поступили, да су добро то унели. Тужилац не зна за шта тужи и тако. Значи, милион ствари је било небулно”.

Професор Ракић је нагласио да Хашки трибунал врши сталну инверзију, истину претвара у неистину, „па и када је у питању говор мржње, он оптужује друге за говор мржње, а он говори говором мржње. Када је, рецимо, академик Чедомир Попов сведочио о историјским догађајима, Џефри Најс му је рекао – ви, Срби, када изгубите могућност да имате контролу над другим народима у свом окружењу, онда прибегнете сили и изазивате рат. То се десило крајем тридесетих и почетком четрдесетих година двадесетог века. Значи, Срби су, пошто нису могли да контролишу друге, изазвали Други светски рат на овом простору.

Рено дела Брос, то је вештак за медије у Србији, који не зна српски језик, не зна ниједну реч, нити је икад прочитао ишта, нити је могао да гледа било какву емисију на српском језику, сматра да је злочиначко понашање то што су Срби сахранили своје мртве који су побацани у јаме за време Другог светског рата и износи тамо нека тумачења неких социолога, и тако научно доказује да је то тако. Исто и Том Зван, стручак за геноцид, када му је поменуто – а зашто не говорите о геноциду који су Хрвати извршили за време Другог

светског рата, каже – знате, то је нешто што Срби злоупотребавају, они те догађаје из Другог светског рата заправо користе као повод да би убијали Хрвате.

И оно што се не зна, рецимо они су хтели да доведу Мартина Шпегелја да сведочи. Ви знате да је Мартин Шпегел, као министар одбране Хрватске, више од пола године пре избијања рата ухваћен, обавештајна служба је направила снимке где он са тадашњим хрватским министром полиције разговара о плановима како да упадају у куће, убијају официре Југословенске народне армије и њихове породице. Каже – побити све, жене, децу, без милости и тако даље. И то се понавља на снимку неколико пута. Два пута за те жене и децу официра, да се крајишки Срби потамане. Пошто смо ми унапред знали о чему је требало да сведочи, на крају су ипак схватили да морају да одустану од тога. Смисао сведочења је да га оправдају, да он каже да то није, него да је то њему намештено, јер једном је то било у некој телевизијској емисији па су ови то намонтирали”.

Према речима професора Ракића, за разлику од суда и Тужилаштва, који показују мржњу према српском народу и који заиста говоре говором мржње, Војислав Шешељ говори говором љубави према свом народу. „Брани свој народ, воли свој народ. Он је због тога херој, а не злочинац и то осећају људи у његовом окружењу”.

Прави злочинци заштићени

Затим се присутнима обратио независни депутат (крајем марта ове године Курјанович је потписао коалициони споразум са партијом Народна воља Сергеја Бабурина), **Николај Владимирович Курјанович**. Руски депутат се последњих неколико месеци посебно истакао у одбрани националних интереса српског народа у Републици Српској. Николај Курјанович се снажно залажио за конкретне акције у борби против Трибунала.

Депутат руске Думе је рекао: „Драги сарадници, драга браћо, као посланик Државне думе желим да вас поздравим и да вам кажем да вас искрено поштујем, вас српске националисте. Преносим вам поздраве Светосергијевског савеза Русије. Осим тога, желео бих да се прикључим бројним честиткама поводом ваше победе, победе Српске радикалне странке на парламентарним изборима у Скупштини. Све то говори о расту ваше националне самосвести. Али, неопходно је узети у обзир да не гласају сви још увек за Српску радикалну странку. Још постоје гласови које лове демократе и које после користе за рушење државности.

Наш задатак је да се бринемо о расту националне идеје квантитетом и квалитетом. У вашим редовима овде, читав дан на вашој конференцији је присутан велики број ваших присталица. Овде видим много омладине и то је оптимистички, јер редови ваше странке расту и постају све већи. Странка има око 400.000 чланова. Зато треба радити доследно, систематски и свакодневно.

Други пут долазим код вас у Србију, први пут сам је пропутовао када сам путовао у Републику Српску. Дозволите ми, због ограниченог времена хоћу само неколико ствари да истакнем, позитивне резултате које сам успео да постигнем уз помоћ мојих саветника”. Курјанович је нагласио да је отворено руско дипломатско представништво у Бањалуци, да су продубљени побратимски односи између Москве и Бањалуке и извршен притисак на Врховни суд Босне и Херцеговине у вези са незаконитим процесом Мандићу и Шаровићу, који је дао резултате. „Слободна Босна”, је посветила читав два броја томе. Дакле, то је показало колико су се уплашили само једног писма депутата Думе. То говори да наши геополитички опоненти и непријатељи нису тако јаки како

нам се понекад чини, понекад су јаки само зато што смо ми ослабили наш рад. Руси имају пословицу – код слабог је увек јак крив.

Пред нама патриотама стоје задаци. Морамо да постанемо снажни и никакви трибунали неће моћи да нам испостављају своје лажне, неосноване, и ни на каквом међународном праву засноване захтеве.

Треба развијати економске везе и руске инвестиције у региону. Имамо договор о стварању координационог савета који има за циљ интензивирање практичних руско-српских односа у области политике, бизниса и културе.

Када смо се вратили у Москву, ми смо се залагали за српске интересе у Русији. Ја сам говорио на пленарним седницама Думе у вези са судбином председника ваше партије, Војислава Шешеља”.

Курјанович је истакао да сви национално оријентисани депутати прате тај процес. „Нарочито нас је расрдила самовоља Хашког трибунала током штрајка глађу Војислава Шешеља. Група депутата заједно са мном је подржала захтеве вашег председника и написали смо писмо поводом тога. Онда смо протестовали против посете Агима Чекуа. И из тих разлога руска царина је одбила да разматра папириће албанске делегације које су они поднели као документе. Руски цариници су захтевали српске пасоше, а они их нису имали. Значи, осим понижења, Чеку више ништа није добио у Москви и тако ће бити са свакиим непријатељем руског и српског народа.

Сада анализирамо ситуацију у вези са Косовом и Метохијом. За Србе је Косово и Метохија, као за Русе владимирска света земља, колевка ваше историје, културе, српска државност. То значи да ту нема компромиса и формула. Лажни план који предлаже Ахтисари треба да буде одбачен од стране свих српских националиста. Сви у Русији знају да је ударац по Србији, и ударац по Русији. Исти тај сценарио су спремили и за нас.

Изазива опрезност чињеница да све провиднија постаје политика Америке. Упозоравајући сигнали нам долазе са Косова и Метохије. Експерти за тероризам нам говоре да је Косово и Метохија област деловања Ал каиде. Експерти претпостављају да су управо они научили Албанце војним вештинама за време конфликта крајем деведесетих година прошлог века. На Косову и Метохији функционише од 10 до 17 логора за обуку. Значи, имамо практично избројане дане. Морамо да имамо у виду да је последњих месеци у Приштини било четворо људи који су осумњичени за припадност Ал каиди. Могуће је да, ако решење Уједињених нација не буде одговарало Албанцима, може да дође до покоља који ће бити инспирисан преко океана. Само уједињене снаге антиглобалиста моћи ће да се боре против америчке експанзије.

Поштовани другови и пријатељи, желео бих да вам пожелим конструктивни дијалог, да све ове теоретске поставке, али и статистику и аналитику коју имамо и коју смо имали овде, користимо одмах, да она буде реализована у конкретне практичне кораке политичког вођства. Мислим да сви они који данас представљају своје земље и своје партије из страних земаља треба по повратку да организују систематски рад, да пропагирају и да се боре против наших опонената у смислу ослобађања Војислава Шешеља из тог нелегитимног органа, Хашког трибунала. Нама је потребно да оформимо велике одреде активиста који ће се бавити протестима, да нашим непријатељима гори под ногама. Не смемо да дамо Косово и Метохију, јер ако то урадимо, можемо да се лишимо елементарног поштовања и достојанства и љубави према самом себи.



Морамо се сетити да рат није завршен. Хапшење господина Косте Чавошког на Палама је очигледан пример да се борба одвија. Он је аутор књиге о Радовану Караџићу. Штитио је Караџића и то је био разлог његовог хапшења од стране НАТО-а.

Осим тога, треба постављати пред себе амбициозне задатке, не само говорити о нелегитимности Хашког трибунала и о ослобађању Шешеља и да не треба дати Косово и Метохију. Треба да оснујемо наш народни трибунал који би почео да ради или у Москви, или у Београду и ми би могли да позовемо стварне, праве злочинце који праве ужасне преступе и злочине против света да одговарају пред тим трибуналом: Буш, Блер и њихови савезници у НАТО-у, Мадлен Олбрајт, Кондолиза Рајс и Карла дел Понте. У случају осуде, наша сибирска земља ће их примити у наше тамнице и радиће за благодет руског и српског народа.

Такође, треба радити и на још једном питању, јер Српска радикална странка има највише посланика у вашој скупштини. То је питање иницирања општесрпског референдума за спајање српског народа како бисте имали једну државу, један народ, Србију. Да у Србију уђе Србија, Република Српска и Црна Гора, исто као што ће Русија с временом да се позабави спајањем свог геополитичког простора, тј. спајањем Белорусије, Украјине, Придњестровља, Јужне Осетије, Казахстана, па чак и Аљаске, што сам поменуо на четрнаестом заседању Парламентарне скупштине ОЕБС-а Кондолизи Рајс. Сви непријатељи српског и руског народа треба да знају да неће имати успеха. Они ће поново доживети неуспех као што су га доживели 9. маја 1945. године. Слава Русији! Слава српском народу", закључио је Курјанович.

Пропагандна машинерија Запада

Џон Степлинг, светски познати драмски писац и режисер, стипендиста Рокфелер фондације за позориште, по оцени „Њујорк тајмса" један од најбољих америчких политичких драмских писаца, оснивач више фестивала, тренут-

но предавач на националној филмској школи у Пољској, говорио је како се користе двоструки стандарди у западним медијима и пракси Трибунала када се одређује шта је говор мржње а шта није.

Степлинг је нагласио да је Милошевић био жртва зато што се борио против међународних ауторитета и против империјалистичких криминалаца. „Бомбардовање Београда је било дело међународног криминала. Године 1999. Стејт департмент је написао један папир који је био оправдање за све ово, под насловом „Историја свега тога", али ја верујем да они нису намеравали да то користе као своју сопствену историју и своју сопствену биографију, а у ствари то јесте било то.

Холивудска пропаганда тражи неке злочинце, ако не може да их нађе, онда их измишља. Прво су то били комунисти, пре свега руски, после су били Кинези, сада су муслимани и Срби. Читање филма је исто онако важно као читање било ког културног производа који се производи у капитализму, у структури власти. Један недавни Кополин филм говори о животу Марије Антоанете и верујем да многи гледаоци први пут чују нешто о француској револуцији...

Холивуд је у власништву џиновских корпорација, као што су Дизни, Сони, ту постоји монопол. Порука је све више упрошћена и аргументи се тешко изражавају. Очигледно је то империјалистичка пропаганда...

Опет постоје примери који треба да се узму из културне доктрине: окупација као ослобођење, а рат као мир, ропство као слобода, марионетски режими као демократија и тако даље. Али постоје још суптилније и сложеније верзије, као, рецимо, колатерална штета. То је добар пример и добро познат. Међутим, како се речи користе, нису то само механизми, то је стварање контекста. Политичке структуре и даље говоре о геноциду, о силовањима", истакао је холивудски режисер.

Степлинг је нагласио да пропагандна машинерија увек нађе једног погодног непријатеља, Милошевића, Кубу и тако даље. „Један од аспеката капиталистичке реторике је тенденција да се појмови генерализују и да се ствари чине апстрактним. Прича је једноставна: постоје добри и лоши момци и та прича мора да да позитивну критику на крају. Холивуд је прихватио тај црно-бели свет, то су сада нове врсте прича. Један човек је рекао – илузија културе је оно што је довело до пораста фашизма у Немачкој...

Има доста идеолошке садржине у свему томе... Када се говори о инвазији Ирака, девет од десет вести су о Американцима а не о погинулим Ирачанима.

Покривање суђења Милошевићу је било такво да је он унапред био крив, крив и крив. Када је Милошевић срушио планове Тужилаштва, онда није тога више било у медијима, није могло да се то суђење настави онако како су они замишљали, ту је било и амнезије... Према томе, имамо један маркетинг страха и послушности, нарочито у Америци и тај маркетинг је изражен и код демократа и код републиканаца. И мислим да треба да нам је нешто јасно, нема никакве разлике између демократа и републиканаца, и једни и други су империјалисти", рекао је Степлинг, додавши да је селективност говора мржње очигледна, илуструјући то примерима. „Председник владе Либерман није осуђен за говор мржње иако је говорио да Арапе треба истребити...

Познати амерички политичар и ТВ-проповедник Пет Робертсон каже да Чавеза треба убити, али нико га није ухапсио. Дакле, слобода говора не постоји уколико се не ради за империју...

Имамо пример у Пољској, програм Радио Марије. То слушају углавном хулигани, скинхедси, такав је расистички



и антисемитски програм те радио станице... Али сви чланови садашње пољске владе, укључујући и председника, су приредили један велики пријем управо за ту радио станицу. И ту изгледа да нема никакве дилеме по питању говора мржње.

Америчка пропагандна машинерија продаје све и свашта, али врши контролу. Мислим да је интересантно да су прве фотографије ухваћеног Садама Хусеина показале како амерички лекар контролише његове зубе, а шта је порука тога? Зашто је баш то била прва слика, тај лекарски преглед? Зато што ми, империја, представљамо здравље, прогрес, напредак. И можете да будете сигурни да ће да буде неки холивудски филм о томе. А читава прича је у ствари о томе да је наша права цивилизација у рату против прљаве, нездраве, неверне цивилизације, ниже цивилизације. То је просто израз колонијализма и то је углавном фашистичка пропаганда.

Шест милиона и шест стотина хиљада деце сваке године изгладни до смрти. Та статистика је рађена, али није била на првој страни. Шта је било на првој страни? Нешто о изборима у новембру, нешто о смрти некога, а било је, наравно, доста и о кошарци. А свакога дана 1.800 деце умире зато што нема хране и то се једва региструје", закључио је Степлинг.

Зликовци одређују шта је „говор мржње“

Лекатарина Јуријева Пољгујева, новинар листа „Совјетскаја Русија“, један од најбољих познавалаца ситуације на Балкану и у нашој земљи, говорећи о појму „говор мржње“, који се нашао у оптужници проф. др Војислава Шешелја, истакла је да се та тема може посматрати у ширем политичком, пропагандном и социјално-културном смислу. „Та тема је изузетно важна и то посебно за оне, као што сам ја, који се професионално баве речима. Карактеристично за новију историју конфликта у бившој Југославији је то што је језик мржње коришћен од стране међународне заједнице, и то искључиво против Срба. То су чиниле земље Запада, НАТО и Европска унија. Иако су били страна у конфликту, они су себи дали за право да одређују шта је говор мржње.

Сатанизација српског народа у очима светског јавног мњења вршена је током деведесетих година. Суштина тог језичког удара изражена је у одређеној дефиницији која се примењивала на следећи начин: ја сам Српкиња, дакле ја сам аутоматски и србоагресор, србокомуниста, србофашиста, срботерориста, србоултранационалиста, србонациста. Све то заједно. Овакву дефиницију је разоткрила Мирјана Вранеш у обраћању француском политичару Фабијусу, на митингу Срба, који су живели у Француској, 14. фебруара 1993. године. Њу и друге учеснике митинга увредио је говор господина Фабијуса, који је недавно постао лидер Социјалистичке партије Француске. Он је говорио о неопходности да се зауставе Срби, који желе да створе Велику Србију.

Не упуштајући се у тумачење самог појма говора мржње како га схвата Хашки трибунал, ипак ћу се зауставити на следећим детаљима. Пре свега, као кривица се узима употреба самог појма Велика Србија. Дакле, Велику Британију у том случају можемо да окривимо за злочин само због тога што се тако званично назива – Велика Британија. Друго, изјаве о великој Хрватској, које су се често чуле, и великој Албанији, међународна заједница уопште није санкционисала. Нема ниједног албанског или хрватског политичара који су окривљени по том основу, а Војислава Шешелја Хашки трибунал окривљује чак и због тога што је на митинзима у току предизборне кампање позивао Србе на јединство. То је безумље. Патриотска осећања Срба се аутоматски приказују као испољавање језика мржње”.

Пољгујева је навела неколико примера: „На пример, Енглез Тим Џуда, дописник „Економиста“ и листа „Тајмс“ у својој књизи „Срби – историја, мит и разарање Југославије“ говори о томе да чак и у Његошевом „Горском вијенцу“ постоји наводно говор мржње. Дакле, то књижевно дело, по Џуди, Срби треба да искључе из школских програма.

Међутим, када друге стране у сукобу о Србима говоре, како суд каже, језиком мржње, директно позивајући на геноцид, позивајући на убиства, на то се уопште, једноставно, није обраћала пажња. По свим тим мислима, мишљењима, пројектима, акцијама, Србе треба уништити до последњег. На пример, тако је у часопису „Хрватска домовина“ од октобра 1992. године Јозе Маровић писао о Србима као о деци ђавола. Такав лажни стереотип о Србима је једноставно наметнут западном јавном мњењу и војницима, који су мало разумели и врло мало знали о балканским приликама.

На стварању лика Срба као бића која су дошла из пакла многи су радили. Ево сада трећи пут читам књигу новинара Андреја Шавова „Хроника незавршеног рата“. Глава о Радовану Караџићу назива се „Зла српска крв“.

Из тога се намеће утисак да за борбу са тим светским злом, српским злом – остаје само једна ствар, дефинитивно решити српско питање. То доста личи на дефинитивно решавање јеврејског проблема у хитлеровској Немачкој.

Познато је да ни у Европи, ни у Америци никоме није дозвољено да се шали када се присећамо холокауста. Можда такве асоцијације на холокауст светска заједница не може себи да допусти, јер ће онда она ће морати да одговара за сопствене злочине у време Другог светског рата.

Са друге стране, борбу Срба против настављача крвавих дела нациста настоје да представе као злочин. Тако они представљају као злочинце Србе, народ који се јуначки борио против фашизма, због чега је имао велики број жртава.

Постоје врло интересантни примери. Октобра 2000. године руска „Независна газета“ објавила је интервју са Марит Баусом. Између осталог, она каже да је често размишљала о деци и гресима њихових родитеља, посебно када је гледала међународне вести, и закључује да је страшно бити



дете ђавола, непријатеља, а посебно је страшно бити дете из Србије, српско дете. Судаћи по контексту, она говори са осећањем према српској деци. Она се присећа сопственог искуства, јер је, изгледа, ћерка неког војника. Наравно, у сваком случају деца не треба да одговарају за грехове својих очева, али због чега је она уопште закључила да њено искуство може да се примењује на српску децу, на унуке и праунуке оних који су се борили против фашиста, чији очеви, за разлику од њеног оца, никада нису били фашисти? Дакле, лажно повезивати Србе са фашистима у европској и америчкој штампи је постало данас врло уобичајена ствар.

Интересантно би било саставити својеврсни уметнички досије филмова и књига које су доприносиле стварању овог стереотипа. Највише се у томе потрудио Холивуд и Американци. Такво масовно коришћење језика мржње против Срба је припремило западно јавно мњење за агресију која је трајала од марта до јуна 1999. године.

Али и сада, када је та завера против Срба и против Србије завршена, јер Југославије и савезне државе Србије и Црне Горе више нема, а прозападна власт у Србији је спремна да сарађује са Хашким трибуналом и да тргује националним интересима Србије, ипак се језик мржње према Србима још увек користи.

На пример, то је говор Клинтона пред Албанцима у Приштини септембра 2003. године. То су речи које су изговорене на језику мржње према Србима.

Још једном да поновим – ако се оружје језика мржње и даље користи, значи да рат није завршен. Очито је закључено да у садашњој ситуацији Србија још није довољно понижена. Требало би је дефинитивно лишити Косова и Метохије, а можда Прешева, Санџака и Војводине. Међутим, чињенице говоре о томе да Србија њен народ нису капитулирали. Српска радикална странка је на изборима освојила највећи број гласова.

Главни правац борбе данас је очување територијалног интегритета, то јест, да се не дозволи одвајање Косова и Метохије као и активно деловање у циљу ликвидације Хашког

трибунала као главног инструмента рата против Србије и одбрана и ослобађање свих Срба, политичких затвореника у Хагу.

Што се тиче Русије, њен народ је истински заинтересован за ту борбу, ништа мање него што су за то заинтересовани Срби. Не само због традиционалног пријатељства и братских односа наших народа. Сувише често у новијој историји према Србима је примењивано непријатељско деловање какво је касније примењивано и према нашој земљи. Сувише често се у последње време употребљава језик мржње против саме Русије и њеног уставотворног народа, руског народа. Слобода Шешељу! Живела Русија! Живела Србија”, завршила је Пољгујева.

Живео српски јунак!

Магистар историјских наука **Иља Горјачев**, који тренутно ради као новинар руског недељника „Руски курир” (часопис који се бави аналитиком у области политике и економије), бивши уредник часописа „Руски образ”, говорио је о историјском контексту југословенске кризе која вуче корене још од Другог светског рата и геноцида у НДХ.

На почетку свог обраћања, Иља Горјачев је подсетио на низ нелогичности Хашког трибунала. „Оптужбе против Хрвата и муслимана су минималне, ако се пореде са онима против Шешеља, Српске радикалне странке и српских хероја. На пример, Дудаковић и остали ратни злочинци на чијим је рукама крв стотине хиљада цивила нису чак ни оптужени. То је слична ситуација као и она која је била крајем Другог светског рата. Тада су многе усташе избегле казну за злочине које су чинили током четири године, за време постојања хрватске независне државе. У тој злочиначкој држави су биле управо Босна, Славонија и наравно, Хрватска.

Такође, током Другог светског рата хрватски фашисти и усташе вршили су сатанизацију, прогон и асимилацију српског становништва на територији Хрватске. Против српског народа су били примењени методи од прекрштавања, протеривања до геноцида. У првом периоду, у време проглашења независне НДХ, протеривање Срба има хаотични карактер, али већ те 1941. године имамо низ одлука које ограничавају права Срба, и то од јуна, од Видовдана”, рекао је Горјачев и додао да је геноцид над српским народом имао велике размере. „То је била политика усташке хрватске државе. Покрштавање православног становништва било је један од најважнијих циљева и Хрватске и Ватикана. Представник Ватикана у Хрватској је подржавао стварање НДХ и њену политику.

Постојало је много логора. Командант логора Градишке и Јасеновца, где је побијено око милион Срба, био је католички свештеник Филиповић.

До 1942. године већина Срба нелојалних усташком режиму су или уништени или протерани у логоре или у Србију. Остали су требали да буду асимиловани насилно. Зато су усташе створиле Хрватску православну цркву, као алтернативну Српској православној цркви”.

Исти процес се, према његовим речима, одвија и у Украјини. „Данас исти процес видимо и у Украјини, где се стварају аутокефалне цркве као и у Македонији. Нико још није признао те цркве.

Нажалост, без обзира на огромне злочине које су починили, већина усташких зликоваца и вођа је успела да избегне казну. Дакле, примењујемо још једну сличност са савременим дешавањима. При томе, да би апсурд и неправда били још већи, данас су 80 посто окривљених у Хашком трибуналу Срби.

После завршетка Другог светског рата скоро нико од ових усташких ратних злочинаца није доспео у руке правде.



Томе је допринела католичка црква, која им је дала уточиште по целој Европи. Један од основних пунктова је био Рим. Евакуацијом и скривањем је руководио католички свештеник Драгановић. Он је иначе био капелан у Јасеновцу.

Преко 500 свештеника је побегло као и Драгановић, заједно са усташама ван земље, а 120 свештеника током четири године рата је Анте Павелић наградио за заслуге у усташкој делатности. Те истакнуте заслуге су биле геноцид, уништавање читавог народа.

После 50 година, након завршетка Другог светског рата, председник поново независне државе Хрватске, Фрањо Туђман, је наставио дело Павелића. Позната политика усташа: асимилovati, протерати или убити а затим створити етнички чисту државу, је настављена и у савременој Хрватској.

Само до краја 1991. године у Хрватској је уништена 71 православна црква и разрушен је Јасеновац. Затим 500.000 људи је протерано из Републике Српске Крајине и нико није био за то оптужен, нити је био кажњен за ове страшне злочине.

Свети Сава је говорио – ми Срби смо предодређени да будемо Исток на Западу и Запад на Истоку. Имамо изнад себе само царство небеско, а испод себе ништа. Дакле, већ у 13. веку је духовни отац српског народа Свети Сава предвидео савремено супротстављање Срба неправдама у свету и сав терет који ће преузети на себе српски народ. Живео српски народ! И живео српски јунак, др Војислав Шешељ”, поручио је Горјачев.

Оптужбама за говор мржње контролишу ваше мисли

Присутнима се затим обратио **Кристофер Блек**, канадски адвокат и експерт за међународно право. Блек је био председавајући правног тима Међународног комитета за одбрану Слободана Милошевића, учествовао је и у покре-

тању поступка подношења тужбе против НАТО-а због агресије на СРЈ, а тренутно је главни правни саветник за одбрану при Трибуналу у Руанди. Блек је анализирао рад међународних судова за Руанду и Југославију.

Кристофер Блек је рекао: „Нисам сигуран шта могу да додам свему овоме што је до сада речено, а да се не понављам, али ћу пробати да нешто кажем у вези са оптужбом против др Шешеља због говора мржње.

Незаконита су оба суда, и за Руанду и за Југославију. То се најбоље показало њиховим измишљањем злочина који и не постоји нигде више у свету. Злочин говора мржње, колико сам ја могао да сазнам, нигде и ни у једном праву не постоји као кривично дело. Удружени злочиначки подухват такође не постоји као кривично дело. То је непознато у праву било које јурисдикције у свету и у било којој правној теорији. То су измислили они из Трибунала да би могли да прикрију своје лаже о некаквом договору о геноциду.

И ти судови су, у ствари, фашистичке институције. Наиме, незаконити су и незаконито су образовани како би се заобилазла свака објективност и како би се спровела пропаганда. Дакле, како би се сакрила истина о ратовима на Балкану и у Централној Африци. Такође, била је и намера да се демонизују и заувек осуде људи, али и народи који су били жртве тих судова. То су Срби на Балкану и црначки народ у Руанди”.

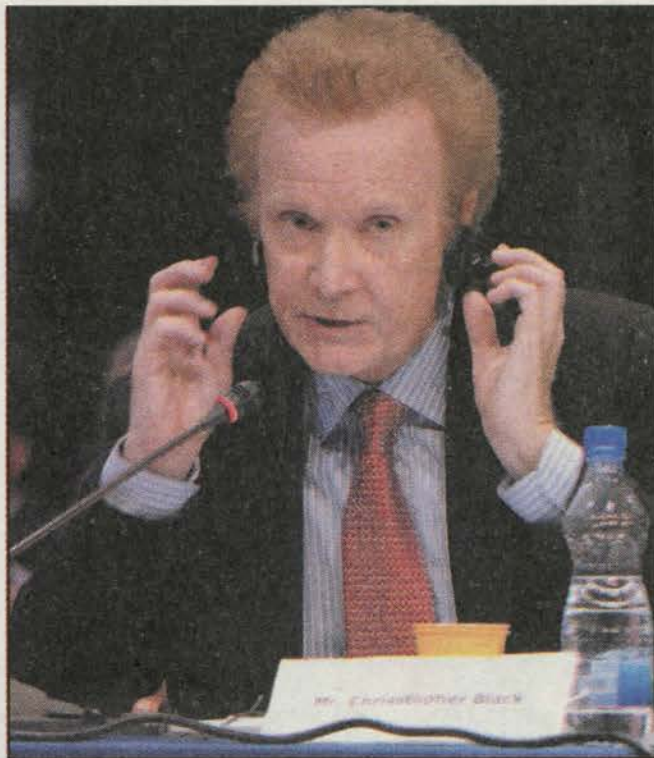
Блек је нагласио да се након читања оптужнице против др Шешеља стиче утисак да је у питању једна ревизионистичка историја. „То је оно што они желе да људи мисле о стварности на Балкану. То је написано само за јавне пропагандне сврхе. Исто важи и за оптужницу против Садама Хусеина, али без сумње и за судове у Камбоџи”, рекао је Блек, додајући да оптужнице садрже сасвим јасне лажне наводе. „И када сам спроводио истрагу и када сам покушао да утврдим које су то оптужбе у случају Војислава Шешеља, видео сам да ту има много ствари које су потпуно нетачне и које су бесмислене и није сасвим случајно, већ то је врло свесно урађено. Ту има намерно потпуно лажних оптужби, исто као што је било када су фалсификоване и чињенице у случају председника Милошевића. Свесно су тако радили и за друге оптужене у судовима исте врсте”.

Блек се у исто време запитао: „А која су то документа која се користе? Та документа су ништа више него агитпроп, документи који су направљени да би провоцирали, да би манипулисали јавним мњењем и да би се подржали режими које је НАТО довео и поставио.

Интересантно је и да су коришћене исте методе против Југославије и Руанде. Има још сличности. Југославија је била социјалистичка држава, или бар полусоцијалистичка, као што је била и Руанда”.

Блек је истакао да је једини злочин људи који се налазе у притвору у Шевенингену тај што су се супротстављали покушајима да се подјарме њихове земље и смене режими. „Сасвим је јасно да коришћење говора мржње није никакав злочин и да је то само покушај да се нађе неки изговор да се неко осуди, у недостатку доказа, јер доказа стварно и нема.

Један од добрих примера, пример како су НАТО и ови судови користили говор мржње нам даје случај Луиз Арбур. Она је, пре него што је оптужила председника Милошевића, 1997. године издала налог да се спроведе истрага о убиству двојице афричких шефова држава, председника Руанде и председника Бурундија, који су 1994. године убијени на почетку рата у Руанди. Њихов авион је оборен. Један аустралијски адвокат је био главни истраживач у овом случају. Касније је изјавио оно што смо већ одавно сви знали у суду, да је утврдио ко је оборео тај авион у коме су председници по-



гинули и да то нису били терористи као што је објавила штампа, већ да је то био патриотски фронт Руанде кога су подржавали Енглези и Американци. То је, у ствари, исто оно што је радио ОВК на Косову и Метохији. Издат је налог за истрагу, али касније је обустављена та истрага. Агенција која је радила за Луиз Арбур нас је обавестила да је њој наређено да мора да прекине истрагу. Истрага је водила до ЦИА, јер је ЦИА била умешана. ЦИА је обезбедила ракете којима је оборен авион”.

Канадски адвокат открио је присутнима да је две године пре него што је оптужила Милошевића, Луиз Арбур била ангажована у прикривању убиства двојице афричких шефова држава, „што је чини, у ствари, учесником и саучесником у ратном злочину, јер је знала то, а то је знала и Дел Понте-ова и такође је то прећутала. Многи су знали за то и онда се поставља питање какви су то правници и на чему се заснивају њихове оптужнице. Свесно се износе лажне чињенице, лажне приче да би се изазвала мржња према оптуженима. Тврди се да су убице, да су лудаци, да немају право да управљају својом земљом и поред тога што представљају већину. Зашто? Зато што Американци и Британци желе да контролишу богатства Конга, који је можда најбогатији део земљине кугле, поред Ирака и Ирана, наравно.

Онда је Арбурова 1999. године подигла оптужницу против председника Милошевића, на исти начин као и за председника Руанде. То је било злонамерно тумачење говора на Косову, исти метод као и у Руанди, јер и тамо се примењивало тумачење говора председника Руанде. Јер ако чујете те говоре, праве говоре, видите да је то нешто сасвим супротно.

И у случају Садама Хусеина је било класично судско убиство. Он није могао да каже шта се стварно десило”.

Блек је мишљења да поменути судови морају бити затворени. „Можемо и даље да анализирамо, доста дуго, шта је погрешно и шта не ваља са тим судовима, али је сада важно питање које је још одавно изнео један Рус – шта да се ради? Како ћемо ми затворити суд за Југославију? Како ћемо затворити суд за Руанду? Како ће ти политички затвореници бити ослобођени?

Савет безбедности је једини орган који то може да учини. Зато позивам наше руске и кинеске другове који имају моћ да затворе буџет, да затворе славину дотока новца за та два суда, јер они то једино могу да учине, а такође и Французи.

Сада Американци и Британци траже оснивање једног новог суда Уједињених нација, који треба да испита све шта се дешавало у Либану, али ако се направи тај суд, тај суд ће оптужити само Сирију и Иран.

Ти судови нису ништа друго него само позоришне сцене. Имају људе који су костимирани као судије, имају службенике који су тако обучени, а нас убеђују да смо ми правници и адвокати одбране, а уствари, треба само да ми омогућимо декор. Међутим, ако мало иступите ван тих њихових оквира, ви једноставно нестанеће или вам се прети”.

Колико су мрачни поменути судови, Блек је илустровао једним примером, „У јулу месецу био сам у једном бару, седео и пио пиво. Пришао ми је један функционер суда за Руанду, који ми је рекао да је радио за америчку војску и НАТО. Наводно је био премештен у суд у Руанди, да би радио цивилни посао. Питао ме је да ли знам колико је људи убијено у суду у Руанди. Ја сам га погледао и рекао – не знам, реците ми ви. И он је почео да прича колико је убијено, колико је ЦИА убила људи, зато што су изашли ван оквира онога што им је речено. Онда сам отишао код председника суда и рекао му шта ми је испричао тај Американца. Председник суда ми је одговорио питањем – зашто би неки високи функционер суда рекао да је ЦИА убила толики број људи који раде у суду због изласка ван оквира онога што им је речено да ураде.

Даћу вам још један пример. Сведок из Белгије који је био испитиван у једној истрази коју је иначе контролисао један Американца из суда у Руанди, написао је писмо у коме је изнео да неће више сарађивати са судом, јер му је претио канадски иследник да ће бити убијен уколико не буде лажно сведочио како му је наређено. Он је отишао на пословни састанак са канадским иследником. Требало је да има око осам састанака, он је отишао од куће у шест сати ујутру и више није виђен. Једноставно је нестао. Прогутао га је мрак, и коначно је његово тело нађено у једном каналу.

Сасвим је јасно да је суд био умешан у то убиство и да су исте методе примењене као и код убиства председника Милошевића. То су једноставно гангстерски судови и они прибегавају гангстерским методама. Једна од гангстерских метода је и оптужба за говор мржње.

Блек је нагласио да употреба такозваног говора мржње није никакав злочин, већ само покушај да се нађе изговор да се неко осуди у недостатку доказа. „Неки људи у Руанди су оптужени због својих радио емисија. Њихов злочин је био у томе што су говорили у емисијама о нечему што ће се десити. И пошто је то заиста било тачно и све што су рекли да ће се десити се стварно и десило, сви ти новинари су сматрани за злочинце, јер су једноставно предвидели шта ће бити. Њима се суђење наставља и сигурно ће бити осуђени. Има још примера наведеног говора мржње.

Мислим да су исте методе у суду за Руанду, као и у суду за Југославију. Добили смо доказе да оба раде по директиви. Морате да знате да судије нису ти који пишу пресуде. Све то раде други људи, то ћете и сами схватити. Од судија се тражи само да резимирају сва та сведочења и само на основу изабраних сведочења се доноси пресуда. Према томе, те судије ништа не суде, они не читају материјале, они не хватају белешке, ништа не раде, осим што потписују пресуде.

Једном канадском адвокату који је радио за Тужилаштво против Милошевића, речено је да треба да напише, шест месеци након што је почео случај, готову пресуду председ-

нику Милошевићу. Пошто је човек имао савести, одмах је поднео оставку.

Према томе, схватате шта се све тамо дешава. То су судови који говоре о непознатом злочину као што је говор мржње и не служе ничему другом осим томе.

Која је сврха свега тога? Сврха је наводно санкционисање говора мржње, међутим, то није ништа друго него једноставно контролисано мисли, контролисање онога што је човек, о чему он размишља, јер то је некакав злочин. Значи, треба да знате шта смете да говорите, јер данас је злочин и да мислите и да говорите оно што мислите”.

Прошле седмице Комисија Европског парламента је предложила да је негирање наводног геноцида незаконито. Дакле, пет година затвора ако неко критикује и оспорава геноцид у Африци и на Балкану, и поред тога што не постоји нити један једини доказ да се тако нешто десило.

Имамо и пример забране у Чешкој, комунистичке омладине, јер су они, залажући се за комунизам, починили говор мржње. Оптужени су да нападају капитализам и подстичу на мржњу према капитализму.

Према томе, оно што имате овде је покушај глобализације и новог светског поретка да се потпуно преузме контрола над говором, мишљу, изражавањем, понашањем и свака политичка странка или политички круг који се супротставља томе је одмах оптужен”.

Блек је нагласио да је Шешел у затвору зато што је поштен човек који брани свој народ и Србију, „У Руанди је исто тако човек у затвору из истих тих разлога. А прави злочинци у НАТО остају и даље на власти. У Централној Африци број мртвих које је створио нови режим у Руанди уз подршку Американаца и Британаца износи бар шест милиона људи за последњих осам година. Шест милиона, можда и више. Америчке снаге су учествовале у тим нападима на избегличке логоре, а ти злочини пролазе некажњено. Једноставно, ми немамо моћи да их казним”. Угледни канад-



ски адвокат је завршио излагање речима да сви људи и све државе треба да успоставе и да имају свој суверенитет, своју независност, у складу са Повељом Уједињених нација.

Сви учесници међународног округлог стола, врхунски домаћи и страни правници и интелектуалци су у својим излагањима стали на страну Србије и проф. др Војислава Шешела. Безусловна подршка дата проф. др Војиславу Шешелу нема само политичку вредност. Она има и велику интелектуалну и научну вредност.

Учесници Међународног округлог стола закључили су да се Трибунал може победити једино конкретним акцијама усмереним на разобличавање његове политичке суштине, незаконитости и нелегитимности.



Борба ДО КОНАЧНЕ ПОВЕДЕ

- Учесници научној скупи, најпознатији светски антиглобалисти, поздравили радикале на митингу подршке Војиславу Шешељу.
- Први пут сам на конференцији на којој на толико језика исто звучи једна реч – фашизам! И ви сте се, браћо Срби, први срели са тим злом – светским фашистичким поретком. Данас, ми се од вас учимо храбрости, стијаменисти, борби за свој национални суверенитет, за своју историју, ви нам свима дајте пример и победоносност – поручио генерал руске армије Леонид Григоријевич Ивашов.
- У Хагу је завршило оно најјаче, најхрабрије, најчеститије што Србија има. Зајо је у Хагу и Војислав Шешељ. И ми му одавде поручујемо да то није било узалуд, рекао је заменик председника Српске радикалне странке Томислав Николић

Припремила: Жана Живаљевић

После округлог стола на којем су најеминентнији домаћи и страни стручњаци, гости Српске радикалне странке и поштоваоци др Војислава Шешеља, осудили политички Хашки суд за неправу и спровођење одмазде над српским патриотама у циљу искорењивања националног слободарства и прекрајања историје у корист „победника”, у новобеоградској дворани „Експо XXI” одржан је протестни митинг.

Више од пет хиљада окупљених присталица и симпатизера Српске радикалне странке и поштовалаца дела др Војислава Шешеља (док је неколико хиљада њих остало испред хале на београдској кошави) сложено су и громогласно затражили слободу за недужно заточеног лидера српских радикала, против кога процес у Хагу ни после четири године, откако се 23. фебруара 2003. године добровољно предао, практично није ни почео.

Уз прваке Српске радикалне странке, на бину су стали и учесници округлог стола из Велике Британије, Индије, Либана, Русије, Сједињених Америчких Држава, Француске. Угледни правници, адвокати, лекари, хуманисти, публицисте и новинари сложили су се да је др Војислав Шешељ, посебно после штрајка глађу, широм земљине кугле постао симбол борбе за слободу, људска права и истину.

Први се окупљенима обратио велики и доказани пријатељ српског народа, генерал руске армије **Леонид Григоријевич Ивашов**.

Громак аплауз и узвици: „Русија! Русија! Русија!” – проламали су сводове дворане „Експо XXI”.

„Драги пријатељи, браћо и сестре, драги другови, преносим вам братске поздраве руског народа, свете Русије. Ми смо у Београду у време два упечатљива догађаја: први је велика победа Српске радикалне странке на недавним парламентарним изборима, победа странке др Војислава Шешеља,



ља, и верујемо да је то тек почетак велике и коначне победе над онима који би да сломе, униште и понизе српски народ. То је победа над онима који би да одступе од националних интереса и служе новом светском поретку; други догађај је данашња конференција за одбрану др Војислава Шешеља од Хашког трибунала, на којој су учествовали људи из свих крајева света, укључујући и оне који долазе из НАТО земаља, па и из земље која је највеће зло на овој планети – Сједињених Америчких Држава. Ти људи, који су вам блиски и верни, осећају долазак новог глобалног фашизма. И они знају да подржати вас, подржати Шешеља, значи дати свој допринос борби против таквог фашизма. Први пут сам на конференцији на којој на толико језика исто звучи једна реч – фашизам! И ви сте се, браћо Срби, први срели са тим злом – светским фашистичким поретком. Данас, ми се од

вас учимо храбрости, стамености, борби за свој национални суверенитет, за своју територију. Ви нам свима дајете пример и победићете! Живели Срби! Живели Руси! Живела победа!" – обратио се хиљадама окупљених генерал Ивашов, коме је отпоздрављено дугим скандирањем братској Русији.

„Остварујемо Шешељев аманет“

Затим се присутнима обратио генерални секретар Српске радикалне странке **Александар Вучић**: „Четири године је прошло откад је председник наше странке др Војислав Шешељ отишао у Хашки трибунал; четири године суђење не почиње; четири године човек седи иза решетака, не виђа своју децу, своју породицу, своју Српску радикалну странку, своју Србију, само зато што су зликовци и одавде из Србије и они из Хашког трибунала и НАТО решили да из отаџбине отерају њима најтежег и најнезгоднијег политичког противника.

васпитавани, тако смо научени. Косово и Метохија је било и биће Србија, ма какве одлуке они доносили! Наш је посао да победимо и сменимо досовски режим. Војислав Шешељ нам је то оставио у аманет. Ја вас, браћо, молим за још мало стрпљења, још мало енергије. Сад смо их победили убедљивије него икада, али још снаге, још енергије, још рада морамо да уложимо – не због нас – због наше деце, јер Србија је једина отаџбина коју имамо. Србија је наша отаџбина, Србија мора да крене напред, у Србији мора да се живи боље и Косово и Метохија мора да остане у Србији! Живели, драги пријатељи!" – поздравио је присутне Александар Вучић.

Највећи правни ум Француске, увек у служби истине и правде, адвокат **Жак Вержес** је нагласио: „Пријатељи, браћо, сестре, опростите ми ако будем говорио с превише емоција, јер је цео свет на удару америчког империјализма, а ви сте у тој борби авангарда! Амерички империјализам би да пороби цео свет: историју, традицију културу – све! Да све



За четири године – без обзира на све то – нису успели да униште Српску радикалну странку зато што се Војислав Шешељ бори храбро, одлучно, зато што је веран својој отаџбини, зато што је отишао у Хаг да се бори за Србију и за српски народ, а не за себе; зато што тамо брине о будућности сваког нашег детета, а не о себи и о својој будућности. У томе је разлика између Војислава Шешеља и свих осталих политичара. Пред нама је, драги пријатељи, много задатака које нам је Војислав Шешељ оставио у аманет. Први је да сачувамо Косово и Метохију, да сачувамо интегритет Србије. Није Косово и Метохија шака зоби да је може позобати ко стигне! Погледајте данас колико је наших пријатеља из света и један велики аплауз за све њих, из свих делова земљине кугле. Јаче, јаче, да виде какво је српско гостопримство!

Видите, свима у свету морамо да кажемо: не тражимо ништа што је туђе, само хоћемо оно што је наше! Тако смо

мушкарце сведе на робове, а све жене на њихове проститутке. Ако у некој земљи постоји и неки амерички плаћеник, ипак сви народи света пружају отпор таквој политици. Они хоће Србију да поделе на парчиће, да је растуре, хоће да униште вашу културу, на Косову и Метохији су растурили ваше манастире.

Они су у Багдаду штитили налазишта нафте, али су растурили археолошки музеј, јер то су највећи криминалци које је свет икада упознао. Ко је икада у историји користио нуклеарно наоружање? Америка. Ко је употребљавао хемијско оружје против Вијетнамаца? Америка.

Желели би да владају читавим светом, зато што у државама имају по неког роба, по неког слугу. Али Буш ће, као што је то био случај са Хитлером, бити поражен.

Дозволите ми да вам сам признам једну ствар, моја мајка је, што се види, била Вијетнамка и Вијетнам је победио.

Током Другог светског рата мој отац, Француз, и ја борили смо се на страни генерала Де Гола, и Де Гол је победио, а Петен отишао. И ви имате овде ваше Петене. Трибунал су направили прерушени криминалци заједно са судијама, који слушају наређења. Купљеним судијама! Да би те судије рекле да су бандити патриоте, а да су патриоте бандити!”

Вержес је у наставку нагласио да пред храброшћу српских затвореника нису имали куд: „Зато су убили! Милошевић је убијен! Три лекара: Рус, Србин и Францускиња су упозорили суд да Милошевић умире и тражили најмање шест недеља одмора. Судије убице су појачале темпо суђења! Покушали су и да му наметну адвокате које није желео, адвокате издајнике. И – Милошевић је мртав!

Оно што хоћу да вам поручим је да сте ви симбол борбе против америчког империјализма у целој свету. Др Шешел је ваш симбол. Чувајте га и пазите, старајте се о њему; треба да умножите подршку за његову праведну борбу за слободу и истину. И ми смо на вашој страни!”

„Шешел дели судбину отаџбине”

Бритко перо српске књижевности, **Брана Црнчевић** је истакао: „Ево, већ четири године пише се оптужница против Војислава Шешела искључиво због тога што је измишљају. Тамо нема шта да се напише ваљано, треба четири године да се припреми оптужница, премда би он могао, да је правде, да се одбрани за девет дана. Сви знамо да је Шешелева судбина истовремено и судбина Србије. И ми смо у некој врсти ропства, као што је цела држава на условној слободи. Прошли су избори, тешко је саставити владу; демократи не могу да се договоре како да преваре једни друге. Српска радикална странка нема довољно разумевања међу демократима који су је одбацили, тако да ћемо морати да победимо сами.

Свињарија која се догађа са Косовом и наставак Рамбујеа, који се одиграва у Бечу или негде другде, живи су доказ, заједно са Хашким трибуналом, суђењем Србима у Хагу, да је Србија у тешком положају и да су радикали у праву”.

Присутнима се обратио бивши судија Врховног суда **Канвар Бим Синг**, гост из далеке и пријатељске Индије: „Долазим из Индије, која има деветсто милиона становника, који с пуно љубави и солидарности поздрављају велики српски народ, посебно др Војислава Шешела.

Наш непријатељ је веома моћан. Влада нови свет Беле куће. Он влада многим демократијама у свету. Свако ко се не слаже са новим светским поретком је готов, и Садам Хусеин и многи други борци за слободу. Знате шта се десило са председником Милошевићем. Сад се дешава велико суђење српском народу. Највећи српски херој проф. др Војислав Шешел заточен је у Хагу”. Судија Бим Синг је затим додао: „Долазим из Индије да вам пренесем сву нашу подршку. Подржавам само и једино ослобођење вашег лидера др Војислава Шешела, који је постао симбол слободарства своје земље, симбол јединства, симбол пријатељства, захвалности и љубави индијског народа према Србији.

Уверавам вас да ће Косово и Метохија остати неотуђиви и интегрални део Србије. Дошли смо из Индије са пријатељима из Русије, Кристофером Блеком, пријатељима из Немачке, Француске, свих земаља да вас подржимо. Следеће године ћемо на овај дан бити заједно, али са др Војиславом Шешелем међу нама.”

„Срби – пример за планету”

Велики пријатељ правде и истине из Канаде, један од најпознатијих адвоката у свету, **Кристофер Блек**, обратио се окупљенима на митингу подршке др Војиславу Шешелу следећим речима: „Не дајте да вас збуне називи као што су



суд, трибунал, закони – др Шешел је слободан човек зато што се, иако утамничен, није огрешио ни о кога. Он је затвореник марионетских држава. Никада ниједна држава није била поражена, а то доказује овај митинг. Широм света су САД покушале да покоре народе попут српског и из свих ратова излазиле поражене. Док се год један народ, као што то чине људи у Србији или Ираку, опире окупацији, освајачи слабе, а слободари јачају”.

Блек је истакао да је др Шешел у великој опасности: „Притисак да се он ослободи затвора мора бити много јачи и цео српски народ мора да се мобилише да би га извукао! Др Шешел је један од најхрабријих људи на свету данас и то је показао својим штрајком глађу. И српски народ је читавом свету показао да је данас најхрабрији народ планете. Као и у отпору, који су пружили Авганистан, Ирак, Русија, показујете да вас сила никада неће сломити!”

Свима који су дошли да дигну свој глас зато што је др Војислав Шешел пуне четири године у Хагу и још чека суђење, обратио се и потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке **Горан Цветановић**. „Навршиле су се четири године откако се др Шешел налази у наводно правној институцији, где се води процес у одсуству свих норми међународног јавног права, кривичног права, у одсуству кривичних доказа. Др Војислав Шешел, који је својим добровољним одласком решио да скине маске са лица судија Хашког трибунала и њихових слугу.

Четири године жртвовања за свој народ је дао др Војислав Шешел. Са историјске дистанце, тај временски период ће бити забележен као ускраћивање људских права свему што је српско, за раскривавање свих закулисних радњи Запада. Њихов је једини циљ био да српски народ прогласе кривим. Др Шешел је својом изузетном вештином, знањем и урођеном храброшћу доказао да није постојао удружени злочиначки подухват. Он је раскривао суштину Хашког трибунала, који на тај начин жели да сакрије трагове сопствених недела” – поручио је Цветановић.

Цветановић је затим истакао: „Проф. др Војислав Шешел је српски патриота, али и први антиглобалиста у нашој земљи. Формирањем Хашког суда, Запад у својој витешкој историји долази до најниже тачке, јер га користи пре свега као примитивни инструмент глобализма. Светски моћници по ко зна који пут гурају човечанство на странпутицу, кроз глобализацију маскирану у хуманистичко одело. Самим тим, они директно носе одговорност за уништење културе и духа цивилизације. Као изврстан познавалац српске историје и начина на који се бране српски интереси, проф. Шешел ће свакако остати записан у историји српског народа за памћење свим будућим генерацијама по интернационализацији националне историје српског народа, за шта су најбољи доказ наши вечерашњи гости.

Све што данас Запад замера Србима фокусирано је у напад на др Војислава Шешела. Зато ми и хоћемо да поручимо свету да нас заступа најбољи међу нама, али да нас има довољно решених да следимо његове идеје о очувању националног интегритета и суверенитета.

Поново су се светске силе наднеле над нашим просторима. Сценарио је увек исти: отимање Српске Крајине, Републике Српске и Косова и Метохије. Над српским народом примењени су сви видови репресије, укључујући санкције и бомбардовање, а све под велом демократије и бриге за националне мањине. Вероватно мисле да ће Срби доћи на ред да буду заштићени од њих, али тек онда када нас сведу на националну мањину.

Подсетићемо их да сви они имају своје Косово и Метохију, па кад пруже пример уважавања оваквих правних прин-



ципа какве намећу нама на својој територији, нека се појаве као светски спасиоци. Срби су од памтивека живели братски, добросуседски са својим комшијама. Растурили су некадашњу Југославију, а сада би и Србију. Где је крај?

Да њихова намера нема утемељење у праву, доказује чињеница да нас немали број држава подржава у праведном настојању да одбранимо државни суверенитет и територијални интегритет Србије. Држава која поштује међународни поредак и обавезе које из тога проистичу не меша се у питање интегритета и суверенитета друге државе, јер су односи међу државама регулисани Повељом УН-а. Зато нећемо дозволити да се истина закљони, закључа. Кад-тад она ће наћи пут до светла. Др Војислав Шешел је пример великог човека који је изабрао тежак и трновит пут носача крста, али они су увек на крају – победници.”

Поздрави Садамове породице

На митингу је говорила и **Бушра Халил**, један од најцењенијих адвоката у арапском свету, најистакнутији адвокат који је помагао одбрану Садама Хусеина.

„Преносим вам поздраве свог јуначког народа и породице покојног председника Садама Хусеина, која ме замолила да у њено име пружим подршку вама и великом борцу за слободу др Шешелу. Преносим вам поздраве Ирачког покрета отпора, као и поздраве БААС партије упућене великој Српској радикалној странци и заменику председника Томиславу Николићу.

Ви сте велики народ и имате борца по мери – није вам лако, али су велики народи осуђени на јаке вође. Сигурна сам да ћете победити све своје непријатеље, као што је либански народ прошлог лета победио Израел, као што верујем да ће ирачки покрет победити америчке снаге. Они су већ изгубили у Либану и Ираку, изгубиће и у Србији! Као странка која је најјача у парламенту, сигурно ћете победити. Шешел ће изаћи и повести вас у коначну победу! Биће ускоро са вама и славићете победу!” – закључила је Бушра Халил.

Сажето и садржајно, присутнима се обратио још један од потпредседника Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке **Милорад Мирчић**:

„Браћо и сестре, протекле четири године су показале да није узалудна жртва др Војислава Шешела. Све је већи број оних у Србији који мисле исто или слично као он. То су показали избори. У два изборна циклуса повећао се број оних који прихватају идеју и идеологију, коју заговара и пропаги-

ра Српска радикална странка. Ускоро ће нас бити таман толико да преуземо вођство у Србији и тада нема отимања Косова и Метохије, тада нема цепања Србије.

У протеклом периоду се јасно показало да је не само у Србији, већ и у читавом свету, све више оних који поштују идеју др Војислава Шешеља, који све оно што он ради у Хагу тумаче као одлучујућу борбу против глобализма.

Др Војислав Шешељ се као појединац јасно позиционирао као најистакнутији антиглобалиста, а своју политичку партију – Српску радикалну странку у предстојећем периоду, који је и те како тежак, јасно определио као антиглобалистичку насуспрот свим оним глобалистима и квислинзима који, служећи Америци, мисле да су направили животно дело, који су, служећи Америци, Војислава Шешеља послали у Хаг, пружајући прилику да они предају Косово и Метохију. Док је Војислава Шешеља нема им мира, док је Српске радикалне странке увек ће бити правде!"

Нема повлачења!

Скупу се обратио и независни посланик у Руској думи **Николај Курјанович**: „На овом митингу демонстрирамо национално јединство и понос, подржавајући све сличне протесте широм планете због неправедног заточеништва нашег првака у илегалном Хашком трибуналу". Курјанович је додао: „За време Другог светског рата, када се Русија налазила на бранику отаџбине, нашим ослободиоцима била је издата наредба 227, у народу позната као 'нема повлачења'. И ви, Срби, морате издати наређење: 'Нема повлачења!' То је залог заједничке победе и колико год Русији било тешко, она ће увек помагати своју српску браћу. Наши непријатељи треба да знају да нам нису помрачили дух отпора и заједништва. Слава Србији и Русији!"

Председник Градског одбора Београда Српске радикалне странке **Немања Шаровић** је рекао: „Одлазећи у Хаг, Војислав Шешељ је обећао свима нама да ће победити хашку аждају и прву велику победу, први озбиљан ударац задао је након четири недеље јуначког штрајка. И ми смо свом председнику нешто обећали кад је одлазио, а то је да ћемо победити ову нашу домаћу, досовску аждају. Почели смо да испуњавамо своје обећање, први пут можемо свога председника да обрадујемо из радикалског, плаво обојеног Београда, у коме смо победили на minulim изборима. Ова победа мора бити само прва у низу и зато морамо радити више и побеђивати убедљивије!"

Република Српска нада се Шешељу догодине

Председник српских радикала Републике Српске **Мирко Благојевић** у свом говору се осврнуо на оптужницу против др Шешеља: „Данас је четири године како је наш председник отишао у Хаг. Он је потпуно спреман за суђење, док је хашко тужилаштво у великим проблемима. Почело је да одустаје од појединих тачака оптужнице, али нас то не сме заварати, јер ће зликовци све учинити да онемогуће нашег председника да проговори истину о рату у Југославији, истину о умешаности западних сила и Ватикана у тај рат, истину о страдању српског народа и отимању српске територије. Браћо и сестре, дубоко сам убеђен да ће ситуација у Хагу почети још ове године да се окреће у корист др Војислава Шешеља и да ћемо га ускоро гледати у Србији као победника."

Угледни британски новинар **Нил Кларк** обратио се присутнима на српском језику: „Српски народ има дугу традицију борбе против империјалистичких притисака својих непријатеља, као што је било Отоманско царство, Хабсбуршка империја и нацистичка Немачка. Српски народ се подигао против фашиста и диктатуре и због тога је планирана



инвазија на СССР каснила шест недеља. Било је то шест одлучујућих недеља у историји света, колико је мали народ задржао светску армаду. Човечанство не сме да заборави свој дуг према српском народу!

После деведесетих година још једном је српски народ показао како се треба борити против империјализма. Српски народ и његове вође Слободан Милошевић и др Војислав Шешељ издржали су санкције и сатанизацију само зато што су одбили да предају своју земљу освајачима. Због тога су срамно бомбардовани 1999. године. Тада је учињена велика неправда, али још већа тиме што су људи, који су планирали крвави распад Југославије, на слободи, а утамничене све српске патриоте.

Милошевић, и Шешељ и остали заточени су јер бране слободу свога рода. Када су 5. октобра 2000. године демократе презеле власт, киднаповали су Милошевића и одвели га у Хаг. Он је четири године одбијао лажи новог светског претка и главом платио своју борбу".

Кларк је нагласио у наставку: „Др Шешељ чека на суђење четири године. Морамо све да учинимо да се тај нелегални суд затвори. Морамо много да радимо. Србију данас воде издајници. Српска влада не влада у име српског народа и његових интереса. Председник Тадић је написао писмо Бушу у коме му нуди сву сарадњу и тражи помоћ за решавање проблема у Србији. Он је издајник, а његова Демократска, у ствари, антидемократска је странка. Како можемо сматрати и звати демократском владу, која дозвољава да најјачи и најпопуларнији лидер српског народа не може да влада зато што је заточен у Хагу?"

Долазим из земље која је имала одлучујућу улогу у срамном бомбардовању наше земље 1999. године и нудим вам своју подршку из дубине срца. Постоји још једна ствар коју морамо да урадимо. Распад Југославије тражиле су и изазвале, по цену грађанског рата, империјалистичке силе. Сада хоће да отцепе срце Србије – Косово и Метохију. То не смемо да дозволимо!"

На Војном путу

Најављен само као српски генерал, **Божидар Делић** је рекао следеће: „Никада се раније на нашим митинзима није проговорило на више страних језика него данас. Били су овде са нама наши пријатељи из света и, као што сте могли да чујете, осуда институције каква је Хашки трибунал стигла је са разних страна света. Један говорник рече данас на науч-

ном скупу – време је да неко победи ту монструозну институцију. А у Хагу постоји само један човек, наш човек, наш председник, господин Шешел, који је спреман и који то може”.

У том тренутку салом се пролама громогласно скандирање: „Војо! Војо! Војо!” А генерал Делић је наставио: „Он је то показао када се појавио као сведок одбране покојног председника Милошевића, а посебно је показао своју вољу и снагу, као и то да је прави српски радикал када је својим животом изборио право да се сам брани пред Трибуналом. Сви са нестрпљењем очекујемо тај дан када ће почети одбројавање краја Хашком трибуналу. А ми који смо овде, дужни смо да покажемо пуно јединство и док он буде бранио нас и српско достојанство у Хагу, да бранимо српско Косово и Метохију.”

Затим се скупу обратио независни посланик руске Думе **Андреј Савелев Николајевич**: „Браћо и сестре, руски народ и националисти поштују дело Слободана Милошевића и Војислава Шешела. Руси нису једном показали како се треба борити за слободу, али данас је Србија лидер у томе. Срби су вође мира међу Словенима, лидери Европе у освајању слободе пред империјализмом. Они не воле ропство, већ слободу.

Честитамо Српској радикалној странци на изборном успеху, али главна победа тек предстоји, зато што сви знају да треба да се узме апсолутна власт за победу.

Говориће вам да вас Русија неће подржати, да није сила каква је некада била. Не верујте им! Русија стаје на ноге и подметнуће леђа за братску Србију! Заједничка нам је вера и порекло, морамо се помагати! С вером у Бога, у народ, слава Србији, слава Русији! До победе!”

Награда за храбро дело

Скупу се обратила и потпредседник Централне отаџбинске управе **Гордана Поп-Лазих**, која је заједно са супругом Војислава Шешела, Јадранком, боравила у Москви, где су у име лидера српских радикала примиле награду руских писаца за јуначку борбу и храброст „Едвард Володин”. Објашњавајући разлог боравка у Москви, Поп-Лазих је рекла: „Част ми је и задовољство што могу да вам пренесем поздраве руских депутата, руског народа, пре свега проф. др Војиславу Шешелу, Српској радикалној странци и целокупном српском народу.

Повод за наш одлазак у Москву била је додела престижне награде Савеза писаца Руске Федерације проф. др Војиславу Шешелу. Награду је уручио председник Савеза писаца Русије Валериј Галичев. Награда се зове 'Импереја култура', а реч је о признању које се додељује за унапређење словенског братства. Објашњавајући зашто је баш нашем председнику додељена та награда, господин Демичев је рекао да њега у Русији доживљавају као светао пример борца за националну слободу. Један од најпознатијих руских живих писаца Валентин Распутин је рекао том приликом да је Шешел за Русе симбол борбе српског народа против агресора. Руски писци, који су веома цењени у Русији, чији се глас и те како поштује, замолили су његову супругу да пренесе др Војиславу Шешелу њихове наде да ће изаћи на слободу, као и то да су руски писци увек били на страни братског српског народа”.

Поп-Лазих је истакла да су се током посете сусрели са представницима свих фракција у руској Думи: „Срели смо се са господином Сергејом Николајевичем Бабурином, Јулијем Александровичем Квицинским, замеником председника Комитета за међународне односе, који нас је уверио да у свим институцијама Руске Федерације постоји добра воља да се досадашња подршка српском народу и српској држави настави и да она буде још боља, али је рекао да је важно да

српско 'не' буде чврсто.

Госпођа **Наталија Нарочницкаја**, председник Одбора за људска права, упознала нас је са чињеницом да је у руској Думи на њену иницијативу одржана сесија на тему Хашког трибунала и кршења људских права, посебно према Војиславу Шешелу, а као резултат тога у априлу ће изаћи из штампе књига у којој је посебан осврт са правне тачке гледишта дао веома цењени правник господин Мезјејев. Искрено се надам да ће књига бити преведена и на српски језик.

Од наших колега и пријатеља у руској Думи затражили смо да Руска Федерација покрене иницијативу Генералне скупштине Уједињених нација о легалности Хашког трибунала, с обзиром да га је формирао Савет безбедности, који иначе нема право да оснива правосудне органе. Пошто је неопходно да једну такву иницијативу поднесе нека држава, а знамо да наша, нажалост, није спремна на то, од братске Русије затражили смо да они размотре ту могућност.

Такође смо предложили да се све државе, па и политичке партије, удруже и координирају, како би се успешно супротставили америчком једноумљу. Истакли смо да је Српска радикална странка вољна да у томе активно учествује.

Са ким год смо у Москви разговарали, сви су нас уверавали да након штрајка глађу нема Руса који не зна за Војислава Шешела и који се не клања његовој жртви за правду, слободу и правичност.”

Потпредседник Централне отаџбинске управе Српске радикалне странке **Драган Годоровић** окупљенима је изнео и следеће: „Даме и господо, браћо и сестре, 23. фебруара 2003. године с великим страхом испратили смо Војислава Шешела у Хаг. Не зато што смо се плашили да је крив по било којој тачки оптужбе, већ зато што знамо да се у Хагу не утврђује истина, јер Хаг служи да осуди и казни све оне који се супротстављају креаторима новог светског поретка, а за њих нема већег злочина него борити се за истину, правду и слободу свога народа. Зато је и створен Хашки трибунал да уведе страховладу, да уведе мрак како се нигде не би појавила било каква искра отпора новом глобалном поробљавању света.

Зато је у Хаг позван Војислав Шешел, што пркосно носи пламен слободе свога народа, истине и правде.

Мислили су да ће хапшењем Војислава Шешела да угасе тај пламен, али видели сте да ни по цену свога живота он то није дозволио. А тај је пламен свакога дана све јачи и већ је почео да широм земаљске кугле окупља све људе који у својим срцима носе правду, истину и слободу. Зато очекује-



мо да оног момента када Војислав Шешељ победи Хашки трибунал остваримо сан Српске радикалне странке и напокон сви живимо у Великој Србији.”

Борба против пропаганде

Познати сценариста и новинар из САД који се бави геополитиком, **Мик Колинс** рекао је са говорнице следеће: „Као што је Кристофер Блек рекао – др Шешељ је слободан. Онај ко има оволико пријатеља веома је срећан човек.

Недавно сам веровао да ћу се вратити у Београд да прославимо ослобођење Слободана Милошевића. Нисам могао да претпоставим да ћу доћи да дам свој допринос за слободу другог националног хероја, али је то, у принципу, иста ствар. То је доказ да никада не треба прогнозирати будућност, чак ни покушавати, јер је никада неће погодити.

У овом вербалном рату, речи убијање чине могућим. Сви они који су се окупали око Хага су у стању да сатанизују националне лидере као што су Слободан Милошевић и др Шешељ.

Само је зато могуће добрим људима, а Американци су добри исто као и ви, да подлегну сатанизацији или дехуманизацији, која се спроводи вербално, речима. То је као зараза”.

Колинс је навео пример: „Ако мој шестогодишњи син Макс у биоскопу гледа 'Четвртог анђела' са Церемијем Ајронсом у главној улози, филм у коме су све добре Британце у авиону погодили и поубијали Срби, а главни кривац се зове генерал Младић, и кад чује имена великих српских јунака какви су Младић и Караџић, њему су убризгали отров од кога ћу га ја сачувати, али шта је са другима?

Желим вам дуг живот и пуно здраве деце. Поздравићу вас поруком из 1999. године, а ви ми се, ако желите, придружите: „НАТО Мафија! Косово је Србија!”

Токсиколог и хуманиста, велики пријатељ Србије **Патрик Барно** је рекао: „Вечерас морамо да загрејемо срце др Шешеља, јер ће он све ово имати прилику да погледа. Нека види и чује колико га волимо. Поручимо му наш завет да Косово и Метохија није на продају. О њему се не преговара, ни о једном квадрату. Зато што је то земља краљева и принчева – Стефана Дечанског, цара Душана, краља Милутина, света земља, метох, земља српских патријарха и епископа од Светога Саве, земља ваших очева и предака за коју су гинули. Као што песма каже: 'Тамо је Србија! Косово је срце Србије. Кад вам ишчупају срце, онда умрете. Не дамо Косово!'. Затим је Барно на српском језику отпевао песму „Тамо далеко”, а за њим су запеваале хиљаде српских радикала.



Пету годину траже кривицу

Заменик председника Српске радикалне странке **Томислав Николић** нагласио је да „аждаја” увек узима националне хероје: „Аждаја би да обезглави државе и народе који јој се супротстављају, зато је у Хагу завршило оно најјаче, најлепше, најхрабрије, најчеститије што Србија има. Зато је у Хагу и Војислав Шешељ. И ми му одавде поручујемо да то није било узалуд! Ми ћемо да сломимо домаће издајнике, а ни ова велика аждаја се не проводи добро у Ираку и неће се добро провести, ако нападне било коју другу државу. Само нам ти дај храбрости да ми издржимо, а ми за себе знамо: ко је с тобом кренуо, спао је с ногу од умора”.

Николић се затим запитоа: „Шта им би да га оптуже и да га позову да дође у Хаг? Брукају се, ево, пету годину. Пету годину не могу да започну суђење. Па како мисле да му суде? Шта да кажу после пет година? Какав ли је то злочин кад је пет година остао у суду некажњен? Нема злочина. Оптужница каже: Војислав Шешељ је један од највећих српских интелектуалаца, један од најобразованијих људи и знао је да ће својим говорима код мање образованих да изазове страх како ће, ето, нова демократска Хрватска да протера Србе, како ће се поновити Други светски рат и зато су Срби ушли у рат у коме су неки од њих починили ратне злочине. Ако је говор у коме износите истину услов да се добије хашка оптужница, ја вам сад кажем – отимају нам Косово и Метохију. Хоће да протерају Србе, Роме и све остале са Косова и Метохије, хоће да одсеку Косово и Метохију од Србије. Ето, ја вас сада упозоравам и волео бих да то буде основа за неку нову оптужницу. Али ми то не можемо да дамо, ми то не унемо да дамо, ми то само унемо да одбранимо, или ћемо помоћи онима који су на власти да одбране Косово и Метохију или ћемо доћи те ноћи на власт, па ћемо да преуземо одговорност. Јер други пут немамо. Војислава Шешеља уопште не интересује да ли ће неко да га осуди и на колико година. Интерује га једино хоће ли Српска радикална странка наставити победнички поход, да усправља српски народ, да му подиже морал, да ли ће учествовати у одбрани Србије и српских територија – то је његов живот. Итерује га само Србија. Да није тако, не би ни завршио у Хагу.”

Дуго се разилазила окупљена маса, којој јака београдска кошава ништа није могла. Радикали, истрајни, храбри и непоколебљиви, поручили су председнику странке Војиславу Шешељу колико га воле, истакли су да чувају и спроводе његове замисли и да су за своју борбу придобили многе важне светске антиглобалисте.

Укидање срамног Хашког трибунала

На конференцији за штампу, одржаној 25. фебруара у просторијама Српске радикалне странке, у присуству учесника међународног научног скупа, од којих су се неки и обратили присутним новинарима, заменик председника Српске радикалне странке **Томислав Николић** најавио је кампању светских размера, преко влада пријатељских држава, за укидање нелегалног Хашког трибунала.

Истакавши да је основни мотив за повезивање људи из различитих крајева света на међународном округлом столу била правда, Томислав Николић је рекао: „Људска права, правда, слобода, све је то на испиту у случају проф. др Војислава Шешеља. Наш закључак је једноставан: Српска радикална странка ће уз помоћ својих пријатеља покренути акцију широких размера у свету, за распуштање срамног Трибунала у Хагу. Преко посланика многих држава, преко њихових националних парламената, Српска радикална странка покренуће захтев да генерални секретар Уједињених нација процени да ли је нелегитимно конституисани суд у Хагу испунио своје обавезе или није”.

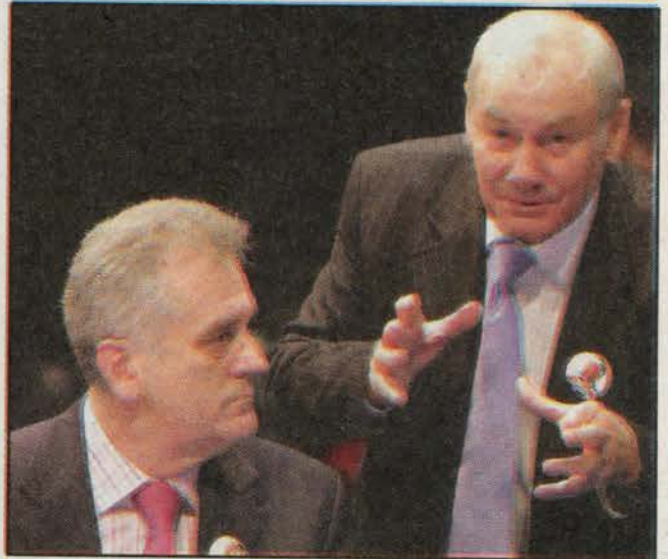
Николић је нагласио да не постоји оправдање да Војислав Шешељ проведе четири године у притвору, „да се уопште не зна ни да ли ће му на измаку пете године почети суђење. Нема оправдања. Нема оправдања да се суди човеку за вербални деликт, за мишљење изнето у јавности. Због тога се слободномислећи људи у свету, познати и непознати, обраћају Српској радикалној странци и траже да се Тим који помаже одбрану Војислава Шешеља прошири људима који желе да му пруже подршку и који желе да помогну уколико суђења у Хашком трибуналу уопште буде”.

Заменик председника Српске радикалне странке на крају свог обраћања још једном је поновио закључак међународног научног скупа – укинути срамни Хашки трибунал. Николић је нагласио да је било идеја да се затражи од Владе Србије да покрене расправу пред Међународним судом правде, „али ми од њих нећемо ништа тражити. Ту ћемо расправу, ускоро, ми као влада Србије покренути сами”.

Сенка НАТО фашизма

Руски генерал **Леонид Глигоријевич Ивашов** изразио је наду да ће се проф. др Војислав Шешељ убрзо наћи на слободи: „Поштоване даме и господо, 1999. године, када су бомбардовали Београд, ја сам увео термин НАТО фашизам. Мене су назвали јастребом. Ја сам био поносан, зато што је јастреб лепа, горда и поносна птица. Јуче су на научни скуп са свих континената слетели исти такви горди и слободни јастребови на позив Српске радикалне странке и ми данас имамо велико јато. Имамо свога новог орла. То је Војислав Шешељ. Истина, др Војислав Шешељ је привремено у кавезу, али с обзиром да је то само привремено, ја се надам да ће он врло брзо бити на слободи, а Српска радикална странка ће и убудуће служити као пример борбе за слободу и за независност свога народа”.

Бушра Халил, један од адвоката који су бранили Садама Хусеина, обраћајући се присутним новинарима је нагласила: „Дошла сам у Београд да пружим подршку др Шешељу. Др



Шешељ је слободан човек и он тражи само суверенитет своје земље. Ми смо исто то доживели и у Либану и у Ираку. Владари такозваног новог света ударају на све слободарске снаге у свету, а међу њима је и Србија. Српски народ је велики, чврст народ, он има великог вођу у српским радикалима на челу са др Шешељом. На делу је завера против свих руководстава која не иду америчким путем. Тачно је да је Америка велика сила али није увек неизбежно да велике силе побеђују мале земље. Понекад мале силе побеђују велике, ако имају вољу и ако знају како да се супротставе таквим снагама. Ми у Либану имали смо такву снагу. Једна мала снага у Либану суочава се са највећом армијом на југоистоку. Иста ситуација је у Ираку и у Србији.

Покрет отпора у Ираку побеђује Американце. Америка се мора повући под ударцем Покрета отпора”.

Бушра Халил је истакла да је српски народ слободарски народ. „Српска радикална странка има највећи број посланика у парламенту, то само изражава слободну вољу народа. Убеђена сам да ће Српска радикална странка са др Шешељом и његовим страначким колегама, Томиславом Николићем и осталима, победити”.

Преки трибунал

Адвокат **Жак Вержес** је поновио да је Међународни кривични трибунал за Југославију нелегитиман. „Трибунал је формиран као нека врста преког суда, у неком ситном поступку, не путем међународне конференције, како би то требало, него одлуком Савета безбедности. А Савет безбедности нема никаквих правосудних овлашћења. Како је могуће да неко пренесе на другог овлашћења која сам нема.

Трибунал је формиран као нека врста преког суда да би оптужио српске руководиоце. Тужилац тог Трибунала, пре госпође Дел Понте, госпођа Арбур је рекла: „За господина Милошевића постоји претпоставка да је невин али ипак по-



стоје докази који говоре о његовој кривици и он нема кредитет у тренутним преговорима". Наравно, на томе јој је честитала и у томе је подржала госпођа Олбрајт. Друго, тај суд се бави преступима који су учињени пре његовог стварања. То се назива ретроактивност кривичног права и то осуђују сви акти о људским правима. Ми смо у Француској имали једно искуство те врсте, то је било током немачке окупације од стране владе која је слушала немачка наређења. Чињенице показују да је госпођа Арбур заправо игнорисала презумпцију невиности. Она је поступала у складу са Статутом тог суда, који као доказ третира говоркања, гласине".

Вержес је објаснио како то изгледа у пракси, када се донесе одлука да се осуди неки српски руководилац. „Мобилишу се сви медији у Америци и Европи да би се рекло – тај српски руководилац је криминалац, и то је Трибуналу довољно као доказ. Он не примењује већ формиране међународне прописе. У Паризу, Београду, када се налазите пред једним истражним судијом, тај судија има испред себе кривични закон и закон о кривичном поступку, који није писао он сам него који је изгласао парламент. То се назива поделом власти. У Међународном кривичном суду у Хагу судија је тај који пише и који тај пропис мења, модификује по потреби с времена на време".

Присутнима је указао на чињеницу да се Правилник Трибунала мења по потреби, 22 пута је промењен до Милошевићевог случаја. „Пред тим Трибуналом сведоче људи којима је заклоњено лице, који се не виде, који говоре у микрофон и чији се глас деформише. Како може да се брани један окривљени пред неким ко нема ни лице ни глас? Када се сусрећете са неким сведоком у једној нормалној демократији, имате право да знате ко је он да бисте могли да га питате: извините, господине, да ли ви случајно нисте трговац, продавац дроге, или да нисте већ били осуђивани. А овде пред Трибунал сви сведоци могу да дођу са једном наводном чиштом коју им даје сам Трибунал.

Осим тога, тај Трибунал је купљен. Даћу вам два примера. Представник НАТО-а је изјавио једног дана – ми смо главни финансијери Трибунала. Трибунал је заправо једна врста подружнице, филијале НАТО-а. Трибунал добија донације, добија новац од појединаца, рецимо од господина Сороса, који је у Паризу осуђен за финансијске малверзације, господина Сороса чије је непријатељство према српском народу познато. Тај Трибунал прихвата новац господина Сороса. Не значи ли то да је господин Сорос купио тај Трибунал? Позивам госпођу Дел Понте да ми одговори и да негира било шта од ових ствари које сам рекао. Четрнаест одсто њене плате долази од појединаца, непријатеља Србије. Да ли ви тако нешто можете да назовете слободом", рекао је Вержес.

Затим је француски адвокат подсетио присутне на околности под којима је умро Слободан Милошевић: „Три лекара су изјавила да је здравствено стање господина Милошевића изузетно тешко, да му треба одмах дати шест недеља одмора. Како је на један такав захтев одговорио Трибунал? Они кажу: ако је уморан, можемо да му одредимо адвоката по службеној дужности. Не адвокате које он изабере, него оне које изабере Карла дел Понте. Тиме би још убрзали ритам суђења. Шта се десило? Председник Милошевић је умро. Како то назвати? Зар није јасно да постоји воља судија да окривљеног који пружа отпор слома. Са доктором Барриом, који је ту присутан, ја сам написао једну брошуру у којој смо рекли Карли дел Понте и лекарима из хашког затвора да је то убиство. Ако тврдите да није тако, онда нас гоните кривично".

Вержес је истакао да се проф. др Шешел налази у рукама тих истих људи који су убили Милошевића. „Они су му толико дуго забрањивали посету супруге, покушали да му наметну адвокате издајнике и тек захваљујући штрајку глађу који је његов живот довео у питање су му дозволили да почне поново жена да му долази и да може сам да се брани. Али Трибунал је задржао право да поново преиспитује те одлуке и да га убије. У почетку су му приписивали свакакви злочине, данас га осуђују за његове речи, речи једног српског патриоте. Ето, то је стање правде". На крају обраћања, француски адвокат Жак Вержес је нагласио да, без обзира на то какво човек има политичко опредељење, он мора да буде на страни Војислава Шешелја у одбрани његових права.

Слобода за сужње

Индијски судија Канвар Бим Синг истакао је да је политика индијске владе по питању Хашког трибунала веома јасна и да он мора бити затворен. „Др Војислав Шешел и сви други затвореници треба да буду ослобођени. Ми смо се данас овде окупали да бисмо подржали др Шешелја, лидера Српске радикалне странке. Он није учинио ништа лоше, није починио никакав злочин. Такозвани говор мржње председник Буш примењује сваког јутра, сваког дана против Ирака, против Палестинаца, против Срба".

Судија Синг је изразио уверење да, уколико би се Буш због свог говора и политике нашао пред неким судом, би сигурно био осуђен. Истакао је да су индијски народ и Индија чврсто уз Србију и да Косово и Метохија никада неће бити отцепљени од Србије.

Сви учесници још једном су поручили да дају безрезервну подршку проф. др Војиславу Шешелју у његовој борби за истину и правду. Нагласили су да Трибунал мора да буде затворен а српски народ мора да одбрани своје националне интересе.



Врхунски светски интелектуалци затражили:

Слобода Шешељу

- *Хашки трибунал је нелегална институционална структура која испуњава америчке империјалистичке интересе на Балкану. Проф. др Војислав Шешељ ујамничен је због антиглобалистичке пољитике, закључили су учесници видео линк конференције, најзначајнији слободномислећи људи данашњице*

Другог дана међународног научног скупа у „Сава центру“ одржана је видео линк конференција посвећена истој теми као и округли сто, „Хашко измишљање кривичног дела говора мржње и процес проф. др Војислава Шешеља“.

Путем видео линка укључила су се тројица светски познатих врхунских интелектуалаца: Ед Херман из Филадельфије, Џорџ Семјуели из Њујорка и Мајкл Мендел из Торонта.

Ед Херман је био професор на Универзитету у Пенсилванији. Аутор је многобројних књига о узајамном деловању америчке спољне политике и медија. Обимно је писао о Југославији и Међународном кривичном суду за бившу Југославију. Близак је сарадник Ноама Чомског, са којим је написао неколико значајних књига, међу којима посебно место заузимају „Политичка економија људских права“ и „Производња пристанка“.

Са Филипом Хамондом коаутор је озбиљних есеја под називом: „Деградирана способност“, „Медији и криза на Косову“. Члан је Истраживачке групе за Сребреницу и тренутно припрема књигу о Сребреници.

Џорџ Семјуели је писац, који је објавио многобројне публикације у САД и Великој Британији. Тренутно је уредник „Националног журнала за правнике“, водећег америчког стручног часописа из те области. Његово богато радно искуство обједињује различите позиције: радио је као сарадник на Менхетн институту, био је уредник „Слободне куће“, филмски критичар, истраживачки консултант на Хадсон институту и недељни колумниста у „Њујорк пресу“. Више пута је писао о бившој Југославији и МКСЈ.

Мајкл Мендел је правник и професор међународног права на факултету Остуд универзитета у Торонту. Познат је као један од иницијатора подношења тужбе против НАТО-а. Аутор је књиге „Како Америка излази на крај са убиством?“. Та провокативна књига се, између осталог, бави и Хашким трибуналом. Такође је члан Истраживачке групе за Сребреницу.

Садржајној дискусији, коју су инспирисали Херман, Мендел и Семјуели, прикључили су се проф. др Коста Чавошки и учесници округлог стола: проф. др Бранко Ракић, Мик Колинс, Кристофер Блек, Џон Степлинг, Александар Меџаев, Кетрин Шиц, Канвар Бин Синг, Дејвид Серџи, Нил Кларк.

Врхунски интелектуалци су, полемишући о улози Међународног кривичног суда за бившу Југославију и оптужници против проф. др Војислава Шешеља, потврдили антисрпску суштину Трибунала, чији су основни циљеви фалсификовање историје и сатанизација Србије и српског народа. Хашки трибунал осликава опхођење Америке и НАТО-а према





политичким непријатељима, истакли су учесници видео линк конференције. Говор мржње који се нашао у оптужници против проф. др Војислава Шешеља окарактерисан је као нечувена правна конструкција, која само потврђује политичку суштину процеса који се води против лидера српских радикала.

Наглашено је да право на самоодбрану није само обавезна тачка међународних конвенција, већ и темељ међународног права.

Разговарајући о конкретним акцијама које треба предузети да би се проф. др Шешељ нашао на слободи а „звер“ у облику Трибунала зауставила у смртоносном походу, учесници су закључили да је неопходно пробудити заварано и успавано јавно мњење, искористити све расположиве медије, протестовати из дана у дан против антиправне институције и покренути питање њеног затварања пред Генералном скупштином Уједињених нација.

У наставку текста објављујемо стенограмске белешке видео линк конференције у целини:

Александар Вучић: Господине Херман и Семјуели, желим вам обојици добро јутро, и у Филаделфији и у Њујорку.

Ед Херман и Џорџ Семјуели: Добро јутро.

Александар Вучић: Господине Херман, ви сте један од ретких америчких грађана који су одлично обавештени о догађајима у бившој Југославији, као и о раду Међународног трибунала у Хагу. Како ви оцењујете МКСЈ са становишта његовог рада и из перспективе стварне улоге коју су му његови творци доделили?

Ед Херман: Улога коју је МКСЈ играо зависила је од чињенице да су Трибунал створили НАТО и Сједињене Америчке Државе. Дакле, он је радио у служби НАТО-а. Он је

играо своју улогу, зато што је НАТО желео да онеспособи Југославију и у том процесу МКСЈ је изузетно много помогао. Помогло је да се Срби сатанизују, помогао је да НАТО снаге поведу рат против Југославије. То је добро урађено, али је заправо урађено у служби и уз подршку агресије. Ако употребите концепт удруженог злочиначког подухвата, можете направити концепцију по којој је најважнији удружени злочиначки подухват био напад на Југославију уз повреду Повеље УН, а Трибунал је помогао да се то обави и зато је један од главних чланова удруженог злочиначког подухвата сам Трибунал.

Александар Вучић: Господине Херман, међу злочинима за које Трибунал није оптужен су и злочини против мира, према томе и изазивање рата или агресије. Како објашњавате чињеницу да кључна врста злочина, која производи све друге злочине који су се десили за време рата, не потпада под јурисдикцију МКСЈ, за разлику од, на пример, редовног Међународног кривичног суда?

Ед Херман: То је зато што су НАТО снаге, УН и НАТО снаге створиле МКСЈ. Желели су да имају слободу да се ангажују у пограничним нападима, што су и учинили када су у марту 1999. напали Југославију, па су сами изузели себе из владавине закона.

Иронија је да је Нирнбершки трибунал сматрао да је прелажење граница у делу против суверене државе највећи међународни злочин, али статут МКСЈ, који су створиле НАТО снаге, то није уврстио. Они су то искључили, јер су желели да буду слободни да се ангажују у врхунском међународном злочину, што су и учинили.

Александар Вучић: Чини се да постоји врста прогона за злочине против мира, али на начин да се главни провокато-

ри рата у бившој Југославији поштеде, преко појма удружени злочиначки подухват, за који се суди највишим српским званичницима, укључујући и др Војислава Шешеља. Чак су и неки од судија МКСЈ одбили да употребе ту правну конструкцију. Један од судија у случају „Босански Шамац“ је изразио своје мишљење да је појам удруженог злочиначког подухвата губљење времена. Шта бисте ви могли да кажете о тој вербалној и правној конструкцији?

Ед Херман: Не мислим да је губљење времена, мислим да је то одлична синтагма са становишта НАТО сила и МКСЈ-а. Једно од тумачења каже: можемо да имамо било кога, концепт удруженог злочиначког подухвата је проширен и свако ко учествује у етничком чишћењу, убијању људи, сви они раде исту ствар, ангажовани су у удруженом злочиначком подухвату. То је савршено флексибилна доктрина. Она је апсолутно смешна и, као што сам пре пар минута рекао, најјаснији удружени злочиначки подухват био је напад НАТО сила на Југославију. Још један одличан пример је операција „Олуја“, где је јасно да су Сједињене Државе и хрватска влада очигледно планирале да прогнају 250.000 Срба из Хрватске. То су и учинили, убили су преко 1000 људи. То је удружени злочиначки подухват првог реда по тој дефиницији, али она се овде неће применити. Они би на тој оптужби ухватили Милошевића да су могли, али коришћена је потпуно селективно: на нас, нашу страну, наше клијенте она се никада не примењује, али ми можемо да је применимо на кога хоћемо. Зато је то флексибилна, али апсолутно срамна доктрина.

Желим још да кажем да су МКСЈ, Карла дел Понте и њени сарадници такође чланови удруженог злочиначког подухвата и због тога што су помагали и подстицали НАТО у свим његовим акцијама и били благи кад је „Олуја“ у питању. Карла дел Понте је члан удруженог злочиначког подухвата, али, наравно, она је искључена, јер НАТО силе одређују на кога се ова доктрина примењује.

Српском народу је стављено на терет да је зао народ

Александар Вучић: Господине Херман, др Војислав Шешељ је, између осталог, оптужен и за говор мржње. Шта можете рећи о таквом изразу и о суђењу због исказаног мишљења?

Ед Херман: Говор мржње, то су речи које не убијају људе директно, можда их убијају индиректно, али то је врло тешко утврдити и апсолутно је нечувена идеја да се то уврсти у неки кривични случај или оптужницу. Даље, у рату има говора мржње буквално свуда. Да МКСЈ није пун предрасуда, могао би да пронађе говор мржње у ономе што су Американци рекли, што су Хрвати рекли, што су босански муслимани рекли, они су сви користили говор мржње. Ја сам саставио списак говора мржње израелских лидера, који су Палестинце називали вашкама, гмижућим канцерима које треба истребити, двоногим сподобама... Наравно, Израелци никада нису оптужени за то, јер су они наши клијенти, и то тако функционише. Али друга, по мом мишљењу врло важна ствар коју желим да нагласим, је да је по мени најважнији говор мржње, који је имао највеће последице у југословенском рату, говор мржње Карле дел Понте и њених сарадника. Они су од почетка сатанизовали Србе. Српском народу је





стављано на терет да је зао народ, целатски народ. И Карла дел Понте и њени сарадници су непрестано вређали Милошевића и све друге који су тамо оптужени, а не осуђени. Они нису осуђени, а ипак их је третирао као осуђене и отворено их вређала заједно са осталим члановима МКСЈ. То је све било врло експлицитно да би се њихов случај популаризовао и да би они прикупили пуно пара. По мени је, дакле, најважнији говор мржње Карле дел Понте, и говор мржње МКСЈ.

Александар Вучић: Хвала, господине Херман. Господине Семјуели, желели бисмо да чујемо ваше становиште о перспективи Хашког трибунала и његовој будућој улози.

Џорџ Семјуели: Генерално се слажем са оним што је проф. Херман рекао. Мислим да Трибунал јесте део удруженог злочиначког подухвата. Његова улога је да сугерише да НАТО силе чине хуману ствар, да треба да казне ратне злочине. Трибунал напомиње да води непристрасну политику, да кажњава починиоце ратних злочина. Трибунал је у ствари НАТО-у обезбедио смоквин лист, да би објаснио да НАТО није у служби уништавања земље, што јесте учинио у Југославији, да није у служби вођења агресивног рата и сатанизовања малог народа који жели своју независност – не, он је у служби људских права. Мислим да су, кад је у питању Трибунал, ствари окренуте наглавачке. Та организација је прекршила људска права, огрешила се о људско право на одбрану. Као и у случају киднаповања Милошевића када му нису омогућили регуларан процес. Затим, много људи је умрло у притвору. И све то је урађено у име људских права, у име кажњавања ратних злочина. Зато је веома важно истаћи деловање Трибунала, његову базичну притворност и варку, а у ствари су људска права последња ствар о којој размисљају.

Александар Вучић: Господине Семјуели, данас се навршавају пуне четири године откако је др Војислав Шешељ притворен, а да му суђење још није ни почело. У међувреме-

ну, Тужилаштво припрема измењену оптужницу, припрема сведоке и друге наводне доказе. Суд, са своје стране, користи то време да наметне др Шешељу адвокате које он не жели, а као један од разлога за одлагање почетка суђења наводи се недостатак слободних судница. Заузетост судница је разлог за четворогодишњи притвор. Какво је ваше мишљење о томе?

Џорџ Семјуели: То и јесте нечувена пракса Трибунала. Тамо је човек који се по подизању оптужнице добровољно предао Трибуналу и од тада је прошло четири године! Четири године, а они још нису спремни да почну са процесом. То се дешава многим оптуженима у Трибуналу, који су тамо годинама и годинама. Они нису пуштени уз кауцију, иако концепт кауције подразумева претпостављену невиност. Не постоји право по коме се држе у притвору људи који не могу бити осуђени ни за шта. Претпоставка невиности значи да лице може бити оптужено и да је то лице слободно да припреми своју одбрану. Овде су људи очигледно затворени, нису им дати одговарајући услови да се бране. Док су у притвору, они не смеју да дају интервјуе, не могу јавно да представе своју одбрану. У међувремену, Карла дел Понте се непрестано размеће и брбља по медијима. Људе који су затворени та жена сваког дана сатанизује и тако се ствара мишљење да су не само криви, већ и непојмљиво зли. Наметање адвоката су прво пробали са Милошевићем, а сада и са Војиславом Шешељем. То је нешто апсолутно нечувено, то није била пракса чак ни у нацистичкој Немачкој, чак су и тамо Димитрову дали шансу да се сам брани против оптужбе да је спалио Рајхстаг, чак је и он могао да се сам брани. И Нелсон Мендела је у борби против апартејда у јужној Африци могао да се сам брани. Право на самоодбрану није само обавезна тачка међународних конвенција, није само темељ међународног права, то је апсолутно суштински састојак политичког суђења. Ако је политичко суђење у питању, онда је на оптуженом да покаже да то јесте политички процес и да

то нема везе са кривичним законом, нити са тим да је он починио злочин, већ са тим да се њему суди из политичких разлога. Зато је непроцењиво важно да оптужени не упада у правне замке узимајући адвоката. Као што је било Милошевићево право, и Шешељево је неопућиво право да инсистира да брани самог себе. Он није на регуларном правном суђењу. То је политички трибунал, и пошто је тамо, он треба да се брани лично.

Александар Вучић: Хвала вам много, господине Семјуели. Сада идемо у Торонто, да чујемо Мајкла Мендела.

Мајкл Мендел: Добро јутро. Да ли ме чујете?

Александар Вучић: Да, наравно, како сте, господине Мендел?

Мајкл Мендел: Ја сам добро, како сте ви?

Александар Вучић: Господине Мендел, као што сигурно знате, др Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке је углавном оптужен за говор мржње. Шта бисте нам ви могли рећи о таквом термину и о суђењу због исказаног мишљења?

Мајкл Мендел: Искрено, мислим да није толики проблем у суђењу за говор мржње. Мислим да у одређеним околностима говор мржње може бити легитимна оптужба, као и остале оптужбе које се износе пред МКСЈ. Теоретски, оптужбе за говор мржње, расистички говор могу бити легитимне, у многим земљама се за то кривично гони. Али, поента је у политизацији легитимних оптужби због изопачености Трибунала, у лажирању оптужби, не толико у њиховој природи и то је оно што ме погађа када је у питању Трибунал за Југославију, институција која је од почетка политизована и покварена, основана са циљем да служи америчким агресивним и империјалистичким интересима на Балкану и другде.

Манипулисање оптужницама

Александар Вучић: Господине Мендел, да ли сматрате да рад МКСЈ служи за налажење изговора за цепање бивше Југославије, за финансирање и наоружавање илегалних формација, за бомбардовање Срба и у Босни и у Савезној Републици Југославији, за учествовање у прогону Срба из Крајине и Косова и Метохије, и коначно, за постизање будућих циљева неких западних сила – укидање Републике Српске и независност Косова и Метохије?

Мајкл Мендел: Нема сумње да је Трибунал за бившу Југославију створен као део америчких тежњи да освоје и униште Југославију, то је врло јасно. То је врхунски међународни злочин против мира и сви други ратни злочини су у то укључени. Ако пратите развојни ток Трибунала за бившу Југославију, доћи ћете до скандалозне злоупотребе оптужница од стране Луиз Арбур да би се сатанизовала друга страна без доказа. Видели смо да је Милошевићево суђење било без доказа, али она је у сред рата, да би се спречио мир, а оправдало незаконито злочиначко бомбардовање, оптужила Милошевића без иједног доказа. Онда имамо то скандалозно понашање током суђења поводом обједињене оптужнице за Босну. То је скандалозно, за мене као Јеврејина, оно што се догодило у Сребреници назвати геноцидом. Чак и према најоштријем схватању геноцида, то представља срамоту. Оптужити Милошевића за то, именовати за судију Меја, који је практично НАТО марионета, а онда га, пошто је умро, заменити другим, именованим из Британије против правила Трибунала, и начин на који је то суђење вођено је чиста срамота и апсолутна фарса. И сам Милошевић је ре-





као да Трибунал оправдава америчке злочине против Југославије.

Александар Вучић: Господине Мендел, заједно са нама овде у Београду је и др Бранко Ракић, професор на Правном факултету у Београду и он би желео да вам постави пар питања.

Проф. др Бранко Ракић: Добар дан, господине Мендел.

Мајкл Мендел: Добро јутро, господине Ракићу.

Проф. др Бранко Ракић: Добро јутро. Желео бих да чујем ваше правно мишљење о нечему што се догодило 25. августа 2005. на Милошевићевом суђењу, када је др Шешељ сведочио. У тренутку када су говорили о Великој Србији, тужилац господин Најс је рекао да не оптужује Милошевића због Велике Србије, а онда су судије питале: „Не оптужујете га за Велику Србију? А за шта га оптужујете? Мислили смо да је због Велике Србије”. То се десило три и по године од почетка суђења. Од самог почетка процеса Џефри Најс је инсистирао на Великој Србији као плану господина Милошевића. На пример, у предлогу за обједињење три оптужнице он је јасно рекао да је план за Велику Србију црвена нит која повезује три оптужнице. Од 300 дана, колико је трајало излагање Тужилаштва са сведоцима, 100 дана се говорило о Великој Србији, а одједном, три и по године после тога он каже: „Не, не оптужујем га за то”. Шта би се догодило ако би се тако нешто десило на нормалном, регуларном англосаксонском суду?

Ед Херман: Па, мислим да би на нормалном англосаксонском суду потпуно поништили оптужницу. Тешко је нормалан англосаксонски суд замислити као политизован три-

бунал. Али, заправо је оптужба за Велику Србију била основа за повезивање три расуте оптужнице: за Хрватску, Босну и Косово. Сетите се разлога због кога су то морали да ураде. То је било на Милошевићевом суђењу пошто је НАТО направио проблем око геноцида на Косову. Није било доказа за то, а морали су да оптуже Милошевића за геноцид, па су то навлачили из Босне. У то су, наравно, укључили идеју о удруженом злочиначком подухвату. Мислим да је суђење фарса и да су, очигледно, све вође НАТО-а људи којима би првенствено требало да се суди пре свих ових других, јер су починили најтежи злочин. Мислим да идеја да се приведу и затворе сви они којима се суди треба просто да оправда интервенцију, пре свега на Косову у то време. Мислим да су и судије и тужиоци збуњени свим овим што се дешава. Они не могу постхумно да га осуде. Било је важно сместити Милошевића у Хаг да би се оправдало бомбардовање, и сад кад је то завршено, они убрзавају целу ствар. И сад Карла дел Понте, иако је Милошевића називала Хитлером, може да каже да му се диви. Фарса је сасвим очигледна. Американци су цео тај систем оставили иза себе, нажалост, људи у Хагу морају да плате цену за то. Када сада погледам Трибунал, видим да, кад Косово једном буде окупирано и одузето, Трибунал губи своју функцију.

Проф. др Бранко Ракић: Имам још једно питање. Један од највећих проблема за одбрану господина Милошевића, а сад и господина Шешеља, јесте документација. Оптужени пред МКСЈ су бомбардовани документима. У случају господина Милошевића било је 1,2 милиона страна које је добио од Тужилаштва, а и господин Шешељ такође добија огром-

не количине папира, и чак не папира, они то хоће да му доставе у електронској форми и на енглеском језику, који он не говори довољно добро. Да ли имате неки коментар на то?

Ед Херман: Пре свега, схватате озбиљност оптужби са којима се суочавају ови људи, затим, хиљаде оптужби у Милошевићевом случају, геноцид, хиљаду тачака оптужбе за убиство. У нормалном појединачном суђењу за убиство, право оптуженог је да се врло пажљиво анализира сваки документ, сваки сведок, и то се поштује, а овај случај је чиста фарса. Такође, знамо да су ти документи лажни. Знамо да су спремљени, дизајнирани и конципирани од стране Тужилаштва. Даћу вам пример који лично знам. Сећате се инцидента у Рачку; Вилијам Вокер и Хелена Рента су имали прес-конференцију да би рекли да је тамо било злочина против човечности и оспорили су парафински тест који је урађен на жртвама, јер су белоруски и српски лекари тврдили да су жртве борци, а они су рекли – не, не, ми смо извели друге, модерније тестове на њима и махали су силним извештајима и документима. А када је дошло до суђења, рекла је – па, ми нисмо те тестове извели на жртвама из Рачка, него на другим људима. Тужилаштво то није знало, и сви су били врло збуњени. Значи, документи су лажни. Они су јако обимни, нема шанси да се провере на легитиман начин. То је очигледно све део фарсе. Сетите се, после толико сведока на Милошевићевом суђењу, они нису имали ниједног сведока да га повежу са било чим што се дешавало у Босни. То је било само суђење-шоу да би се оправдало бомбардовање. Мислим да Американце и НАТО више уопште није брига штеће бити са суђењем, тражили су само да се убрза и што пре

заврши. Такође, они не желе преседан на међународном суђењу који би стварно навео људе да покрену појединачна кривична суђења за ратне злочине, јер би први коме би се судило био Џорџ Буш за 600.000 убијених људи у Ираку, затим Клинтон за око 10.000 људи у Југославији. Зато они неће право суђење, желе само да што пре заврше са овим. То је у правом смислу речи било шоу-суђење.

Проф. др Бранко Ракић: Поменули сте догађај у Рачку, који је био један од главних разлога за почетак ваздушних напада на Југославију. Сада се одустаје од тих оптужби.

Мајкл Мендел: Рекао бих да је то био изговор.

Проф. др Бранко Ракић: Да, тачно, изговор. Сада је, на захтев судије Бономија, тужилац у случају против високих војних и полицијских званичника, оптужених за догађаје на Косову, изменио оптужницу, и Рачак више није у оптужници, одустали су од оптужби. Да ли имате неки коментар, како на то гледате?

Мајкл Мендел: Врло добро се сећам, Рачак је јако важан пример пропаганде овог трибунала, јер, сећате се да је Вилијам Вокер био тај који је осудио то као ратни злочин. Позвао је Луиз Арбур и рекао јој – дођи на Косово са својим камерама! Вокер је рекао да је био толико згрожен, да је то морао одмах да обзнани и осуди. То је човек који затвара очи пред многим стварима. Он је професионални амерички лажов; када је био масакр у Ел Салвадору, рекао је да није ништа страшно. Дакле, они су „скували“ ту идеју. Очигледно је било неке борбе у Рачку, неки цивили су погинули, али употреба тог термина, знате, чак је Бил Клинтон 19. марта рекао да су деца и жене присиљени да клече у блату и стрелани снајпером, да би звучало као нацистичко дело. Цела



ствар је осмишљена и урађена као изговор. Као што сам рекао, та лекарка Хелена Рента је доведена тамо да експериментише. Ја сам причао са њом о томе и био сам шокиран. –Мислите да докази за које кажете да припадају жртвама Рачка, заправо долазе са других места злочина – питао сам је. Она је рекла – да!

Дакле, цела идеја коју су смислили Американци је да тај догађај изгледа као да су се борили против нациста. Имали су Кларка, Арбурову, Вокера, који су радили све да изгледа као да се Други светски рат поново дешава. Ми знамо да је то било оправдање. Било је борбе у Рачку, познато је да је ОВК то испровоцирао, Уједињене нације су рекле: ОВК то стално ради, све време нападају Србе, изазивају одмазду и надају се да ће НАТО доћи и то користе као изговор. Управо се то и десило. Скуп у Рамбујеу је био фарса. У сред скупа у Рамбујеу, Рента је одржала прес-конференцију о Рачку са Вилијемом Вокером, који је седео у публици. Разговарао сам са Хеленом Рентом, рекла ми је да је два сата пре прес-конференције имала јако непријатан разговор са Вилијамом Вокером о томе шта она треба да каже. То што се десило у Рачку је ужасна ствар, ужасна за Србе, ужасна за Албанце, али је цинично употребљена од стране Арбурове, Вокера, Клинтон, Блера, Кларка и то је оно што је одвратно. То је злоупотребљено да би се оправдало још убијања, а као што знамо, резултат тога је још више страдалих Албанаца и Срба.

Проф. др Бранко Ракић: Па, зашто су одустали? Они су дигли руке од тога.

Ед Херман: Ствар је у томе што су председника Милошевића и све друге људе оптужили у сред рата, када није би-

ло шанси да се било шта истражује. Срамотно је да тужилац подиже оптужницу у сред ратног дешавања, када нема начина да се било шта испита. Морали су то да ураде. На Милошевићевом суђењу испоставило се да је све лажно, и на крају то нису хтели ни да искористе, јер им је непријатно и срамота их је. С друге стране, време истиче, кажу да њихов рад мора да се заврши до 2008. године. Не требате нам више. Окупирали смо Југославију, уништили Србију, овај трибунал нам више не треба, брзо завршавајте!

Проф. др Бранко Ракић: Хвала.

Једнострана правда постаје неправда

Александар Вучић: Господине Мендел, да ли је могуће замислити да неке од западних држава, на пример САД, Канада или неке западноевропске земље примене такво правосуђе као што је Хашки трибунал применио на српске грађане, посебно на припаднике њихове војске и полиције?

Мајкл Мендел: Па, не. Американци су рекли да ће да растура Хаг циглу по циглу и Уједињене нације, циглу по циглу, ако се то деси. Као што сам рекао, ми имамо злочине против човечности и једини које ми оптужујемо су исти: племе Хуту и Срби. Моја група је подигла оптужницу против председника Буша када је био у посети Канади. Канадски суд је дао све од себе покушавајући да га изузме. Дакле, то је једнострана, пристрасна правда, то је неправда. Не можете имати једнострану правду, то постаје неправда. Никад није ни постојала намера да се то примени на западне силе. Овај трибунал је и замисљен да би се применио на њихове непријатеље. Постоји познати Међународни кривични суд и





коме се суди пред њим? Суди се Африци! Америка је убила 600.000 Ирачана, прете незаконитим ратом Ирану, уништили су Авганистан, али изводе Африку на суд. Значи, то је апсолутна фарса.

Александар Вучић: Господине Мендел, као што вероватно знате, др Војислав Шешељ је у притвору више од четири године. Да ли постоји још неки такав пример, посебно у западним земљама и да ли сте ви упознати са тим?

Мајкл Мендел: Да, у Гвантанамо заливу, без оптужби. Када говоримо о Сједињеним Државама, чак и о канадској и о европским владама, то су све помоћници и подстрекачи, то су водеће терористичке земље на свету, врхунски међународни криминалци. Узмите само нирнбершку пресуду: свако ко поведе агресиван рат против система Уједињених нација јесте врхунски међународни злочинац. Говоримо о манијакалним убицама. Заиста, како било ко на свету може да буде миран када види шта је Џорџ Буш урадио током свог првог напада на Ирак, и шта и даље ради када га непрестано напада. Како ико после тога може да говори о било ком другом криминалу на свету? Поред њега, терориста Бин Ладен изгледа као мало дете. Потпуно је запањујуће све што се дешава. Ово је ера фарсе и победничке правде, посебно у контексту онога што Американци раде данас, како суде својим непријатељима. Било би смешно да није тако тужно.

Проф. др Бранко Ракић: Имам питање за вас. Суђење др Војиславу Шешељу треба да почне, почеће пре или касније. Имате ли неких савета и предлога за њега: шта да ради, какву стратегију да направи против такве институције?

Мајкл Мендел: Мислим да је Милошевићева стратегија била добра за проверавање доказа, који су сви били лажни, да их пажљиво тестира, јер је све то превара, а друга ствар је да константно оспорава легитимност Трибунала, пошто је то нелегитиман трибунал. И ја бих имао Милошевићеву стратегију. Не можете победити са овим судијама, они су послати тамо да осуде оптужене. Ти људи су стварно најгори лешинари у међународној правној професији. Оно што можете је да се обратите свету и кажете – ови докази су лажни, ове судије су лажне! Да се мени тамо суди, следио бих овакву стратегију. Не покушавајте да удовољите судијама, не покушавајте да их убедите, јер су они већ убеђени. Они знају шта им је посао.

Проф. др Бранко Ракић: Имам још једно питање које се тиче нечега што нам је тренутно велики проблем и наравно, повезано је са Хашким трибуналом, пошто припремају материјал за оно што хоће да спроведу овде. У питању је могуће проглашење независности Косова. Наравно, Хашки трибунал ту има врло важну улогу. Ви сте из земље која има искуство и ту је важан правни систем канадског Врховног суда, па, можете ли да упоредите ситуацију на Косову и искуства ваше земље са важном судском праксом вашег суда?

Мајкл Мендел: Судска пракса нашег суда је таква да не може бити унилатералног отцепљења у народном или међународном праву, уколико се не преговара и не дође до споразума. То захтева конститутивни амандман, то је одлука Врховног суда у Канади. Али, морам да кажем да је канадски Врховни суд прилично политички устројен, њега је установила Савезна влада. У случају Квебека имали смо дуготрајан, 200 година стар покрет независности, који је имао



своје законске захтеве. Посматрано из мог угла, о сваком случају треба да буде одлучено према основаности. Најбоље решење је оно до кога се дошло преговорима, посебно када се узму у обзир мањинска права.

Мислим да српска мањина на Косову има много легитимније захтеве од енглеске мањине у Квебеку, тако да не бих баш поредио та два случаја или рекао да канадска судска пракса треба да буде одлучујућа. Оно што треба да знате је да се у Канади поштују права свих људи и да се питање да ли покрет усваја та права. Ја верујем да покрет независности у Квебеку јесте демократски и да веома уважава мањинска права. По ономе што сам видео у последњих 20 година на Косову, не верујем да албанска већина поштује права српске мањине. Мислим да су то два различита случаја и ништа не бих претпостављао само на основу тога што сам Канађанин, али мислим да међународна судска пракса није ни од какве помоћи независности Косова. Очигледно је да је независност Косова одредила страна окупаторска војска. Био сам затечен. Независно Косово неће постати независна земља. Замишљено је да постане зависно од Сједињених Држава. Америка тамо има огромну базу и хоће да остане тамо заувек. Дакле, ми не причамо о стварној независности Косова, причамо о зависности од Сједињених Држава. Ипак, мислим да је то сувише компликована ситуација да би се поредио покрет у Квебеку са косовским покретом.

Проф. др Бранко Ракић: Хвала.

Ревизија историје – сиров начин да се оправдају злочини

Александар Вучић: Господине Мендел, они који имају

моћ у Србији кажу да је сарадња са МКСЈ, што значи једнострано и апсолутно покораване тој институцији, питање прихватања европских и демократских вредности. Да ли мислите да поштовање западних вредности значи прихватање МКСЈ и његовог начина рада или значи борбу против њега и његово негирање?

Мајкл Мендел: У овом моменту не разумем зашто војске Британије, Америке и, чак Канаде и Европе уништавају Ирак и Авганистан, пошто су уништиле Косово. Требало би да чувамо и славио европске вредности. Које су то вредности? То су империјалистичке, агресивне вредности које су у супротности са лепим и узвишеним принципима Повеље Уједињених нација. Али ако говоримо о другим демократским вредностима, као што је владавина закона, мислим да је МКСЈ у потпуној контрадикцији са тим. Пре свега, оно што се десило у Југославији са киднаповањем Милошевића и начином на који су Американци претили да ће изгладнети српску децу, како су платили киднаповање тих људи, што је противно уставу Југославије, противно чак и Статуту МКСЈ.

Можете да изручите људе само у складу са вашим законом. Као што знамо, европски закон не дозвољава изручивање држављана. Ви их локално процесуирате, не морате да изручujete грађане. Зато мислим да је међународни Трибунал одређење о правне и демократске вредности европског, англосаксонског, америчког и канадског права. Али не мислим да би сада, у време овога што Европа и Америка чине остатку света, требало да славио европске вредности.

Српски народ је стао уз Јевреје у Другом светском рату. Ја сам Јеврејин и мој народ је претрпео холокауст, и народ који је стао уз нас био је српски народ, а народи не мењају

своју нарав у једној генерацији. Народ који је устао против нас је онај који је бомбардовао Србију, Немачка и Албанци и Хрвати. Ми Јевреји широм света дугујемо велику захвалност српском народу.

Проф. др Бранко Ракић: Да ли видите да постоји покушај да се измени историјска слика и да они који су били на погрешној страни историје испадну добри момци, а ми да испаднемо лоши момци? То што сте ви описали је просто историјски апсурд: они који су помагали Јеврејима, који су били на доброј страни, сад су на лошој страни. Или се то наша историја креће силазном, назадном путањом?

Мајкл Мендел: Постоји преправљање историје. Замишлите Кофија Анана који каже да је Сребреница најгнуснији злочин у Европи још од Другог светског рата. Имамо тог Африканца, који после свега што се догодило у Африци очајнички покушава да преокрене историју и тако Србе изједначи са нацистима. То јесте историјски ревизионизам. За Американце, за те модерне криминалце, је веома важно да изврну, промене историју, да би оправдали оно што раде. И то је страшна ствар. Али, не могу да успеју у томе, зато што историја није само њихова, да би манипулисали њом.

Проф. др Бранко Ракић: Да ли та ревизија историје може да донесе неко добро онима који су били на нашој страни историје, на доброј страни? Зашто окренути историју против само једног њеног учесника?

Мајкл Мендел: Па, то је сиров и себичан покушај да се оправдају злочин и насиље, зато они то покушавају да ураде. Они не успевају у томе зато што је остатак света паметнији од људи који гледају вести на Фоксу.

Проф. др Бранко Ракић: Чини се да сте оптимиста.

Мајкл Мендел: Ја сам, како ми то кажемо, оптимиста у срцу, а песимиста у глави, или обрнуто, не могу да се сетим, шта год да је Грејем рекао. Имам вере у људски напредак и у људе, али то је борба непрестана. Верујем у способност људи да се боре.

Проф. др Бранко Ракић: Хвала вам много.

Александар Вучић: Господине Мендел, много вам хвала, надамо се да ћемо вас ускоро видети. Хвала вам још једном и надам се да ћемо се ускоро чути.

Мајкл Мендел: Хвала вама много, желим вам успешну конференцију.

Најпознатији политички затвореник

Александар Вучић: Хвала. Морам још једном да изразим нашу захвалност господину Менделу, као и господи Херману и Семјуелију. Веома сам почаствован што са моје леве стране седи, рећи ћу, а и већина Срба би рекла исто, најпопуларнији, еминентни професор Правног факултета у Београду, који је и члан Српске академије наука и уметности, др Коста Чавошки. Он је синоћ стигао са Пала, из Републике Српске, на територији бивше Босне, где је неколико сати био у притвору, а његова грешка је била то што је посетио породицу др Радована Караџића и пружио им одређену правну помоћ. Мој предлог је, наравно ако се слажете, да тиме започнемо ову отворену дискусију и зато ћу љубазно замолити господина Чавошког да вам се обрати. Господине Чавошки, хвала још једном што сте дошли.

Проф. др Коста Чавошки: Господине председавајући, драги пријатељи и колеге, као што сте чули, ја, на жалост, нисам био у могућности да учествујем на овој важној међународној конференцији о др Војиславу Шешељу, пошто сам



држао предавања на Правном факултету на Палама – то је мали град близу Сарајева. У петак увече био сам ухапшен док сам излазио из куће жене др Радована Караџића, и два сата држан у притвору у полицијској станици.

Овај важан дијалог о др Војиславу Шешељу, најпознатијем затворенику савести у Србији, желео бих да започнем неким историјским подацима. Ви вероватно не знате да је др Војислав Шешељ пре 23 године починио такозвани злочин мишљења. Др Војислав Шешељ, у то време професор на Факултету политичких наука у Сарајеву, је 24. јула 1984. године осуђен на осам година затвора због такозваног контра-револуционарног напада против југословенских друштвених и политичких органа. Прави разлог ове драконске казне били су његови необјављени радови, одговори дати новинару у интервјуу под називом: „Шта да се ради?“ Изгледа да се историја, с времена на време, понавља. Пре четири године, хашки тужилац је оптужио др Војислава Шешеља за такозвани говор мржње, који је, суштински, исто преступ мишљења.

Када је Карла дел Понте коначно схватила да деликт мишљења не може бити одговарајући разлог за коначну осуду и дуготрајни затвор, она је уврстила др Војислава Шешеља у измишљени удружени злочиначки подухват. Овај срамни судски процес започео је далекосежним кршењем основних људских права и слобода др Војислава Шешеља. Упркос чињеници да сви међународни правни акти о људским правима и слободама прописују да било ко, ко је ухапшен или притворен по кривичној тужби, мора одмах да буде изведен пред судију и има право да му се суди у оквиру разумног временског периода, а то значи без икаквог одлагања, или да буде пуштен, др Војислав Шешељ је чекао четири године и то суђење још није ни почело.

Друго кршење основних људских права др Војислава Шешеља били су непрестани покушаји хашког судског већа да му наметне такозване стенд бај браниоце. То је, такође, било озбиљно кршење његовог основног људског права да се сам, лично, брани или да се брани преко правних саветника које сам изабере. Др Војислав Шешељ је намерно био присиљен од стране Хашког трибунала да започне изузетно опасан и ризичан штрајк глађу да би одбранио основна људска права. То је човек који заслужује нашу пажњу и посвећеност и ово је мој удео у овој изузетно важној дискусији. Хвала вам много.

Александар Вучић: Хвала, професоре Чавошки. Сада бих желео да чујем ваше мишљење, посебно о будућности Хашког трибунала и наравно, о нашим будућим потезима и о томе како да, рећи ћу метафорички, победимо звер и шта да учинимо да бисмо се изборили против неправедних одлука Хашког трибунала, шта можемо да учинимо да бисмо помогли људима затвореним у Хашком трибуналу, шта можемо да учинимо више од обичне приче о томе, шта можемо да издејствујемо у Уједињеним нацијама или неким другим организацијама или институцијама међународне заједнице. Какво је ваше мишљење о томе? Господин Крис Блек, један од најистакнутијих светских адвоката, који је и главни виши саветник за одбрану осумњичених за наводне ратне злочине у Руанди.

Кристофер Блек: Надовезао бих се на нешто што су рекли Мајкл Мендел и Џорџ Семјуели – посао Трибунала је завршен и др Шешељу се не суди већ четири године, а Трибунал треба да се затвори 2008. године, за 18 месеци. Нема шанси чак ни да започну суђење за то време. По мом мишљењу, неће ни бити суђења др Шешељу. Наиме, Статут





Трибунала дозвољава да одређене оптуженике пребаце на национална правосућа и слутим да ће случај др Шешеља да врате у Србију, да му суди садашњи режим, за пример народу. Судиће му се у његовој земљи, јер нема шанси да се то догоди у Трибуналу. Ако се то не догоди, мислим да је он у великој опасности. До краја 2008. не могу да га пусте, јер су од тога направили велики случај, а не могу да спроведу суђење. Значи да му се мора догодити нешто друго. Мислим да је он тамо у великој опасности. Само то сам желео да истакнем, зато што мислим да је цела ситуација веома алармантна.

Александар Вучић: Хвала вам, господине Блек. Господин Мик Колинс.

Мик Колинс: Сложићу се са оним што је рекао Крис. У интервјуима, појмови фарса и пародија, што је и наслов књиге др Лафланда, увек се користе изнова и изнова – мисли се на пародију правде. Намерно желим да будем мрачан у вези са овим. Мислим да Хашки трибунал никада није имао никакве везе са правдом.

Циљ НАТО-а и западних сила је био да се Слободан Милошевић 2000. године уклони а не да не буде изабран на изборима. Када је дошло време за други круг избора, он је отказан, јер је Слободан Милошевић био убеђен ће, ако настави са другим кругом, доћи до крвавог грађанског рата у Србији и да ће улице бити црвене од крви његовог народа и он је устукнуо. Јер, чак и да је изгубио изборе, то би уништило идеју да је он диктатор, и не би се уклопило у врло прецизан сценарио кампање уништавања Србије.

Мислим да сврха Трибунала није била да се Слободану Милошевићу омогући коректно суђење. Очигледно, коректно суђење под условима који се стално мењају је контрадикција, то није могуће. Такође мислим да циљ Трибуна-

ла није био да осуди Слободана Милошевића, зато што би пресуда законски била немогућа. Да су га окривили, морали би да објасне на основу чега су га окривили и то би било немогуће. Дакле, дуго сам сумњао у то, али мислим да је оно што се десило господину Милошевићу одавно било припремљено. Он је морао да умре.

Разлог за бомбардовање Косова био је да се Милошевић уклони из југословенске политике. Али то није довољно. Неопходно је било да се уништи било каква опозиција у Србији. Када је уклоњен Слободан Милошевић, ослабљена је и његова странка, Социјалистичка партија Србије. Толико је упропаћена да је престала да функционише. Сада имате последњу преживелу опозициону партију, Српску радикалну странку, а њен лидер, др Шешељ, је заробљен у Шевенингену. И као што је Крис рекао, мислим да је у озбиљној опасности и неће им бити довољно га пребаце ван њихове контроле и удаље из српске политике. Прави циљ је да се уништи Српска радикална странка, да се уништи и последњи траг опозиције у Србији.

Дакле, шта да се учини? Мислим да је императив да се Српска радикална странка усредреди и учини све што може да обједини оно што је остало од опозиције у Србији, да се некако повеже са наслеђем председника Милошевића. За неколико недеља ће бити годишњица његове смрти. Како ствари стоје, Хашки трибунал је потпуно непредвидив, мислим, он је као луд човек. Он постоји да би уништио Србију. Законитост, разум и пристojност не функционишу у овом контексту. Мислим да др Шешељ то зна и да се зато и понаша тако театрално. Он не коментарише законитост или незаконитост ситуације. Он коментарише њихове тоге и могућност да добије рак мозга од учествовања у таквој бе-



смисленој мелодрами. Опозиција у Србији и Српска радикална странка треба да размишљају више позоришно, а мање законски. Време је да се изведу клонови, а да се адвокати пошаљу на паузу за ручак. Хвала.

Цензурисање истине

Александар Вучић: Хвала, господине Колинс. Желео бих, ако ми дозволите, да прокоментаришем ово питање у пар реченица. Према тренутној политичкој ситуацији у Србији, мислим да је немогуће да овдашње власти прихвате било који начин Шешељевог повратка у Србију. Нема шансе. Нема шансе да они прихвате такву идеју. Ако би се то десило, они би се суочили са многим проблемима. Мислим да они ту могућност чак и не разматрају. Скоро сам сигуран да и људи у Хашком трибуналу мисле исто или скоро исто. Али истина је оно што сте ви, господине Блек и ви, господине Колинс рекли. Сви ми у Србији смо дубоко забринути због ситуације у којој је господин Шешељ. Наш страх расте, јер ми знамо да они знају колико је Шешељ способан да их победи својим аргументима, својим документима, својим ставовима о политичким питањима у бившој Југославији. Свесни су да би се суочили са великим проблемима на његовом евентуалном суђењу. Кажем евентуалном, јер са њима никада не знате. Али, наравно, то је разлог због кога морамо да урадимо нешто.

Прихватамо све ваше савете. То могу да кажем као члан Српске радикалне странке, али морам да вам кажем само још једну ствар. Ми смо данас јачи него што смо били непосредно пред изборе, јер смо добили сто хиљада гласова више него на претходним изборима. Мислим да на следећим

изборима можемо и боље. Такође, нисмо више сиромашна странка као што смо били раније. То је прилична промена. Сада не могу да затворе медије за нас, не могу да кажу да нема медијске пажње за радикале, а све демократе могу да кажу све што желе и тако даље. И то је за нас много боља позиција. Ми имамо око 30 одсто гласова; ако заједно са нашим гласовима рачunate гласове Социјалистичке партије Србије и гласове неких пензионерских синдиката и неких других мањих политичких странака, то је око 44, скоро 45 одсто гласова. Сматрам да за врло кратко време можемо да се приближимо до отприлике 50 одсто гласова. Томе се надамо, али наравно, прихватићемо ваше савете врло озбиљно и учинићемо све што можемо. Извињавам се што сам вам одузео време. Господине Степлинг.

Џон Степлинг: Хвала. Желим само да се дотакнем нечега са мало другачијег становишта, јер нешто о томе знам. Као и господин Колинс, не желим да звучим песимистички, али, речено је пар ствари о томе да се неко мора обратити свету, а други коментар је био да медији отварају слободан пут Трибуналу.

Када је реч о обраћању свету, то је скоро немогуће ако се обраћате преко корпоративних масовних медија. Они чине много горе ствари него што само отварају пут Трибуналу. Говорим о организованој пропаганди. Говорим то пошто сам радио у Холивуду, и пошто сам радио за телевизијску мрежу, за филм. Када дођете до информативних кућа, Си-Ен-Ена или Би-Би-Сија, или било које од њих, то није само производ систематског, самозаштитног рефлекса. Када је реч о информативним кућама, то је свесна цензура и свесно лагање. Када је почело суђење Милошевићу, Кристијан Аманпур, репортерска звезда Си-Ен-Ена била је свуда, изве-

штавала је, стално брбљајући: „Ово је суђење века, балканског касапина стиже правда“. Кривица је била само претпостављена. Он је био сатанизован, Срби су били сатанизовани и суђење је требало да буде „фер“, зато што је он требало да буде окривљен, зато што смо сви знали да је крив. Када је Милошевић почео да се брани и да непрестано понижава Тужилаштво, репортаже са суђења су врло брзо нестале. Тога се добро сећам, јер сам био у Кракову, у Пољској и пратио сам Си-Ен-Ен. Питао сам се: „Боже, где ли је нестала?“ Знате, најефектнija цензура је изостављање. Нису морали ништа да кажу. Људи имају опсег пажње мало већи од шимпанзе. Рецимо, ноћ је доделе Оскара. Кога брига за суђење Милошевићу? И тако је врло брзо заборављен. Повремено је било повратака на ту тему.

Када је Весли Кларк сведочио, то је било цензурирано, нисте могли да чујете шта је речено на суђењу, али сте могли да чујете интервјуе са Весли Кларком. Весли Кларк би рекао: „Немам слободу да кажем шта сам рекао, али оно што сам рекао је“ – и онда би вам рекао. Ради се о врло префињеној пропаганди, али истовремено и о врло примитивној и вулгарној пропаганди.

И Гебелс би био на такву пропаганду веома поносан. И национал-социјалисти би били поносни. Ед Херман је рекао: „На Си-Ен-Ену нећете видети Ноама Чомског или Еда Хермана или Криса Блека. То се вероватно неће никада ни догодити. Нема јавног дискурса, нема јавног дијалога“. Информативне куће су као близанци, влада апсолутна доминација масовних медија и на тај начин се не можете обраћати свету. Дакле, ја немам одговор за вас, али сматрам да стратегија треба да вам буде да тражите други начин да се обратите свету. То је све. Хвала.

Александар Вучић: Хвала, господине Степлинг. Господин Нил Кларк.

Нил Кларк: Хвала пуно. Само желим да, као британски новинар, прокоментаришем ово што је господин Степлинг рекао. Он је споменуо тамошње корпоративне медијске куће, али најалост, у Британији нису само корпоративни медији један од највећих криваца за информативно покривање целокупне југословенске ситуације у последњих петнаест година. Би-Би-Си је ширио једну од најгорих пропаганди. Пре само две недеље, на Би-Би-Сију 4 био је програм под насловом „Милошевић на суђењу“ и то је била најгора пропаганда коју сам икада видео, где се господин Џефри Најс представља као најбољи адвокат на свету. Заиста шокантно. То је ипак Би-Би-Си. То није Мардок, то нису корпоративни медији. То иде даље. Тамо се води права пропагандна борба.

Моје лично искуство са Би-Би-Сијем је следеће: када је почело суђење Милошевићу, три или четири пута гостовао сам на радију. Једном приликом сам био са Ричардом Дикером из Хјуман рајтс воча, и добро смо се разумели, мислим да је добро прошло. Људи који ме знају су ми рекли – свака част, било је баш добро, стварно си им показао и томе слично и то је био последњи пут да сам гостовао на Би-Би-Сију.

Када је Милошевић у марту умро, имали смо целодневну репортажу, у суботу, на Би-Би-Сију, ИТВ-у, Скају. Педи Ешдаун је долазио сваких десет минута, Ричард Холбрук је стално био у програму, и дискусија се вртела око питања колико је Милошевић био зао – околико зао или онолико зао, не, он је толико зао. Адолф Хитлер је био на петом нивоу, а ово је било изван скале. Једини критички глас, дисидентски глас у свим британским медијима током викенда, био је мој.





Имао сам четири и по минута на Скај њузу. Нико други није био позван. Четири и по минута крајње непријатељског испитивања: контроверзни новинар, ваше виђење тешко да је прихватљиво, зар не? Чим почнете да побијате њихове ставове, они кажу: „Ту ћемо стати. Хвала вам, господине Кларк, што сте нам се придружили”, рез. Такво је било извештавање у Британији тог викенда.

Поред свега што сам рекао, постоји зрачак наде. У водећим медијима, ситуација се мења. Последња година је била мало позитивнија у односу на претходни период извештавања о Милошевићу, који је био заиста лош. На пример, Тимоти Гартон Еш, који је коментатор у „Гардијану”, новини за коју и ја пишем, написао је чланак у коме је говорио о српској агресији на Словенију, где наводи да је Милошевић напао Словенију. Ми смо то оспорили. Рекли смо да је то фактички нетачно, јер имамо коректора у редакцији и на нашем веб сајту је изашло обавештење, у коме је на дну чланка писало „ово није тачно”. Та је реченица из чланка избачена. У том моменту смо оспорили и „Тајмс”, најтиражнију британску новину. „Тајмс” је две недеље пре тога имао коментар о „Милошевићевој геноцидној агресији” и „геноцидном каспину Слободану Милошевићу” и опет смо питали имамо ли доказа да то оспоримо. Докази су уследили, и ми то износимо пред Међународну новинарску комисију, јер је испод чланка било упозорење да све озбиљне чињеничне грешке морају бити исправљене. Искрено се надам да ће се то и десити, јер они немају доказа за то. Признајем да је мало тешко исправљати сваку, и најмању грешку, али ипак, ствари сада стоје мало боље. Разлог за то је што они немају аргументе: када их оспорите, ништа не могу да вам кажу.

Уопште нисам оптимиста по питању медија. Тешко да могу да звучим оптимистички. Морамо да користимо интер-

нет и друга средства и механизме информисања, слажем се са Џоном. Али оно што ти уредници не воле је да их упорно тужимо и шаљемо пред новинарску комисију и да тако губе време, јер људи се стално жале на Би-Би-Сијев документарни програм о Србији, и ако их тако стално будемо притискали и враћали, мислим да нешто можемо да променимо када су медији у питању.

Мик Колинс: Ниле, да ли мислиш да ико, осим заинтересованих страна, чита те исправке?

Нил Кларк: „Гардијан” то има. Сада је све он лајн, па је и чланак Тимоти Гартон Еша био он лајн, па је и та исправка била истакнута и штампана у дну, и то није било добро за њега.

То и сами новинари знају и зато размишљају – боље да се чувамо и будемо опрезни, јер због овога можемо да будемо бомбардовани и-мејловима.

Мик Колинс: У принципу, поента је да се пронађу највећи лажови и њихова имена изнесу у тим исправкама.

Нил Кларк: Наравно, то ради „Гардијан”, који је најбоља новина у Британији. Знате, ја пишем за „Гардијан” и зато је то, очигледно, најбоља новина тамо. (смех) То је најбоља новина у Британији, где ћете добити непристрасну информацију, то јест најнепристраснију могућу. Најгори су таблоиди и жута штампа као што је „Сан”, знате оно: „Слободан Милошевић, касапин 20. века”, „Садам Хусеин” и такве ствари.

Џон Степлинг: Ако могу само кратко да прокоментаришем, зато што је важно да разумемо како медији шаљу своје поруке. Постоје два нивоа. Један је да имамо некога ко се ди и говори: Милошевић је касапин, ми знамо да је крив, починио је геноцид, он је ратни злочинац. То је први ниво. Други ниво је, на пример, увођење у то секвенце, где видите како улазе тенкови или како напаћене избеглице ходају у ко-

лони, и ту ће ставити наслов који каже „Балканска криза!“ а у позадини ће ићи музика. Тиме је утврђено да се нешто лоше догодило, аутоматски сте се уживели у балканску причу. Онда тај неко, ко говори, каже: „Данас ћемо говорити о Слободану Милошевићу“. Ви несвесно повежете те моменте.

Ово је доба маркетинга и ти људи у маркетингу, који су осамдесетих година маркетинг претворили у науку, су они који данас управљају телевизијом. Још је Маркузо, филозоф антиратног пасивизма, шездесетих година одбио да се појави пред новинарима. Питали су га зашто, а он је одговорио: „Зато што, шта год да ми дозволе да кажем, то се неће чути“. Зато што контекст, оквир аргументације то не дозвољава. Мик је питао да ли то ико чита. Да, мислим да људи читају. Да ли о томе размишљају? Можда људи на интернету. Али ми говоримо о малом проценту популације, јер огромна већина људи, после посла, мртви уморни гледају телевизију и само обрађују врло упрошћену, сведену поруку. И зато пропаганда функционише тако како функционише.

Шешел у опасности

Кристофер Блек: Једна ствар ми не да мира, а то је дан престанка рада Трибунала. Мислим да ми не да мира зато што то може бити одговор на питање шта да се чини. Ако размишљамо о том датуму, децембру 2008. године, ако то је сте датум престанка рада Трибунала, они морају да имају коначну пресуду до тада, што значи да суђење мора да буде завршено шест месеци пре тога, да би пресуда могла да се размотри, што значи да би суђење требало да почне одмах. А чак ни у том случају не би могло да буде завршено, зато што би трајало две или три године. Дакле, врло је јасно да они немају намеру да му суде.

Да сам ја др Шешел, шта бих урадио? Стварност је да не могу да ми пружи суђење, па, шта ће ми се догодити? Пошто не можете да ми судите, невероватно је да ме држите у притвору. Ако сам притворен, због чега сам притворен?

Оба Трибунала, и МКСЈ и МКСР, треба да окончају рад до краја 2008. Имају исти проблем са Трибуналом у Руанди – нема времена за преостала суђења. Трибунал у Руанди намерава да преостале случајеве пребаци у друге земље, а четири случаја ће бити пребачена у Руанду, да им суди непријатељски режим који сада контролише све у Руанди, што значи, претпоставка је да ће већина тих затвореника вероватно бити мртва у наредних пар година. Ви сте рекли да не могу да га пошаљу назад у Србију, јер би то изазвало велику пометњу у Србији.

Александар Вучић: Ја само тако претпостављам.

Кристофер Блек: Можда сте потпуно у праву, да због изборних резултата они не смеју да ризикују. Можда су то планирали, али не могу то да ураде сада. Шта ће да раде са њим? Могу да га пребаци у неку другу државу која има универзалну надлежност, као што је Белгија, а Белгија игра америчку игру, осим у неколико случајева. Канада је то исто радила. Они суде неким чланова Хуту племена. Он може да буде пребачен у надлежност неког другог, ко ће прихватити тај случај. У том случају можете све то да блокирате. Али мислим да др Шешел мора врло отворено да постави питање: – Ви не можете да ми судите. Хоћу одмах да знам које су ваше намере. Питање председнику Трибунала: – Шта ћете да радите са мном? Питање Хансу Холцијусу – Шта планирате? Савету безбедности: – Шта планирате? Хоћу одговор сада, иначе треба да будем пуштен. И народ у Србији и Српска радикална странка треба да знају одговор. Нисам сасвим сигуран какав ће механизам бити примењен, али можда би



просто требало тражити распоред, питати какав је судски распоред. А они вам га не могу ни дати, јер чак и ако планирају да започну суђење сада, оно неће почети најмање још шест месеци. Значи, или ће, жао ми је што то морам да кажем, урадити нешто као што су урадили Милошевићу, или имају нешто друго у плану, а шта је то? Нисам сигуран где то води али мислим да је кључ ту негде.

Александар Вучић: Господин Мезјаев, па господин Серџи.

Александар Мезјаев: Желео бих да поделим са вама своја размишљања у вези са питањем које је овде отворено – шта треба сада да чинимо? Политичка и медијска подршка су веома важне, али мислим да немамо времена за то, пошто сам дубоко убеђен да, што ефикаснију одбрану др Шешел на свом суђењу покаже, биће суочен са већом опасношћу. Пример Милошевићевог суђења нам је показао да ћете, ако се успешно браните, на крају бити убијени. Ако се безуспешно браните, можда ћете преживети. Мислим да хитно морамо да предузмемо неке кораке. Један од мојих предлога је константно инсистирање на питању незаконитих одлука овог суда. Јер, ако пажљиво погледамо све одлуке донете у МКСЈ и већину одлука у случају господина Шешела, можемо увидети да немају одговарајући законски резон. Када је у питању такозвана политичка кампања о његовој одбрани, поновићу опет, она је веома важна, али, када су у питању ти хитни кораци, требало би да почнемо од састанака са Генералном скупштином, Саветом безбедности и са свим другим институцијама Уједињених нација.

На пример, погледајте како се дискусија о МКСЈ у Генералној скупштини сваке године наставља. То су само формални говори представника земаља и, по мени, сасвим је јасно да те извештаје заправо не пишу ти представници. Али,

ако група правника, са циљем да што пре поништи Трибунал, отвори проблем незаконитих одлука и пресуда МКСЈ, ми имамо шансу. Ми вероватно никада нећемо у томе успети, али, поновићу, имамо шансу да затворимо овај Трибунал са једним од главних разлога: незаконитост његових одлука. Моје је мишљење да треба да формирамо међународну групу правника која би радила са циљем да сваког дана, после сваке одлуке донесене у Трибуналу, обавештава све органе Уједињених нација. То ће нам вероватно дати шансу да покренемо питање затварања овог Трибунала много пре 2010. године, пошто они до тада имају довољно времена да убију др Шешела. После Милошевићевог случаја заиста сам постао песимиста, не полажем никакве наде у суд. На суду можете имати бриљантну одбрану, али вам то неће помоћи, чак ће вас довести у још већу опасност. Хвала.

Александар Вучић: Хвала. Господине Серџи.

Дејвид Серџи: Слажем се са професором у много чему, мој приступ је сличан његовом приступу, али мислим да је потребан више технички приступ који се ослања на различите светске институције и на то како да се искористе правила тих институција против Трибунала.

Потребно је да се мобилише јавно мњење, као што је већ учињено у Србији и да се Влада примора, на пример, да оде пред Међународни суд правде и да захтева одлуке о конкретним питањима која утичу на случај др Шешела што је питање примене закона о говору мржње, зато што Србија као држава има став да треба да изнесе случај у складу са политиком тумачења, правила и процедура Уједињених нација, док сам др Шешел нема такав став.

Оно за шта је др Шешел оптужен погађа право у срце скоро сваког Србина. Потребно је јавно мњење изврши притисак на Владу да случај изнесе пред Међународни суд





правде, да оспори сам темељ оптужнице, да удари у саму суштину случаја против др Шешеља. То је коришћење техничких правила институције против ње саме. Иако то може бити тешко, иако сама институција можда неће прихватити тужбу, то ће бацити светло на оптужбе, баш као што је случај „палестинског зида“ стварно обелоданио зло постојања зида у Израелу и Палестини. Израел се никад није потрудио чак ни да оспори тај случај. И оно што највише запањује: упркос Уједињеним нацијама, Међународни суд правде има врло осуђујуће мишљење, против интереса Сједињених Америчких Држава, против Израела, у том посебном случају. И ја знам, пошто сам укључен у помагање Влади Мексика у случају Авина, да правда повремено буде задовољена у тој конкретној институцији. У случају када смо заступали осуђене Мексиканце, који су у Тексасу, Калифорнији и другим америчким затворима били осуђени на смрт, којима није било дато право да имају приступ информацијама, чак је и амерички судија гласао за правду и гласао против Америке у одлуци 50:1. Довољно је чудно што је чак и председник Буш издао изричито наређење којим налаже примену тог наређења.

Значи, не можете добити неку правду ван Међународног суда правде. Постоје и друге институције на које не смеју врше притисак и којима се можете обратити. Мислим да морате имати комисију која ће темељно анализирати које су то институције. Чуо сам да је поменут ваш правосудни врх, људи причају о томе.

Друго питање које сам поменуо у свом раду тиче се права осуђеника након изрицања пресуде. Права након пресуде постоје, али нису дефинисана. Наш је посао да том питању придамо значај и исцрпно га објаснимо. Професор ја смо причали о томе.

Треба да се вратимо на неколико случајева које је изазвао лош закон. Треба искористити одлуке тих институција против њих самих, како би се истакло да су одређене пресуде лоше донесене, да су те случајеве водили лоши адвокати и да морају поново бити размотрени, а ево како: „Ево примера једног случаја за који сам чуо, ево још једног који се завршио другачије...“ Већ се ту потенцијално може искористити Међународни суд правде како би се решили сукоби између две такмичарске институције УН, између МКСП и суда у Сијера Леонеу посебно. Дакле, ја се залажем да се бар један став изведе са овог састанка: да размишљамо изван кутије, да искористимо друге институције УН против њих самих, против МКСЈ, да минирамо основне постулате МКСЈ и да радимо руку под руку са оним људима који, са нашег становишта, манипулишу пропагандом, и да то искористимо да, ако добијемо икакве позитивне одлуке, то ставимо под рефлекторе медија. Хвала.

Александар Вучић: Хвала, господине Серџи. Господин Колинс.

Мик Колинс: Мислим да је поента коју је Дејвид истакао врло битна: случај израелског безбедносног зида пред Међународним судом правде. Израел се није супротстављао на суду, али оно што је Израел учинио јесте: поставили су пред Суд правде аутобус који је експлодирао, да демонстрирају пустош коју ти терористи могу да изазову ако прођу преко зида. Нису се противили јер није било могуће законске конкуренције у случају против зида. Е, Међународни суд правде је установио је да зид повреда међународног права! Али знате ли икога ко је употребио овакав став, ко је донео овакву пресуду, знате ли некога ко уопште зна за то, осим неколико правних мољаца, овде присутних и бораца за мир?



Дејвид Серџ: Наравно! То је искоришћено у парници која се водила против мексичког зида који је саграђен у Аризони!

Мик Колинс: Приговор се прихвата, заступниче!

У Трибуналу седе убице

Кристофер Блек: То је добра поента, али мислим да временски оквир од 8 месеци није добар. Ми немамо посла са судом, ми имамо посла са гангстерима, али заиста, буквално, не само метафорички. Ти људи су гангстери. Када је суђење мом клијенту почело, прећено ми је од стране министра из Владе Руанде, рекао ми је да, ако не умукнем, нећу живети дуго; на исти начин ми је претио официр америчке војске, функционер ЦИА-е, а сад у новембру ми је тајна полиција Танзаније рекла да ће убити и мене и мог клијента, јер претпостављају да мој клијент зна много, па онда вероватно и ја знам исте ствари.

На пример, у марту, одмах пошто је Милошевић убијен (а чврсто сам убеђен да је у питању убиство, не само небрига, да је отрован), Цувеналу Хавјер Арману, који је био важна личност у бившој влади Руанде, као што сам рекао на јучерашњем митингу, обратили су се канадски истражитељи како би сведочио против извесних оптуженика. Он је сарађивао пар месеци. Живео је у Бриселу, али су га замолили да се виђају са њим у Лилу, у Француској. Ми не знамо зашто је морао да прелази границу са Француском због разговора, али тамо се то одвијало.

После неколико разговора, он је написао писмо главном америчком тужиоцу, који се зове Стивен Реп, који је сада пребачен у суд Сијера Леоне као главни тужилац, он је из Ајове. Написао је да су му канадски истражитељи рекли да,

уколико не сведочи лажно против извесних осумњичених и не каже неке лоше ствари (они су покушавали да докажу постојање неких одреда смрти који никада нису постојали), да ће га убити и да ће пси пишати по његовом телу. Тако је написао у свом писму тужиоцу.

Његова жена каже да је две недеље касније устао из кревета и решио да оде на последњи састанак са њима, да им каже – то је то, не желим више да сарађујем са вама и никад се није вратио. Отицао је из куће у пет ујутру како би ухватио воз за Лил и више се није вратио. Због тога су избили велики протести у Бриселу и у друштву у Руанди – где је он? Нестао је! Шта сте урадили са њим?! Недељу дана после тога нађено је његово тело како плута у каналу у Бриселу, одсечених руку и наго. Дакле, врло је очигледно: или су га ти истражитељи убили, или га је убио режим који су они представљали. Вероватно су били у дослуху, али свакако су они то аранжирани. Ти људи су мафијашки. Тако су завршили и друге важне личности у случају Руанда које су убијене.

На пример, бивши министар у влади Руанде, који је радио и за РПФ, изашао је и јавно рекао: „Могу да докажем да сви сведоци пред Трибуналом у Руанди излажу лажне доказе и ја желим да сведочим!“ Пет дана касније, заједно са својим возачем, ликвидирао је аутоматом на улицама Најробија. Има још неколико случајева да су сведоци убијени. Ми немамо посла са судовима, већ имамо посла са гангстерима, фашистима!

Питање шта ће да ураде са др Шешељем је екстремно хитно, јер немају времена да му суде, па шта ће онда да раде са њим? Питање је шта ми можемо да урадимо управо сада, јер ће време вртоглаво да лети. Мислим да Мик има добар став. Мора се у српском народу подићи свест, морају се некако повезати Социјалистичка партија и Српска радикална

странка, иако имају различиту политику и циљеве, али по овом важном питању ви сте заједно. И у другим странкама, чак и вама опозиционим странкама, вероватно има људи који не могу ово да поднесу.

Не смете да дозволите да ти људи убијају Србе тек тако. Нешто се мора учинити, и као што је неко рекао јуче на митингу: уколико српски народ не затражи, Руси неће сами то урадити, премда су Руси спремни да нешто предузму, али им је потребан чврст став српског народа. Морам да нагласим хитност ситуације, јер ови људи су убице и неће стати ни због чега.

Дејвид Серџ: Рекао бих да смо овде на два различита колосека. На једном су ствари са законском надлежношћу, које можемо да учинимо сада, а на другој су ствари са много мрачнијом надлежношћу, којих морамо да се чувамо и које морамо да објављујемо, јер нема много тога што можемо ту да учинимо како бисмо их спречили, осим да пишемо јавно о томе, да будемо пажљиви с тим у вези и учинимо све што можемо како бисмо се заштитили од тога. Али мислим да морамо да деламо на оба колосека. Морамо да радимо на више нивоа истовремено и можда је потребно да различити људи раде на различитим питањима, али у координацији.

Александар Вучић: Професор Чавошки.

Проф. др Коста Чавошки: Само бих рекао нешто о могућој будућности случаја др Шешеља. Једна могућност је да се тај случај пребади у београдски Специјални суд. Али у садашњем правном систему, ми немамо такве појмове као што је „удружени злочиначки подухват“ и „искључива одговорност“ или, ми кажемо „објективна одговорност“. Зато је немогуће оптужити и осудити др Војислава Шешеља у Београду, следећи ту оптужницу коју је произвела Карла дел Понте.

Друга могућност је да се др Војислав Шешељ пребади у Сарајево. То је врло озбиљан проблем. Како ствари сада стоје, Шешељ је оптужен за нека дешавања у Хртковцима, за неке наводне злочине у источној Славонији, близу Вуковара, то је у Хрватској, и неке наводне злочине у Зворнику и другим градовима у Босни и Херцеговини. Са становишта Карле дел Понте то је била грешка, пошто су три државе укључене и могуће је пребацити га у друге две државе, изузев у Србију. Дакле, коначно би могли да закључе оптужницу, да обришу Хртковце и, можда, источну Славонију, и да се само концентришу на наводне злочине у Босни и Херцеговини, и да после тога пребаце Војислава Шешеља у Сарајево, где га, знате колико жељно ишчекују и то би био заиста озбиљан проблем за нас, и нажалост, за Шешеља лично.

Кристофер Блек: Када су пребацивали досијее из Трибунала у Руанди у различите надлежности, дозвољавали су локалним тужилаштвима, на пример белгијском, канадском, чак и у Руанди, слали су истражни досије и препоруку за подношење оптужби, али са слободом да се одаберу друге оптужбе, ако желе, на основу навода истраге. Да ли мислите да је могуће да се та измена оптужби догоди овде, да ли то српски закон дозвољава, или је то сувише ризично за њих?

Неопходна кампања против господара новог светског поретка

Проф. др Коста Чавошки: Ово је, знате, политички злочин. Према нашем закону, неопходно је сведочити и оправдати узрочну везу између такозваног говора мржње и стварања последица. Наравно, у случају Шешеља, то је немогуће. Значи, према нашем правном систему и кривичном закону, немогуће је осудити Војислава Шешеља на том основу.



Александар Вучић: Господине Синг.

Канвар Бим Синг: Хвала вам пуно, господине председавајући. Пратио сам обраћања и уживао сам у коментарима из Филаделфије и Њујорка. Можда грешим, сви су интелектуалци који седе овде, можда се слажете, можда се не слажете, али верујем да је једна ствар важна. Ја бих јавно, на локалном и међународном нивоу тврдио да нема кривичног случаја против др Шешеља. Немојмо се збунити његовим лидерством, немојмо га најављивати као „оптуженог”, мислим да је то срамота за људска права и за нашу разборитост. Како га ми називамо „оптуженим”? То је под један, а под два, морамо почети да анализирамо Статут МКСЈ. Кога је установио, ко су његови ствараоци и господари? Која му је сврха? Погледајмо Багдад: како је суђено председнику, најмоћнијем ирачком вођи; како су његови адвокати због осуде убијени; како су судије у Индији отпуштене и пребачене, зато што је изричито Џорџ Буш то желео. Шта очекујете од овог малог Трибунала у Хагу? Може ли он да иде насупрот жељама Џорџа Буша? Може ли да се бори против Џорџа Буша и Тонија Блера? Мислим да губимо време говорећи о припремама случаја. Ово није кривични случај! Морамо почети кампању против господара новог светског поретка.

Александар Вучић: Хвала вам пуно, господине Синг, господин Степлинг.

Џон Степлинг: Мислим да је Крис потпуно у праву, добро је сетити се с ким овде имамо посла. Људи, пријатељи пацифисти говорили су ми: Ганди је легао пред воз, то је било фасцинантно! Да је Ганди легао пред мотор Дика Чејнија, он би био прегажен! То је истина. Бојим се да сам веома циничан човек, и како време буде пролазило вероватно ћу бити све циничнији. Не желим да звучим као да увек све причам у маркетиншким терминима. Али, у том смислу, ови

трибунали немају везе са правдом, њих баш брига шта је по закону, а шта није, шта је истина, а шта не, они једноставно за то не маре. То је врста политичког театра. И једина нада за људе као што је др Шешељ је да некако морате наћи средства, стратегију да успете да га ослободите, али тако да то буде у њиховом интересу. Немам предлог за вас, осим што верујем, мада, фантазија је мислити да имате посла са људима који имају имало саосећања или брину за истину и правду. Можда је време да почне много циничније да се размишља о проблемима, у овом случају др Шешеља, и других сличних њему, широм света. Јадни Шешељ! Мислим да се сви ми слажемо да времена нестaje. Немојте се рачунати на доброту људи који воде Трибунал.

Кристофер Блек: Само бих желео да пропратим ову сјајну идеју. Управо смо видели масовне протесте Хезболаха у Либану против либанске владе. Били су врло ефикасни и дисциплиновани и задали су им много проблема. Није моје да вам сугеришем шта да радите овде у Србији, али човек би могао да се пита шта би се десило када би из дана у дан биле организоване масовне демонстрације у Београду и другим градовима од стране Српске радикалне странке, Социјалистичке партије и других националиста и људи који желе да заштите интегритет овог народа. Шта би се догодило уз такав притисак? Дан за даном, недеља за недељом. Можда би тако нешто требало да се узме у обзир. Ако то постане стварни политички проблем у Србији, онда постаје политички проблем и за НАТО, можда ће ипак рећи – хајде да пустимо овог типа, а онда ћемо се политички обрачунати с њим кад стигне кући.

Александар Вучић: И то ћемо такође размотрити. Хвала. Госпођа Кетрин Шиц.

Кетрин Шиц: У потпуности се слажем са оним што је Кристофер Блек рекао данас. Размишљала сам све време о



томе и зато се и нисам укључивала у дискусију до сада. Мислим да је ово врло озбиљно и фрустрирајуће питање и суочавамо се са, мислим, врло тужним даном, 11. мартот. Различити људи употребљавају различите термине за ову машинерију. И ви сами сте, господине Вучићу, рекли да је то звер. То је смртоносна апаратура и мислим да је ситуација заиста веома озбиљна.

Сећам се да сам јуче читала шта је Мајкл Шарф рекао о томе који су били политички разлози за оснивање Трибунала. Један од њих је био да се бивша власт, Милошевић и људи као што је он, наравно и др Шешел, одведу тамо, да би се показало да то неће моћи тако да функционише. То је можда нешто што врло брзо може да се спречи, с обзиром на моћ коју ви као Српска радикална странка поседујете. Дакле, подржавам оно што је Крис поменуо – масовне демонстрације. Српска радикална странка треба да се концентрише на масовне притужбе на сам Хашки трибунал и на борбу против њега, фокусирано због др Шешел, али не искључујући и друге разлоге. Српска радикална странка је, најбоље речено, јака и оштра, нарочито по питању Косова, као да је др Шешел присутан овде, и показује да је његово одвођење не мења и не слаби њене позиције, већ да странка постаје све јача. Такође Српска радикална странка показује да ни по коју цену неће бити мање оштра или мање јасна у изражавању свог мишљења.

Александар Вучић: Хвала пуно. Да ли још неко жели реч? Да, господине Колинс.

Мик Колинс: О овоме што је Кетрин рекла о циљевима и сврси Трибунала. Знате, људи који воде ту звер, ту машину, поседују ароганцију коју само незналице могу да подржавају. Осим одвођења Слободана Милошевића и његових политичких савезника, други главни циљ Трибунала био је да едукује Србе. Да образује Србе! Познајем неколико Срба и сматрам да вероватно има више доктора наука у Београду, него што их има у Бостону и Берклију заједно. Заправо, многи доктори наука у Бостону и Берклију долазе из Београда. Идеја да би клонови као што су Мајкл Шарф и Теодор Мерон, те агресивне незналице и дилетанти, могле да образују Србе говори о растројености њихове психичке стварности. То вероватно психијатар не би могао да излечи, електрошокови можда, лоботомија засигурно би, али шта бисмо онда радили са њима?

Масовни протести за Шешелјево пуштање на слободу

Александар Вучић: Хвала, господине Колинс. Да, господине Степлинг.

Дон Степлинг: Кажем: урадите нешто како бисте довели до тога да у њиховом интересу буде да пусте др Шешел. Можда треба истрајати и вршити константан притисак и протесте, дан за даном, дан за даном... То ми се чини као врло добра и здрава идеја, јер их у том смислу треба излудети и довести до тога да сами пожелеле да га пусте. Мик је потпуно у праву, ми имамо посла са коефицијентима интелигенције који су у висини собне температуре. Можда ће их све то натерати да пожелеле да продају пуштање из затвора, можда ће им све то постати превелико смарање, ти протести и чуда. Дакле, пустићемо га, али продаћемо га, ми као Трибунал, и то ћемо учинити као чин милосрђа.

Видите, они могу представити себе тако да делују милосрдно и правично, као да су у служби милосрђа и правде. Можда им дајем превише кредита, а опет, ја нисам баш најоптимистичнији човек на свету. Мислим да ствари морају да

се посматрају на тај, помало циничан начин. Време које имате врло је ограничено, и поновићу по четврти, пети пут, не можете се позивати на њихово осећање правде или саосећања, јер они га немају.

Александар Вучић: Хвала вам много. Да, господине Блек.

Кристофер Блек: Можда сте, господине Степлинг, у праву за оно што сте малочас рекли, они се могу приказивати као добри и праведни, Фелон је умео да буде такав када је Милошевић првобитно био процесуиран и када су га притворили пре шест или седам година. Али, сада је игра готова и они хоће да изађу из свега тога. Ви сте већ почели своје акције. Цео онај састанак и митинг јуче био је врло моћан. Не знам да ли можете, али ако бисте могли да наставите тако, то је вредно труда, јер не знам шта бисте друго могли. Шта бисмо друго ми могли, шта нам свима остаје да чинимо, осим да истрајавамо у том вршењу притиска. И не знам каква је ситуација са владом, шта је формирано, какве су коалиције и које ће бити формиране, али претпостављам да морате да се погађате, да ако је икако могуће, успоставите такву владу где ће друга страна да подржава притиске за пуштање, не само др Шешел, морало би се за све затворенике тамо инсистирати. Он је примаран, он је лидер ваше странке, али треба се фокусирати на све затворенике тамо.

Дејвид Серџ: Још једна идеја. Чудна ствар у приступу Међународног суда правде у случају Авина је та да, пошто је био успешан, а нико није мислио да ће то бити, сви економски интереси у Америци удружили су се у лобирању у име подршке Међународном суду правде, јер се, наравно, економски интереси ослањају на одлуке Међународног суда правде које треба тумачити и поступати према њима. Ако имате одлуку о хуманитарном праву коју доноси Међународни суд правде, ви имате неправилну ситуацију да америчка правна комора подржава смртну казну за осуђенике, што је најнеправилнија и најнеисправнија ствар за коју сам икада чуо. Али, с друге стране, постоје извештаји Врховног суда Сједињених Америчких Држава. Мислим да, као што је Мик рекао, треба да им дате излаз и да постоји економски излаз. И довољно је чудно, али силе капитализма подржавају одлуке које могу да нам помогну. Мислим да је то један од начина да се са тим изађе на крај.

Александар Вучић: Господин Кларк.

Нил Кларк: Само желим да истакнем завршну поенту. Гледајући слику новог светског поретка, кажем: разлог што је др Шешел одведен, и што је Слободан Милошевић умро, јесте поновно писање историје. За њих је врло важно да последњих педесет година историје ове земље буде запечаћено и завршено. Да се каже – Срби су сто одсто криви.

Шешел ће или да осуде или ће да умре, или ће да га казне кроз медије. Милошевић је такође био осуђен од стране светских медија. Зашто је то важно? Важно је зато што планирају да убудуће искористе интервенционистички модел против ове земље, и то у наставцима.

Знамо да је у Ираку катастрофа. Много је људи убијено. Можда ће овај концепт бити примењен и против Дарфура, против Белорусије, Сирије за неколико година. Занимљиво је да они и даље покушавају, иако су са Ираком прошли тако лоше. Њима је интервенција у Југославији још важнија и они се тога држе.

Они су ме напали када сам писао о Југославији и о Косову, не о Ираку, јер сада је очигледно и свима јасно да је 90 одсто јавног мњења у Европи против рата у Ираку. Али још има много људи који верују да је оно што се овде догодило, било хуманитарна интервенција. Превише људи у то верује



и они желе да се са тим уверењем настави, јер хоће да то употребљавају и у наредних пет година против неке друге земље. Ми смо разоткрили лажи о Ираку, сви знају да је то лаж, али још увек има превише људи који верују у лажи о Косову, о ратним злочинима. Ако и то разоткријемо, како ће моћи поново да интервенишу да би поставили своје режиме? Шта ће да употребе? То је заправо велики проблем.

Не желим да будем песимистичан, али мислим да је то разлог што држе др Шешеља, јер званична верзија мора да буде: Срби су криви, ми смо интервенисали због заштите људских права, како је Џорџ Семјуели рекао, и то је то, тачка, идемо даље. Раде на томе да би то касније искористили. Због тога је важно да сви заједно, ради историје, разоткријемо те лажи. Не само ради правде за српски народ и правде за људе који су сатанизовани, већ и да би се заштитили животи невиних људи који су у опасности, јер за пет година њима ће се догодити иста ствар. То је ратна машина, и ако је не зауставимо, убиће много људи. То је ратна машина која иде у Београд, Багдад, Кабул, Техеран. Морамо да је зауставимо. Сјајно је видети да је Српска радикална странка тако јака. Надам се да се можемо повезати и са другим странкама и другим групама широм света. Зато је борба др Шешеља од тако велике важности.

Мик Колинс: Једна од ствари које се нисмо овде дотакли је да права сврха није пресуда или пуштање, то није важно, права сврха Хашког трибунала је да се утврди пореска или гарантна одговорност за ратове у Југославији и да се кривица свали на Србе. После освајања Кувајта и првог америчког Заливског рата, основан је Савет за обнову Уједињених нација и свако на свету ко је познавао неког Кувајћанина, могао је да поднесе тужбу том савету. Пошто је прва најезда тужби размотрена, опште богатство Ирака, његов новац од нафте, били су задужени за следећи миленијум. Оно што Трибунал ради и што је можда већ и урадио, је да Србију и држи финансијски одговорном за штете нанете за десет година ратова у Југославији. И Србија ће непрестано бити обавезна да плаћа обнову и поправке.

Мобилисати слободарски свет

Александар Вучић: Хвала, господине Колинс. Госпођица Марина Рагуш, члан Тима за одбрану господина Шешеља.

Марина Рагуш: Покушаћу да будем врло прецизна и конкретна, надовезаћу се на оно о чему је говорио Нил Кларк и покушаћу такође да одговорим Мику Колинсу и, наравно, Крису Блеку. Није ствар у томе шта треба ми да радимо овде. Па због политичког програма професор Шешељ се сада налази у Хагу; због тога што десет година, и више, чак и петнаест, покушава да уништи илузије које се одnose на НАТО, МКСЈ и међународну правду. Он је био једна од најистакнутијих политичких фигура овде, која је стално упирала прстом у нови светски поредак и то је управо основни разлог што је утамничен иза зида МКСЈ. Оно што је нама овде потребно је најјача и чврста подршка међународне заједнице, конкретно, ваша подршка.

И нама овде је такође потребно да створимо чврсту мрежу као прву линију одбране за слободан и праведан свет. Или ћемо отићи одавде као лицемери, уколико само закључимо овај састанак са причом и наставимо по старом концепту. И оно што стоји изнад свега овога, и то морам да нагласим, је да су због праве природе МКСЈ као продужене руке НАТО-а, и због српског менталног склопа да гласно кажу истину, Срби били једини народ у региону који је истински упирао прстом у западне вође, и зарад истине, треба рећи да смо били једини и усамљени у томе, на почетку.

Ако говоримо о међународној политици пре Кувајта, западни политичари и западне силе започеле су нову фазу у међународним односима ратом против Панаме и ратом против генерала Норијеге. То је био почетак тотално различите политике, која је створила свет какав знамо. И само ме подсетите, можда грешим, колико је интелектуалаца устало против тога? Овде у Србији, најистакнутија фигура заправо је био професор Шешељ. Због тога што је гласно говорио истину, он је често био иза решетака овде, и коначно, иза решетака МКСЈ.

Дакле, право питање је: шта ћемо ми да урадимо заједно? И зато смо овде сада заглављени са тим једноставним питањем и изналажењем начина који би био најуспешнији и најефикаснији против ове неолибералне окупације света. И то је, наравно, програм Српске радикалне странке. Дакле, ми смо учинили скоро све само да бисмо скренули пажњу светске заједнице на оно што се дешава овде у Србији, у Ираку, у Сирији, на оно што је учињено у Кувајту или у Панаме и шта ће се десити у будућности. Каква будућност је зацртана нашој деци, на пример.

Можда само можемо да почнемо од ове мисли или ове идеје, јер смо сви ми заглављени у овом новом светском поретку. Можда, после ове конференције и свих ових паметних речи, треба само да размислимо, не како да помогнемо др Шешељу, већ како да помогнемо свима нама, али на међународном нивоу. Имамо неколико различитих начина да то учинимо. Један је интернет, на пример. Други представљају, наравно, протести и све остало. Само да се мобилише сав слободан свет. То је једина шанса за ово друштво названо међународна заједница. Хвала вам на пажњи.

Подржати Шешељеву борбу

Александар Вучић: Хвала вам много, драги наши гости, уважени учесници. На крају наше дискусије морам да кажем да ћемо размотрити све што сте овде изнели, не само данас; многе важне ствари сте рекли јуче на нашој конференцији



овде у Београду, после тога и на нашем митингу. Желео бих да кажем пар ствари о вашим радовима и о нашем заједничком послу. Ми ћемо све то објавити у скоро свим новинама у Србији, емитоваћемо ову дискусију и јучерашњу конференцију на три или четири националне телевизије овде у Србији. Учинићемо све што можемо да промовишемо различите идеје, и не само идеје, програме и планове, већ и различита мишљења и сва наша разликовања од западних политичара, не свих, али од већине њих, и све наше разлике и неслагања са господарима новог светског поретка, наравно.

Како је Џон Степлинг рекао, ни ја нисам оптимиста. Ми смо увек покушавали да оценимо народе и снагу неких земаља и чак, неких савеза, на прави начин и потпуно сам уверен да имамо довољно средстава и начина да им се супротставимо и да покушамо да створимо, ако не различит свет, али сигуран сам да можемо да створимо много различитих мишљења у свету. И то је ипак нешто, сигуран сам у то.

На самом крају, обећавам вам – ја познајем др Шешеља, не само као генерални секретар Српске радикалне странке, познајем га као пријатељ много година, знам његов карактер, знам шта је он спреман да учини, не за себе, већ за будућност српског народа, за будућност све наше деце, и никада нисам срео храбрију особу него што је господин Шешељ. То сте могли да чујете и од Слободана Милошевића, чак и када су били политички противници овде у Србији. Они не могу да изврше притисак на др Шешеља да уради било шта за Тужилаштво, за Карлу дел Понте или за било кога другог. Он је спреман да учини све што нико други није у стању да учини против њих. Сигуран сам да нико од нас не може ни да замисли шта је он све спреман да уради. Јер, видели сте, он је започео штрајк главу и они су морали да испуне све његове захтеве и жалбе.

После свега, када сам као правни саветник господина Шешеља срео неке људе из Хашког трибунала у секретаријату неких других органа тамо, они су рекли – господин Шешељ је врло специфичан случај и оно што важи за једно, друго или треће оптужено лице, то не важи за господина Шешеља. Он може да уради многе ствари на другачији на-

чин. Сигуран сам да сви ми заједно можемо да успемо, а уверавам вас, ми у Србији, а посебно ми из Српске радикалне странке, веома смо задовољни вашим разматрањима и дискусијом и много смо научили од вас. Сигуран сам да ћемо наставити сарадњу и бићете наши драги гости врло скоро, и мислим да ћемо до тада појачати и унапредити нашу борбу у Србији, против Хашког трибунала. Драги моји пријатељи, хвала вам још једном. Господин Кристофер Блек ће рећи још нешто.

Кристофер Блек: Запањен сам да смо заборавили да урадимо нешто крајње очигледно. Предлажем да, као и у случају господина Милошевића, оснујемо међународни комитет за подршку. Овде већ имамо једну радну групу, можете је назвати како хоћете. Сви који су позвани на овај скуп могу бити у њој, као и сви са којима контактирате или им пошаљете мејл и питате их да ли желе да учествују у раду комитета за одбрану и подршку др Шешељу или другим затвореницима МКСЈ.

У ову групу можете укључити кога желите. Претпостављам да би Харолду Пинтеру било драго да се прикључи, као и другим људима у Британији, Ремзију Кларку такође, има много оних који би то желели.

Александар Вучић: Хвала вам много. Могу одмах да вам кажем, ми смо већ разговарали са др Шешељем о томе, сигуран сам да ће он то прихватити. Хвала вам, са великим задовољством пристајемо.

Кристофер Блек: Ако могу, да посаветујем представнике и људе из страначке структуре и радних група да одржавају контакт са овде присутним гостима, да направе списак људи и да позову и све остале, и друге националне и независне странке широм Европе које се боре са истим стварима. У том смислу треба узети у обзир Венецуелу и сличне земље, где људи препознају борбу др Шешеља, јер се суочавају са истом борбом; Хуго Чавез је очигледан пример тога, и Моралес у Боливији, такође и Уругвај и Бразил.

Александар Вучић: Хвала вам, господине Блек, то ћемо свакако урадити. Још једном, хвала вам свима, надам се да ћемо се врло ускоро видети, наравно, овде у Београду.

Сабрана дела проф. др Војислава Шешеља

Преко 65.000 страница сабраних дела проф. др Војислава Шешеља представљају чисти концентрат његових мисли и дела, од дисидентских дана до тренутка када је постао неоспорни лидер свих српских патриота. Овде се, на једном месту, налазе његови научни радови, скупштински говори, телевизијски мегдани, интервјуи које је дао штампи, радио емисије и различити политички и научни скупови у чијем раду је активно учествовао. Ту су и судски процеси, а нарочито место заузима збирка хашких докумената, објављена у чак 15 књига.

Својим пером, ова оригинална личност српске политике објашњава узроке и механизме политичке делатности усмерене против српскога народа и његове државе, али читаоца не оставља у мраку песимизма, попут већине хроничара народног страдања.

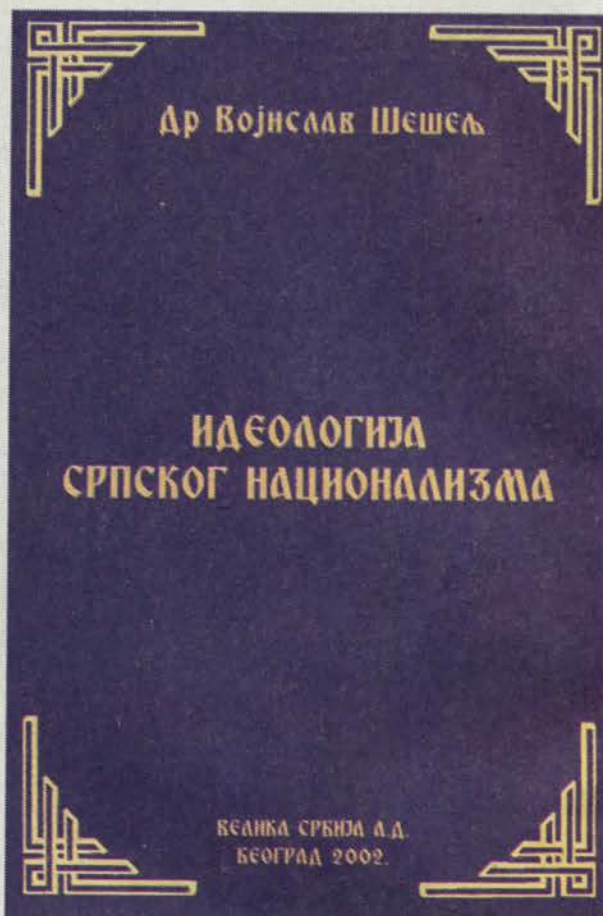
Његово сагледавање прошлости и садашњости представља научни метод за пројектовање реалне визије будућности, што је, у ствари, одговор на најтежа питања данашњице. Често намерно погрешно схваћен и још злонамерније тумачен, на овим страницама не оставља простор за било какву дилему – све је објашњено, свака реч је у контексту, догађај лоциран, а правни акт протумачен.

По општој оцени целокупне српске јавности, а нарочито њеног научног дела, у овом обиљу историјског, правног и политичког материјала нарочито се издваја његово, по много чему капитално дело „Идеологија српског национализма”.

У својој најпознатијој књизи, проф. др Војислав Шешељ, на хиљаду страна текста, синтетизује све научне чињенице, филозофске парадигме и теоријске постулате на којима је саздана идеологија српског национализма.

Ово дело др Војислава Шешеља се одликује критичким приступом и бриљантном анализом, а аутор се и овде потврђује као ерудита и стрпљив истраживач, који је у току вишегодишњег рада проучио огроман број историјских, лингвистичких, филозофских, социолошких и политиколошких студија, дела водећих научних ауторитета у разним дисциплинама и областима, селекционишући њихове врхунске резултате и доводећи их у хармоничан облик.

Др Шешељ је ову обимну студију довршио проширујући своју претходну монографију „Научно и публицистичко дело проф. др Лазе Костића”. Српски народ је тако добио компактно, систематизовано и комплетно дело у коме су обрађени сви значајни аспекти српског национализма, његова природа, циљеви и систем моралних судова. Пред нама је први прави уџбеник српског национализма.



Др Војислав Шешељ

ИДЕОЛОГИЈА СРПСКОГ НАЦИОНАЛИЗМА

ВЕЛИКА СРБИЈА А.Д.
БЕОГРАД 2002.



Др Војислав Шешељ

**ПОНТИФЕКС МАКСИМУС
САТАНИСТИЧКЕ ЦРКВЕ
ЈОВАН ПАВЛЕ ДРУГИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**АНТИХРИСТОВ НАМЕСНИК
ЗЛИКОВАЧКИ РИМСКИ ПАПА
БЕНЕДИКТ ШЕСНАЕСТИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Четири књиге др Војислава Шешеља које раскринкавају антисрпску природу папства и римокатоличког клера у целини.

Концентрат истине на 4000 страна који јасно доказује да је за све ратне злочине на територији бивше Југославије крив римски папа.

Др Војислав Шешељ

**ВАТИКАН ГЛАВНО
САТАНИНО ГНЕЗДО**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Др Војислав Шешељ

**РИМСКА КУРИЈА
ВЕЧИТО ЖЕДНА
СРПСКЕ КРВИ**

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
БЕОГРАД 2006.

Капитално дело

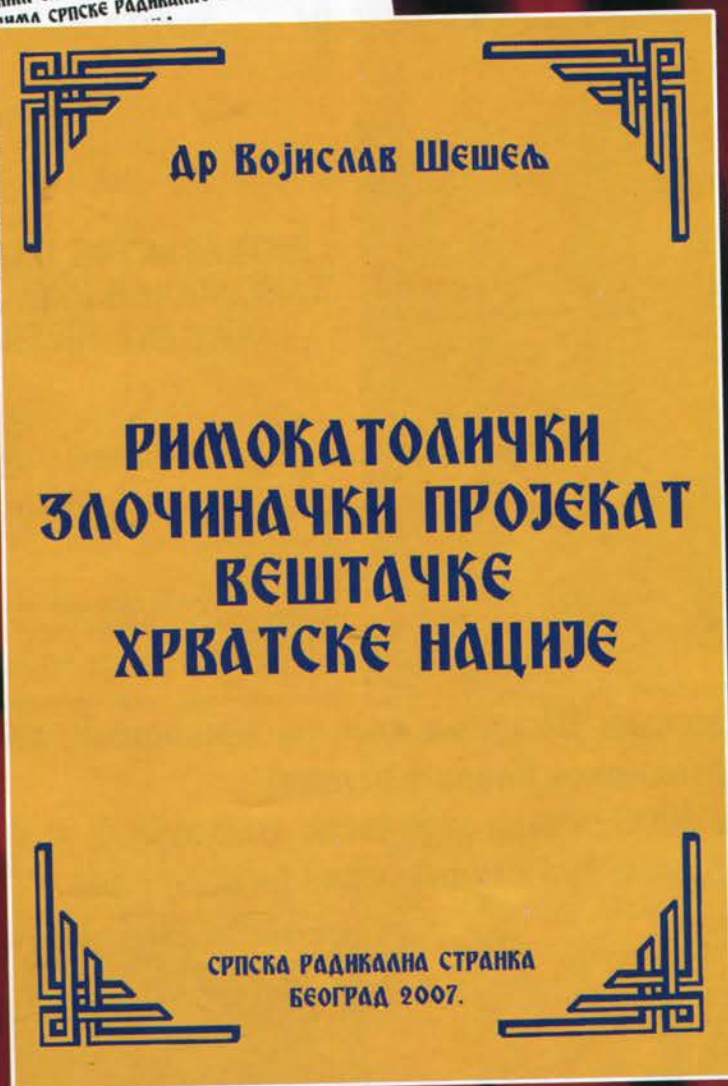
Проф. др Војислава Шешеља



ОВУ КЊИГУ ПОСВЕЂУЈЕМ
МОЈИМ РАТНИМ САБОРЦИМА И ПРИЈАТЕЉИМА
ДОБРОВОЉНИМА СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ.

ОВУ КЊИГУ
МОЈИМ РАТ
ДОБРОВОЉ
ЈУНАЦИМА
КОЈИ СУ
НА ОЛТАР
БРАЊЕЊИ
ДНИМА С
КЛАЊАДУ
СТИДИМ
ШТО НИ
ДА ПОД
УТОЛИМ
ДА ДО
НАСТА

НА...



Научна истина о Римокатоличкој цркви и Хрватима

Сензационално дело настало за четири године хашког тамновања проф. др Војислава Шешеља

Чињеницама потискујући емоције, аутор научно доказује да је данашњи „хрватски народ“ вештачка креација Римокатоличке цркве, унапред замишљена као инструмент њеног злочиначког пројекта, утемељеног на тежњи да се српски народ уништи унијаћењем, покаатоличавањем или потпуном физичком ликвидацијом, како више не би представљао препреку даљем прозелитском продирању на источноевропске просторе.

Рачунајући на беспштедну и аргументовану критику, проф. др Шешељ анализира бројну научну и публицистичку литературу и тако доказује своју основну тезу истакнуту у самом наслову ове књиге.

Јединствен научни рад на преко хиљаду страница који разобличава пакт Ватикана и Вашингтона који је жигосао Србе као највећи светски проблем и тако се сврстао на страну традиционалних српских непријатеља.